

בזמן הנאולה ב"ה נתגדל יעקב ונתמלא שמחה, דהיינו כשתכתוב יעקב מלא כוח יו"ד עי"ן קו"ף ב"ת גי' שמחת. וז"ס (תהלים קכג) אז ימלא שחוק פיננו, בעת שיעקב [קדג] יהיה מלא כנזכר, ויהיה שמחת עולם על ראש"ם שגי' ישראל, בסוד (תהלים יח) יגל יעקב ישמח ישראל, ואז (דברים מז) ושמחת בחגך, שט"ב יקרא חג ומועד, כמ"ש קרא עלי מועד.

וודע שמוזוג בין המצרים יוצאות נשמות גרי עמוני ומואבי האסורים לבא בקהל, שט"ש שנפשות הגרים באות מוזוג נשמות הצדיקים בג"ע, ר"ל שהזוג הוא מצד התעוררות התחתונים, אז נכללים שש שבה בשש שכו, אז הם נשמות חשובות מוזוג פנים בפנים, אבל כשהוא אחר מיתתם אינו כי אם שעשוע שכינה לבד, ולכן אינו אלא בסוד המלכות לבד השוכנת עליהם, ולכן ממלכות נשמות לגרים.

[קנד] מעין חיים. נ בין המצרים. הנה באותם הימים שכן י"ז בתמוז עד ט' באב כבר כתבו הפוסקים (ש"ע או"ח תקנ"ו) שאסור לאכול פרי חדש או ללבוש לבושים חדשים כדי שלא יצטרך לומר עליהם שהחינו, וכן ראוי לעשות באלו הימים לשמור עצמו מלאכול פרי חדש או ללבוש בגד חדש, וזה כל אותן הימים אפילו בר"ח ובשבתות. ופעם אחד היו באים חכמי הדור לסעוד אצלי בשולחני והפצירו בי לאכול פרי חדש ואז אכלתי אותו בלא ברכת שהחינו. בט"ב אין לומר בשחרית ברכת שעשה לי כל צרכי, מפני שאז הכל אסורים בנעילת הסנדל. 6 תם

שער ראש השנה

[קתא] א ענין ר"ה. ידוע כי בר"ה נברא א"ה. ובר"ה אז הוא (ש"ח"ש חג) שמאלו תחת ראשו. ור"ה של בריאת העולם היה יום ו'. ואם היה אדם ממתין עד יום שבת להזדווג עם הוה היו כל העולמות בתקנו, אך לפי שחטאו אדם וחוה ובא נחש על הוה קודם ששמשו ממתן כמ"ש בס"ה (בראשית נד, א) כי לכן יצאו קין והבל מעורבין מטוב ורע. וחטא אכילת מעין הדעת גרם לו להזדווג עם הוה בו ביום, וז"ס עץ הדעת מלשון (בראשית נד, ב) וידע אדם את הוה. ומה שגרם אדם הוא כי הלא סוד יום ר"ה הוא סוד שמאל דינא קשיא, ואם היה ממתין עד השבת היה דינא רפיא והיה הזוג בתקונו, ות"ת ומלכות היו מזדווגים באותו יום שבת פנים בפנים. וע"י שהקדים אדם להזדווג בו ביום בתוקף הדינים הקשים, לכן גרם אל הזוג העליון של ת"ת ומלכות להתאחר עד יום ח' חג העצרת כדי להתמתק באותן הימים. והנה בר"ה אז היה שמאלו תחת ראשי עד יח"ב, שאז האירו ונמתקו הדינים ההן [קתד] ע"י הכינה, ובחג הסוכות היה וימינו תחבקני, וביום שמיני עצרת היה הזוג. וזה פשטן של דברים.

וביאור הענין יותר בפרטות. דע כי כל החדשים הם במלכות, אמנם יש בהם ב' בחינות, א' בחיותה מצד עצמה, וחב' בחיותה מצד הזכר, ואח"כ נבאר זה בע"ת. והנה היא מתחלת

ב מחברת הקדש קיב"א. פנ"ח יד"א. ג מחברת הקדש שם. פנ"ח שם. א מחברת הקדש קיב"א. פנ"ח פ"ד קלאב. סח"כ עמ' שכ. סח"כ עמ' רנט. שח"כ דרוש א צג.

א בס' כנף רגלים להר"א אולאי כתוב, וטוב להתאבל (ומזרי הרמ"ז) אמר לי שנוהג לומר בימים אלו בתיקון היום ג"כ סדר החרבן בלילה, וגם אחרי כן הסומרים לתיקון לאה, כי אז ג"כ מתחיל זוג ד"ש ואלה דמנחה בסוד בין הערבים. אחר הצות ולבכות חצי שעה או יותר על החרבן בימי בין המצרים, ומועיל מאד אל הנפש. ובימים אלו אין לאכול פרי חדש כדי שיצטרך לברך עליהם שהחינו.

מחדש ניסן, ודע כי כל החדשים נקרא ראשי חדשים כי כלם הם בחינת הראש, ולכן כל חדש וחדש יש בו מספר גדול ל' יום, וסדרן כך. ניסן בגולגלתא. אייר סיון תרין אודנין. תמוז אב תרין עיינין, ולכן ב"ה הרב בתמוז ואב בסוד (איכה א, טז) עיני עיני יורדה מים, שהם תרין העיינין הנזכרים, והנה כשנדע מהות העינים והם סוד נ"ה לכן עיקר החרבן בעין שמאל חדש אב שהוא חוד וזחו (איכה א, טז) כל היום דוה, אותיות הוד. אלול הוא החוטם. נשאר עתה סוד הפה שאינו במנין והוא נעלם. גם סדר זה הוא בזכר, כי תשרי הוא גולגולת הזכר. חשון כסלו תרין אודנין. טבת שבט תרין עיינין. אדר החוטם. וגם כאן נשאר הפה שלו נעלם, וז"ס ראשי חדשים, (ירמיה כה, א) שצריך לקדשם [קרא] בפה בב"ד, בד"א (ויקרא כג, ד) אשר תקראו אותם במועדם, אתם כתיב, כי הפה נעלם מהם, ולכן צריך לקדשם בפה. ולפי שחסר כאן הפה של הזכר לכן אין רשות לעבר חדש אחר חוץ מאדר. ובזה (ברכות יב, ט) טעה חזקיהו ע"ה שעיקר ניסן בניסן, כי ניסן הוא הנוקבא, רק לעבר אדר השני, והוא סוד פי הזכר שהוא מכלל השנה שעברה להשלים הפה, אך ניסן הוא משנה הבאה.

ג' ולהבין כל זה צא"ל כי רו"ל (ירמיה יב, ט) נחלקו אם בנשך נברא העולם אם בתשרי, ונראה תימה שיחלקו במציאות. אך הענין הוא כי כשירדו סוד המוחין אל הו"א ונכנסו שם סוד התרין עיטורין חו"ג, הנה כבר ידעת כי קודם שנכנסו בו"א הנה מציאות הו"א הוא בבינה מחצי ת"ת שלה ולמטה, והנה שם נכנסו תחלה אלו המוחין בחצי ת"ת שלה, ומזה הת"ת נעשה סוד הכתר דו"א כידוע, ושם התחילו להכנס סוד המוחין. והנה הניחו שם הרושם שלהם, ואח"כ ירדו בנה"י ושם נתהוו לד' מוחין כידוע, ואח"כ מהם נעשה הו"א מחצי ת"ת דבינה. ובעת כניסת מוחין אלו למעלה בת"ת דבינה [קוד] בזה הוא מחלוקת רבי אליעזר ורבי יהושע, כי מר סבר שתחלה נכנס סוד אוירא דביא שהוא החכמה ואח"כ אשא דביא, וכן תחלה נכנס החסד ואח"כ הגבורה, ובזה נמצא שהתחיל בסוד הזכר תחלה כי עיטורא דגבורא היא דנוק', ומר סבר להפך. והדבר תלוי בשנבין תחלה מהיכן נתפשטו הדינין בוו"ן. והענין הוא כי ראשית עניינם הוא מנה"י דבינה שהיא מקור הדינים דמינה מתערין, אף כי אינו מתחיל רק בנ"ה שלה שהם עיקרי הדינין, ומזה נמשכו להם הדינין.

ד' (והנה כפי סברת האומר בתשרי נברא העולם, הנה ע"י כי תשרי הוא ראש השנה והוא בזכר, נמצא שהזכר התחיל להכנס תחלה ואח"כ הנקבה, ובזה נמצא כי דיני הנקבה אין להם קץ. והטעם כי הלא תחלה לוקח הזכר סוד הדינין כלם, כי הלא הדינין דדכורא תקיפין ברישא, ואח"כ הנקבה לוקחת שאר הדינין, ואח"כ בעת הנסירה, הנה כוונת הנסירה היא להפריש כל מציאות הדינין שבזכר ולתתם אל הנקבה כידוע, ואז לוקחת הנקבה כל מציאות הדינין. [קרא] ולכן האומר בתשרי נברא העולם, נמצא כי הזכר נכנס תחלה ונותן אח"כ כל הדינין אל המלכות, וז"ס ר"ה. אך האומר בניסן נברא העולם, נמצא כי ניסן הוא ר"ה שלה, ונכנסה היא תחלה ולוקחת הדינין שבה לבד, ואז דינין דנוקבא נייחין ברישא, כי נ"ה של הת"ת דזעיר נעשו לה מוחין, ואח"כ לוקחת כל שאר דיני הזכר).

ה' והענין בביאור יותר הוא, הנה אם בניסן שהוא ראש של המלכות או נברא העולם והיא התחילה לרדת תחלה ונכנסה תחלה בתנה"י של הבינה, הנה נמצא כי היא נשלמה שיעור קומתה קודם אל הו"א, ונמצא שאינה צריכה לקחת מצדו שום דבר, ולכן אין בה כל כך

ב מחברת הקדש קיבב. פעי"ה שם קלאג. סה"כ עמי שכא. סהכ"י עמי רס. שח"כ צאא. ג מחברת הקדש קיבב. פעי"ה קלאג. ד מחברת הקדש שם. פעי"ה שם. סה"כ עמי שכב. סהכ"י שם. שח"כ שם.

דינין, כי הנה אין שם דיני הזכר רק הדינין שבה לבד, והדינין שבה (ספד"צ ז"ל) נייחין ברישא, א"כ אין בה כ"כ דינין. וגם כשננסרה מצדו אינה לוקחת סוד נסירת הדינים רק ממה שהוא כנגד שיעור נה"י של הו"א, אבל שאר הדינין שמאחוריו כולם אינה לוקחת אותם. אבל אם בתשרי נברא העולם אז ר"ה ראש של הזכר, ונמצא שהוא נכנס תחלה (קז,ג) ונשלם קומתו, ואח"כ באה המלכות ונשלם קומתה ע"י הזעיר, ואם כן אחר שאין לה השלמה רק ע"י הזעיר א"כ כל הדינין שבו ניתנין בה להשלימה, ובוזה רבים הדינין שלה במאד מאד. וגם כשנוסר אותה הנה כל הדינין שיש באחורי הו"א מן הכתר שלו עד סופו כלם ניתנים אליה בעת הנסירה ודיניה רבים מאד.

מנהג ר"י זל"ה ה ענין החדשים. דע כי השנה מתחלת מתשרי והחדשים מניסן. והענין כי הנה מתשרי עד אדר הם ו"ק דת"ת והם בסוד שנת, ואדר א הוא היסוד. ואח"כ מתחלת המלכות אחר היסוד בו קצוותיה שהם מניסן עד תשרי, ונמצא כי חדש אב הוא הוד שלה, ולכן שם (ואיזה א,ב) כל היום דוח, ואז חרב הבית, ולפי ששער הזה לה, ב היה ראוי להתחיל התורה ממצוה זו שהיא (שמות יב,ב) החדש הזה לכם, כמ"ש ר' יצחק במדרש (ילקוט שמות יב,ב) ובתפלת ר"ה נתבאר ע"ש. (ע"כ).

ואמנם בזה תבין כי ניסן הוא ראש לחדשים שהוא סוד ראש המלכות הנקרא חדש ולכן הוא כנגדה, כי החדשים הראשונים נייחין והאחרונים תמוז ואב קשים מאד, בסוד דיני (קח,ב) הנוקבא דנייחין ברישא ותקיפין בסיפא. אבל ר"ה תשרי רומז לזעיר בסוד שנה ולכן הוא תקיף ברישא ונייחין בסיפא, כי טבת ושבת קשין ואדר נייחא. וזהו ענין המחלוקת אם בתשרי נברא העולם או בניסן, ואעפ"י שפירשנו מחלוקתם עכ"ז עדיין כלם דברי אלקים חיים ג ולא פליגי כי מר איירי בסוד הנשמות ומר איירי בסוד העולמות כמ"ש בע"ה. והענין

ה מחברת הקדש קיטא, סה"כ עמ' שכא בהנה.

א ונל"ע (וג"ל עזריאל) שז"ם שהנאולה דאדר היתה דווקא ע"י מרדכי שהוא יסוד דאבא שאין במינו גמול, אף שזה יסוד אבא זה יסוד ת"ת אפי"ה אין במינו ניעור הזכות לנאולה שכלם הם מצד יסוד, והיתה ע"י אסתר שהיא מלכות, לכן נתלה המן בניסן ששם התחלת הארת מלכות הארת אסתר כדלקמן בדרך זה למטה וד"ל. או באופן זה כי יסוד אבא הוא נתון מוחין לזעיר, א"כ כל הזעיר הוא נגד יסוד אבא זו היא מרדכי, א"כ ממש מצא מין את מינו וניעור את הנאולה. **ב** מו"ל"ן ששלכות היא השער. **ג** קול הרמ"ז נ"ל דבהם אתי שפיר מ"ש ר"ת במס' ר"ה דף כ"ז א' ד"ה כמאן מצליגן, שהפייטן הקלירי זכה שטרא לבי תרי ובר"א ור"י, ותירין גם הוא דשניהם דברי אלקים חיים, ושבתתשרי עלה במחשבה להבראות ובניסן נברא. ולדין ניהא טובא, והענין דלכ"ע בריאת העולם היתה בחדש תשרי כמו שהוא בפי הכל, אלא שבזמן הבריאה הראשונה קדמה בחינת ניסן לשל תשרי, דהיינו מציאות החיצונית דעולמות שהוא בחינת נוקבא שאז קדמה אשה דביא, ואח"כ נתחווה הפנימיות בסוד תשרי שה"ם ראש הזכר, וכ"כ בא"י כ"ה א' בעמוד השני (ע"ה שיט פ"י צה"ה) ח"ל. בבריאת העולם הוכרח לעשות החיצונית תחלה כי כן הסדר כי תחלה נכנס הגוף ואח"כ הנשמה, אך אח"כ היה להפך, כי החיצונית אינו יכול לכלול אם לא יכנס תחלה הפנימיות, גם כי כל א' בפני עצמו, זה היה בבריאת העולם [או בעת שהוא דוגמת בריאת העולם] ע"כ. והרי א"כ שקדמה בחינת ניסן לשל תשרי, וגם גוף האדם קדם להבראות, ואח"כ נפח בו הנשמה דהיינו דק"ל כגמרא כר"י דבניסן נברא העולם, משום דמציאות העולמות ובריאתם היה בבחינת ניסן, אבל כיון דבחדש תשרי היתה הבראה, וגם דעיקר המציאות הוא הפנימיות שה"ם בחינת תשרי, לכן מצליגן כר"א זה היום תחלת מעשיך שהוא הבראה, וזכרון ליום ראשון סוד עיטרא דחסד שהוא יום ראשון, אמנם נקרא יום הדין שכיון שקדמה ראש הזכר רבו הדינין שלה מאד כזכר. וא"ת למה נעשית ביום ב' נסירה גם מן הראש בדאמר לקמן (קא,א) [קב"ג א' (בס"ח עמ' שכה)], והלא בבחינת העולמות נזכר למעלה שאינה לוקחת רק הדינים שכנגד נה"י לבד. וי"ל כמ"ש גם לקמן שגם אין תיקון העולמות אלא ע"י הנשמות, וא"כ צריכה נסירה מן הראש, אבל בבחינת העולמות לבד אינה אלא מכנגד נה"י ד"א ולכן נסירת חוה דהיינו נופא לא היתה אלא מצלעות אדם. וגם אז היתה עקדת יצחק שהיה בן ל"ז שנה שהוא מתנה"י ולמטה, ולא נתמתקו הגבורות החיצוניות כמ"ש הרמ"ז זל"ה (ילקוט תורה וירא) בסוד אי"ל וסב"ך ע"ע.

הוא כבר הודעתיד כי כשנאצל ז"א היה בסוד עיבור ראשון ואח"כ זמן היניקה ואח"כ עיבור שני כמ"ש בענין התפילין. ודע כי סוד ג' זמנים אלו היו ב' פעמים, א' בסוד החיצוניות והשני בסוד פנימיות, כמ"ש באדרת האזינו [דף ד' ע"א וע"ש (אדם ישר דפ"ק צגא)]. והנה האחד מדבר בבחינת העולמות והשני מדבר בבחינת הנשמות ולא פליגי. ונחזור לבאר כל הנזכר יותר בקיצור אך בפרטות והוא סוד [קתג] מ"ש בפרשת תצוה [דף קפ"ז א'] בענין (אויב אבא) יהי שם ה' מבורך, רישיה קשה וסופיה רך, והוא מדבר בר"ה. והענין כי ענין הנסירה הוא בלילה אחר השינה, וסוד כל עניינים אלו ביאורים הוא זה.

דע כי בתחלה היתה המלכות מקבלת מן הז"א, ולכן היתה גרועה ממנו ולא היתה יכולה להתקן עד דאפיל דורמיטא לז"א. וסוד הענין הוא שהז"א לבדו יעלה למעלה בסוד מ"ן אל הבינה, כענין השינה שהאדם ישן ומפקיד נשמתו למלכות בסוד מ"ן. והנה אעפ"י שכל העלאת מ"ן צריכה זכר ונקבה שהם ת"ת ומלכות, עכ"ז כאן שהכונה היא לצורך המלכות לבד די בהעלאת מ"ן דועיר לבדו, וזה לצורך שע"י זוג זה דאז"א הן עצמן יתקנו את המלכות שלא ע"י זעיר, ובזה יחזירנה לסוד פנים בפנים.

ואמנם אחר שתחלה היתה סוד נקודה א' לבד, כי הלא ראשית הכל היה הת"ת כלול ו"ק, ומלכות שביעית אליו בסוד נקודה א' כלולה מ"י אך לא היתה פרצוף שלם, ואמנם זו הנקודה יכולה להיות עמו פנים בפנים, כי נקודה זו היא סוד ומאיר לאישון בת עין ד שאנו אומרים בלילה. והנה מזה הנקודה מתחיל הבנין שלה אחר השינה ונעשין בה פרצוף גמור של ע"ס בסוד אחר באחור, ואחר זה בא ענין הנסירה. וסוד הענין דע כי כל אחוריים הוא שם אלהים, והנה כאשר נדבקו [קטא] אחור באחור כוונת דיבוק זה הוא כי להיות שכלם הם דינין לכן נדבקו דיני הזכר שבאחור עם דיני הנקבה שבאחור, ולכן הוצרכו אח"כ לנסירה. ואם תקשה למה הוצרך להדביקם אחר שסופם להנסר, הענין הוא לתועלת גדול. ה כי הלא כל הקליפות הם אחוים באותם האחוריים שהם אלהים, והנה אם קודם ביאת אדה"ר היו פנים בפנים היה מקום אחיזה לחיצונים והקליפות להדבק שם, ולכן נדבקו אחור באחור ולא היו יכולין הקליפות להתאחו, וכשבא אדם תכף עשה מצות והתפלל עליהם כמ"ש רז"ל (הילין) כל העשבים היו בפתח הקרקע עד שנברא אדם והתפלל עליהם וצמחו. והנה ע"י תיקוני אדם אז היה כורת הקליפות ואין פחד שיתאחו החיצונים בסוד האחוריים ואז חזרו פנים בפנים, ו והבן זה.

ו וענין הנסירה הוא כי כשנדבקו הדינין כדי להחזירה פנים בפנים, הוצרך להמשיך כל הדינין בנקבה כדי שתוכל להתפרד מן הזכר, וכל אותם הדינין שבאחוריו כלם ננסרו ונתעלה ונשאר הוא בסוד חסד והוא בסוד דין. ונבאר ענין הזכר בחיותו אחור באחור, כי הלא היה הזכר מחצי ת"ת שלו ולמטה עד הסוף דבוק עם אחור הנקבה ולא היו הקליפות יכולין ליגע שם, אך כל שאר האחור שמן הראש עד הת"ת דועיר היה נמשך ההוא קוצא

ו מחברת הקדש קיגא. פנייה פ"ד קלבא. סה"כ עמי שנג. סה"כ עמי רסא. שה"כ צאב.

ד קול הרמ"ז נקרא בת עין מפני שהנקודות יצאו מסוד העינים דא"ק, ולכן כשהיא נקודה נקרא כן, וזה כחה לעמוד פנים בפנים. ה עין לקמן ו"א ב' [קטב] [קצ"ב ב'] (בסיה עמי תקטא) טעם אחר לתועלת הנוקבא [לתועלת אחר]. ו קול הרמ"ז היינו בסוד העולמות לתשלום בריאת העולם, אבל בסוד הפנימיות עדיין היו אחור באחור כנזכר בדרוש מ"ן (עית שגיל דרוש א. ש"מ דרוש ד פאא, ולכן נאסר לו הוונג עד יום שבת.

דשערי ז' היורד מראש הזכר עד ראש הנקבה, והיה חופה על האחור ההוא ומכסהו כנודע בדרוש נה"י החדשים ע"ש.

ונחזור לענין כי כדי לדחות אותם הדינין שבאחור הזכר לתתם לנקבה זה נעשה בכח החסד העליון דבינה, וז"ל (ויקרא כו.) ואיש כי יקח את אחותו וגו' חסד הוא, פי' כי ע"י החסד א' אתפרשו גזעין שהם סוד האחוריים שלהם, ואז לקחה לאשה.

[קט,ד] ז' מליקוטי החברים. סוד השינה והדורמיטא. כבר ביארנו כי המוחין דז"א מסתלקין אז ממנו וניתנין לנזק, ואולם אל תחשוב שהוא נשאר בלי מוחין כי אז באין לו מוחין מאז"א עילאין, ואותם של תבונה תתאין הם ניתנין לנזקיה, נמצא שהוא משיג מעלה יתירה ע"י הדורמיטא. ז' (ע"כ).

ופי' הדבר כי ידוע שאעפ"י שהאדם ישן מ"מ נשמתו מושכת לו חיים וחסד מלמעלה לאותו הכח קיסטא דחיותא שנשאר בגופו. והנה אעפ"י שעתה הז"א היה נרדם בשינה עכ"ז נשמתו משכה לו מסוד החסד דבינה ונתפשט בכולו, ואז הדינין שבאחוריו היו נדחין מאליהן ונדבקים באחורי הנקבה, וז"ל באדרת נשא קמ"ב ב' ובאתראה שקיע רחמי וחסד וכו'. והענין כי כאשר היה נמשך בה החסד אז היה נדחה הדין ואז היה נשאר החסד שקוע במקום הדין, וכבר אמרנו שאילו היה ממתין להזדווג עד ליל שבת הכל היה כתקונו, אך כיון שבזווג ביום ו' הקדים זיווג עליון ליום ו', כי כשחטא [ק,א] אדם גרם קלקול בכל העולמות ולכן ע"ד [על ידו] נזדווגו למעלה בו ביום. ומשם ואילך בעבור החטא שחטא לא היה עוד יכולת להחזירם להזדווג אפילו ביום שבת של אחר ר"ה, רק צריך להמתין עד ח' חג העצרת ואז היה זמן הזווג.

ועתה נדבר במהות שני ימים של ר"ה למה לא היו [למה היו] נוחגין תמיד. והענין כבר ביארנו באדרת האזינו (אדם ישר דפ"ק צג,א) כי יש שתי בחינות של עיבור הז"א, א' הוא בסוד החיצונים שהם כל מציאות העולמות, והב' הוא סוד הפנימיות שהוא סוד הנשמות. וכבר הודעתך כי כל מה שאנו עושים עתה בזמן החרבן אין בנו כח רק להעלות סוד בחינת הפנימיות לכוללו זה בזה מן העשיה עד האצילות בכח נשמותינו אשר משם, אך העולמות כלן אינן עולים ה' בסוד (ישעיה לג.) הן אראלם צעקו חוצה, כמבואר שם באדרת האזינו. והנה קודם החרבן ט' היה כח בידינו להעלות הנשמות והעולמות י' ביום אחד, אך עתה אחר

ז' סח"ב עמ' שכנ בחנת. פתיח פ"ג קל"ד.

א' וזהו אחרי מות ע"ז ב'. ז' וכ"כ בס' הליקוטים כ"ז ב'.

ז' [מזל"ן] נראה שזה דווקא קודם תיקון לאת, שאחר התקנה או היא חופה על אחוריו. ח' מזל"ן שר"ל שאינם עולים בפרטותם בבחינת עולמות לקבל האור השייך להם בעצם, אלא מקבלים רק האור מצד התכללותם בנשמות כדבסמוך. ט' קול' הרמ"ז נ"ל דה"ה אחר החרבן כל עוד שהיה ב"ד סמוך בא"י ושקדשו את החדש בדאמר הרמב"ם ז"ל בפ"ב דהלכות שופר (ח"ה) שאז לא היה כי אם יום א' ולכן היו תוקעים אפילו בר"ה שחל להיות בשבת כי יפה כח ב"ד לתקן הכל באחד, ועוד שאם לא היו תוקעים בשבת שוב לא יתקנו אותה שנה, מש"כ בשאר המקומות, חדא דאין להם כח לתיקון הכללי החיצוניות הפנימיות, ועוד דתוקעין ביום ב' שהוא יום א' כי (רמב"ם קדוש החדש פ"ה ח"א) לא אד"ו ראש, ואז נכללין העולמות גם ע"י הפנימיות כדבסמוך. ודע כי המקומות הקרובים לב"ד שלא היו עושים אלא יום א', אחתא להו התיקון שהיו ב"ד עושים. ועוד י"ל מעם אחר למה שהיו תוקעים בב"ד ובו יתיישב גם מה שהקשו התוספות ריש פ"ד דר"ה (כמב ד"ה אכל) דאמאי לא תקנו ג"כ בלולב שינטל בב"ד כשהל' בשבת. והענין כי גם שכל המועדים סודם באימא ובה אחוץ ב"ד הנקרא אלחים סמוך בא"י בסוד תרין סמכין דאימא ג"ה דסמכי לנזק, ולכן מקדשין חלבנה בהתראות תרין רישין דילה שהן חס ג"ה, אבל מ"מ דווקא בר"ה שהוא זמן תיקון

החרבן בהכרח הוא לעשות שני ימים של ראש השנה [קיד.] כמו"ש ר"ש בס"ה (פנחס רלאב), הראשון בסוד הנשמות והשני בסוד העולמות. ובה תבין למה (וזהו שם) יום ראשון הוא דינא קשיא והשני דינא רפיא, והענין כי ביום ראשון עדיין העולמות אינן יכולין להכלל רק הפנימיות לבד ולכן הוא דינא קשיא, אך ביום שני אז מתבסמין כל העולמות מצד הכללותם ולכן אינו רק דינא רפיא. ואמנם לא היה הדבר יכול להיות בהפך, כי תחלה צריך לכלול הפנימיות ואח"כ ביום ב' נכללים גם העולמות מכאן מה שנעשה ביום ראשון, ואפילו ביום ב' אינו נכללין מעצמן רק ע"י הנשמות ג"כ.

וועתה נבאר סוד יום ר"ה בעצמו, כי כבר ביארנו כי ר"ה הוא סוד כתר הזכר עם היות שכל החדשים הם של הנקבה. וביאור הדבר הוא כי ביום ראשון אין נספר רק סוד הדינן שבראש הזכר מסוד הכתר אל ראש הנקבה, וזהו פי' ראש השנה, והרי איך הוא סוד ראש הזכר וראש הנקבה והכל אמת. ודע כי סוד הכתר [קיאא.] כלול [כולל] מציאות כל העשרה, ולכן ביום זה אנו אומרים זכרנו לחיים, שהוא סוד הנסירה כמו"ש ב"ה, ויש בו י"א תיבות כנגד כל הע"ם הכלולים בראש הזה, כי כלם נספרים ביום זה. ואל תתמה איך הם י"א תיבות ולא עשרה, כי כל זה נבאר ב"ה. והנה זאת הנסירה עצמה חוזרת להיות ביום שני בסוד העולמות בסוד הראש ג"כ.

והנה תחלת ביאור התפילות נבאר חילוק השבת למועדים ונאמר, ידוע שבשבת עולה המלכות עד הכתר של אימא, וז"א עד הכתר דאבא, והיא שוה אליו עצמו כמו הזכר, אך להיותה גם שם מקבלת ע"י הזכר עצמו לכן אין לה כ"כ שלימות. אך במועדים ור"ה אז שניהם שוים ויונקים מכתר אחד, ובערך זה יש יתרון בר"ה מבשבת. אך עכ"ז בכחינה אחרת יותר גדולה נמצא השבת שמעלתו גדולה מכל המועדים ור"ה, כי להיות שיעולים עד כתר דא"א אעפ"י שהיא מקבלת ממנו עכ"ז מעלתה גדולה מאד עתה יותר מכשהיו למטה אעפ"י שלא תקבל ממנו. [קיאא.] ונבאר עתה עניינם בקיצור. כי כל הזווגים שבעולם כלם צריך שיקבלו ת"ת ומלכות מן ה' ספירות שבא"א ומכאן יודונו יחד. אך אין כל הזמנים שוים, כי בימי החול הזכר מקבל מסוד הנצח של אריך והנקבה מצד ההוד, והנה כל בחינות הזכר נכללות בסוד קו ימין בנצח, וכל בחינות המלכות נכללות בסוד קו שמאל בהוד, ואז אין שניהם שוין. אבל בר"ה שניהם משתמשים בכתר א', כי שניהם נכללים בנצח וכלם מקבלים בשוה ואז אין יתרון לזכר על הנקבה. ובי"ט כפי מציאות המועד כך משתנים, כי בסוכות כלם בסוד החסד, יא וכן כיוצא בשאר המועדים.

וז מחברת הקדש קנג. פ"ח פ"ז קלגב. סה"כ עמ' שנה. סה"כ עמ' רסב. שה"כ דרוש ג צבא. ט מחברת הקדש שם. פ"ח פ"ז קלגב. סה"כ עמ' שנה. סה"כ עמ' רסב. שה"כ דרוש ה צגא.

הנבחרות והדק, יש שייכות עצמי בו לב"ד להעשות על ידם, ולכן ארז"ל (דב"ר ביד) שהווקא עליו משיב הבר"ה אל המלאכים אני ואתם נלך לב"ד, דייקא אני ואתם שהוא סוד הפנימיות והחיצוניות שחכל נתקן על ידם בתיקון עצמי, משי"כ בלולב ולא שייכי ב"ד ביה יותר משאר ישראל. **י קו"ל הרמ"ז** ז"ס רז"ל במסכת ביצה (נא) מימות עזרא ואילך לא מצינו אלול מעובר, ונראה דה"ה בבית ראשון, כי אמרו מימות עזרא לאפוקי קודם ימיו דהיינו בגלות בבל, אבל מ"ס כל עוד שהיו מקדשים ע"פ הראיה לא היו תוקעים אלא יום א', כי אף שהיו נוחנים יום א' קדש היינו מספק שמא יבואו העדים, אבל אם לא באו עד הלילה אז תוקעים ביום שאחריו ומקריבים מוסף. **יא קו"ל הרמ"ז** נ"ל דאין הדבר כפשוטו, שהרי אבא הוא המלביש חסד דאריך, ואם וז"ל נכללים בחסד א"כ נמצאו עולים למקום אבא, וזה אינו בודאי, שאין זה אלא בשבת הנקרא קדש, אך הענין שבי"ט נכללה גבורה דאריך בחסד שלו ואז א"א נכללים בחסד, וכשעולים וז"ל למקום אימא אז גם הם מקבלים מחסד דאריך, ועין בדרוש הפרש בין שבת ליי"ט (והא) [לעיל צ"ח וצ"ט (במה"כ עמ' רסה)] ותשכיל הדברים היטב.

והנה ביום שבת שניהם עולים בסוד הכתר דאו"א, אך אינם שוים זה נכלל באבא וזה באימא, ולכן היא מקבלת ממנו. וז"ל השבת שנקרא ^(שבת לאה) קדש עצמו, ושאר המועדים נקרא ^(ויקרא כג) מקראי קדש, לפי שביום שבת הזכר מקבל מן הקדש של או"א ונותן אל המלכות, ונמצא כי הזכר עצמו שהוא יום שבת הוא קדש ממש, אך שאר הי"ט אינם עולים רק כפי הבחינה, ולכן גם שניהם [קיבא] הזכר והנקבה הם סוד מקראי, מזומנים ממנו, אך אינם קדש עצמו אפילו הזכר. ודע כי כפי הבחינות שעולין הזכר והנקבה כך נכללים העולמות. והביאור כי ביום ר"ה שניהם עולים בסוד הגבורה, ונמצא כי כל כללות הזכר וכל כללות הנקבה כלם נכללים בקו הגבורה, ואפילו כל שאר הספירות שבהם אל אריך יב שהם מגבורה ולמטה כלם אז בסוד גבורות. הרי ביארנו מציאות ר"ה בכללותה.

ועתה נבאר מה שהתחלנו בענין ^(איבא אבא) יהי שם ה' מבורך, ^(וזהו תצוה קפגא) רישיה קשה וסיפיה רך, ואח"כ נבאר תפלת ראש השנה. והנה דע כי לעולם שם בן מ"ב הוא בראש, ולעיל ביארנו כי ביום ר"ה אין ננסר רק סוד ראש הזכר ושל הנקבה, והנה הנקבה לוקחת כל הדינין של ראש הזכר, וז"ל מ"ב של מברך כמ"ש כי שם מ"ב הוא בראש ולכן רישיה קשה, אבל סיפיה רך לפי שכשמיסמת אותם הדינין אז הוי הנקבה דתקיף חילהא, כי אחר שמשלמת לפעול הדינין שלוקחת מן הזכר, אחר כך אין בה עוד מה ליתן ולכן סיפיה רך, אך הזכר אינו ^(קיבד) בן כי הוא אינו צריך לזולתו ואדרבה רישיה רך וסיפיה קשה, יג כי כל מה שחולך הוא מתגבר. ובוה תבין שאין לשון זה חולק עם ספרא דצניעותא ^(דפ) שאומר להפך, כי דינין דנוק' נייחין ברישא ותקיפין בסיפא, כי שם הוא בסוד הדינין בעצמן שהם נה"י של הזכר שהם מוחין שלה והם נייחין ברישא, אך בסיפא נה"י שלה אינן נעשין מוחין והם תקיפין, אך כאן אינו מדבר בדינין עצמן רק בבחינת מה שלוקחת מן הזכר, כי בתחלה קשין ואח"כ שאין לה מה לקבל אז הם נייחין בסיפיה.

[קתב] יא מליקוטי החברים. **סוד ר"ה שנקרא אז** ^(ושיחש חג) שמאלו תחת ראשי, פי' כי פי' זה מדבר בזמן החיבוק. והנה בימי החול שרחל בהוד דזעיר ויעקב בנצח, אז השמאל דזעיר שהוא ספירת הגבורה היא למעלה מראש הנקבה, אך בראש השנה ששניהם יעקב ורחל מגיעים עד הגבורה דזעיר ושם מגיע ראשם, א"כ עתה יכול הזעיר לחבק לרחל בשמאלו, אלא שלא יוכל לחבק גופא כי ראשה מגיע כנגד שמאלו, ולכן יקרא החיבוק ההוא [קתב] שמאלו תחת ראשי כי ראשה במקום שמאלו. ויש פסוק אחר שאומר ^(ושיחש כג) שמאלו תחת לראשי וגו', וז"ל חיבוק השבת וי"ט, כי אז שניהם שוים בקומה א' ואז החיבוק שלם, שמאלו לשמאלה. נמצא כי בשבת אין החיבוק של שמאלו תחת ראשה ממש אלא במקום שהיה שם מתחלה נקרא ראשה, אך עתה אין שם אלא גופא וזהו תחת לראשי, פי' תחת המקום

י מחברת הקדש קינד. פעיח קלנג. מה"כ עמי שכו. סחכ"י עמי רסב. שה"כ דרוש א צאג. יא מחברת הקדש קידא. פעיח פ"ד קלאא. שה"כ דרוש ד צגא.

יב בהנחת הלשם בפעיח ^(קלנג) ליתא כי תיבות של א"א, ועי' בשי' חכונות דרוש ה. יג קול הרמ"ז וא"ת וזה בפ"ג דסי' דצניעותא תנן, דינין דזכורא תקיפין ברישא בסופא נייחין. ונ"ל דהתם איירי בסיבוי של ז"א תמיד שהחסדים מכוסים בראשו ובסופו מתגלים, לכן דינין תקיפין ברישא ונייחין בסופא, אבל הכא מיירי כשח"ו אימא מסתלקת שהרשעים מהפכים מדה"ר למדה"ה, ושגם ז"א פועל דין אז חולך ומתגבר. אך לעד"ן שאין צורך ליישוב ההוא דינין הנקבא נייחין וכו' עם ההוא דתצוה, משום דבפי' אמרו שם ^(קפגא) ברי"ה מ"ב קשה ובעצרת ר"ך בחדות, וחיינו מפני שאז הוא זוג נמור, אם לא שנאמר שהרב ז"ל מפרש דהוא פי' שני על מ"ב ר"ך ועי' תע"ל דף ו' כז. ועי'ל שידוע שכרי"ה ננסרין כל בחינת לאה עד בתר רחל והוא נקרא סיפיה והוא רך שמתגלים החסדים, ורישיה קשה הוא ראש לאה.

ספר הכוונות שער ראש השנה [ק"ג] [ק"ב] מאורות נתן תשמט

שהיה מתחלה ראשה בזמן הבריאה שיצא ראש הנקבה בחזה דועיר בין דרועיה. גם לראש"י הם אותיות ישראל, כי ז"א הנקרא ישראל הוא המחבקה. נתן נלע"ד כי ראש"ש השנה גי' י"פ אלהים שעולה מספרן תלתלים עם החמישים אותיות. ונודע כי בזעיר נאמר (שהיה ת"א) קוצותיו תלתלים, יד שהם שערות דועיר שהם דינים קשים ודינים העולם. ולכן נקרא ר"ח תשרי ר"ה, להורות שכל הדינים באים מראש דועיר הנקרא שנת, ושם בשערות שלו הם עשר פעמים אלהים כזכר.

[ק"ג] וכן עשר ספירות דועיר שהוא י"פ הוי"ה, ועשר ספירות דנוקבא שהם י"פ אדנ"י, גי' תשר"י, כי בחדש תשרי היו ראויים ז"ן להודווג ביהד פנים בפנים שוה בשוה לולי חטא אדה"ר כנז"ל. והנה כאשר תחבר עמהם העצמות הוי"ה פשוט יעלה מספרם (פי"ה גי') כ"י אש"ב בחש"ך יהו"ה או"ר ל"י, ר"ל אעפ"י כי אשב בחשך בלא זוג בר"ה, מ"מ ה' אור לי בשמיני עצרת שאז הזעיר מזדווג עמו. [ק"ב] וכן עולה (תהלים 139) אמרת"י עולם חס"ד יבנ"ה, לפי האומר כי בתשרי נברא העולם. וכן עולה (פי"ה גי') יכבו"ש עונותינו, כי בתשרי הקב"ה כובש עונות ישראל. וכן עולה (ישעיה נה) וחסד"י מאת"ך ל"א ימו"ש, ר"ל אעפ"י שבתשרי אני דן את העולם כלו, מ"מ אני רב חסד ממה כלפי חסד. וכן עולה (תהלים קיב) פז"ר נת"ן לאביוני"ם, ר"ל כי בתשרי מזונותיו של אדם קצובים כמה יפזר באותה שנה. וכן עולה (ויאל כב) וידעתם כ"י בקר"ב ישראל אנ"י, ר"ל אעפ"י שכל המקטרגים באים על ישראל בתשרי, מ"מ בקרב ישראל אני, ואיני מסתלק מהם לעולם. וכן עולה י"ג פעמים ע"ב, ולכן צריך להתעורר י"ג מדות דא"א שהם מי אל כמוך וגו', שיש בהם י"ג פעמים ע"ב, כדי להמתיק מצולות ים כנודע.

[ק"ה] יב (א"יב ז') ויבואו בני אלהים, הוא ב"ן אותיות שבשם אלהים בפשוט ומילוי ומילוי המילוי, והם ב' בני, א' באלהים ביודין וא' בדאלפין, מש"כ בדחיהן.

י' בענין החדשים. כבר ביארנו בתפלת ר"ה כי מתשרי עד אדר הם ו"ק דכורא, והענין כי אדר הוא החומס, וניסן הוא הפה דכורא וגולגתא דנוקבא, כי יוצא ההבל מפיו דכורא ונעשית גלגלת הנקבה, ונמצא שמועיל ניסן לו ולה, ולכן מעכרין אדר ולא חדש אחר כדי שיהא חדש החוה [ק"ב] בסוד פומא דכורא, ולכן (ר"ה כ"א) צריך לקדש החדש בפה ולומר מקודש מקודש, כמ"ש (ויקרא כג) אשר תקראו אתם במועד, משום דע"י חבל הפה נעשה גולגלתא דילה. גם שית דנוקבא הם מניסן עד תשרי, ונמצא כי אלול חוטמא דילה, ותשרי פומא דילה וגולגלתא דילה ג"כ. ונלע"ד חיים דלא שייך זה אלא בניסן דמפומא דילה נעשית גולגלתא דילה, אך בתשרי אינו רק גולגלת [דילה ולא פומא] דילה, כי אין גולגלתו נעשה מפומא דילה, והראיה דא"כ יעברו אלול ג"כ כמו אדר.

יד (בראשית כב) ויבן ה' אלהים את הצלע, ו"ם הנסירה שנעשית בר"ה, והוא שיוצאין המוחין דועיר ונכנסין בנקודת המלכות ונגדלת, וזהו ויבן ה' אלהים את הצלע, שהיא נבנית ונגדלת. וגם ויב"ן בני' חיים שהם המוחין דועיר הנקרא חיי המלך, שהם אהי"ה הוי"ה אהי"ה שעולים חיים, וע"י מוחין אלו נבנית הנקבא כי עתה ניתנין לה. ויש מוחין דאבא

יב מחברת הקדש קיד, ליקומי תורה איוב ס"ב. יב מחברת הקדש שם, סח"כ עמי שכא בהגה. יד מחברת הקדש שם, פע"ה פ"ד קלא, ליקומי תורה בראשית זב ד"ה ויבן.

יד ג"ל עזריאל שוה"ם סיום הפסוק תלתלים שחרות, שחרות גי' כמנין י"פ אלהים וי' אותיות אלהים גי' אותיות של י"פ אלהים, לרמוז שהדיןן הללו הם שחרות, דחינו מצד מדה"ד שהם שחרות, ודו"ק.

ומוחין [קו"ג] דאימא, ועל שניהם הוא אומר, ויבן ה' אלהים או"א, את הצלע בחינת נקודה לבד כלולה מו', ואח"כ נבנית ואז ויביאה אל האדם, זעיר שהוא שם מ"ה אד"ם.

סו ויבן ה' אלהים את הצלע, (גדה מהב) מלמד שנתן בינה יתירה באשה יותר מבאיש. פי' זה מדבר כנגד יעקב ורחל, כי מן החסדים של יסוד הכינה שנתפשו בו"ק הזעיר אין יעקב לוקח מהם כלל. ואמנם רחל נוטלת ב' חסדים וב' שלישים מהם במוחין שלה, כי מלבד שח"ב שלה נעשין מהתפשטות המוחין תוך נ"ה דאימא המגיעין עד רחל, גם לוקחת ב' חסדים המתפשטים בנ"ה דזעיר ששרשם מיסוד אימא ולא מנ"ה, ועם כל זה נוטלת רחל ג"כ. הרי שנתנה בינה במוחי האשה יותר מביעקב, כי חסדים אלו מאימא הנקרא בינה יצא.

[קו"ד] סו סוד היום הרת עולם. הנה מה שאנו אומרים בר"ה היום הרת עולם, ונחלקו (ר"ה יב) אם בתשרי נברא העולם או בניסן, ואיך יחלקו בזה מחלוקת במציאות, ואיך יצדק על זה אלו ואלו דברי אלהים חיים. והתירוץ לזה כי יש עיבור ולידה, מר אמר חדא ומר אמר חדא. כי בתשרי היה העיבור, וכן אותיות תשרי הם אותיות ראשית, ובניסן היתה הלידה, שצריך ניסים לצאת מן הבטן בעת הלידה, וכן מורה ניסן לענין נס, ובו היתה הגאולה בנס, וידוע שכל יציאת מצרים הוזכרה בלשון ^(יחזקאל סוה) ואעבור עליך ואראך מתבוססת בדמיון, וכן אמר כאן היום הרת עולם לשון הריון, ולא אמר נברא העולם כי בתשרי היה ההריון, וכאן מדבר על האדם, אעפ"י שאמרו עולם עצמו בכ"ה באלול נברא, ומן האדם יובן העולם, ונקרא האדם עולם מלשון העלם, לפי שהנשמה מתעלמת בתוכו ונמצא שגוף האדם הוא הנקרא עולם. וזשרו"ל (שבת קכ"א) (קהלת יב) כי הולך האדם אל בית עולמו, כי [קח,א] לכל צדיק וצדיק יש לו עולם לפי כבודו, והוא הלבוש שעשה לו במצותיו אשר סיגל בעה"ז שהוא הנקרא עולם, כי גם שם מתעלמת בתוך הגוף בעה"ז, וכן הגוף בעה"ז הוא כמו מלבוש אל הנשמה, ולכן לכל א' וא' נותנים לו את שלו אשר תיקן לעצמו. וזהו מ"ש (תענית כח,א) לרבי אלעזר בן פדת כשהקז דם ולא היה לו אלא שום אחד ונתעלף, ואמר לו הקב"ה אם תרצה אחריב את העולם וכו', כי כל שאר הצדיקים שכעולם שהיו אז באותו הדור מה תהא עליהם אם יחרב העולם בשביל רבי אלעזר, אלא העולם שאמר היה על גופו של ר' אלעזר שימות אז וישוב לעה"ז, ולכן אמר שמא יצא במזל עשיר, שאם היה מחריב העולם כלו כפשוטו בהכרח היה כורא אותו במזל טוב, אלא בהיותו מתגלגל אז היה בו עדיין ספק.

י ומתשרי שהוא עת העיבור עד ניסן יש ז' חדשים, (ר"ה יא,א) והיולדת לו' יולדת למקוטעים, אף שלא נשלם כל חדש הז' והעובר גדל באלו הז' חדשים בבטן אמו ע"י ז' כוכבי לכת, כי הוא יתברך מסר העולם [קת"ד] בידם שהם מערכות השמים. ועם זה יתורץ תירוץ א' לקושיות (פנהדרק לתב) המינים שאמר נעשה לשון רבים, כי אל המערכות דיבר שהם המגדלים כל א' בחדשו אמר נעשה. א"נ תירוץ אחר כמ"ש רז"ל (ילקיש בראשית פ"א רסו יג) עם נשמותיהם [של צדיקים] נמלך, וזה להיות בריאת העולם חובה עליו, כמ"ש (עירובין יג,ב) נוח לו לאדם שלא נברא, וידוע שאין חבין לאדם שלא מדעתו ולכן נמלך עליהם תחלה, ואמר נעשה אדם ברשותכם ומדעתכם.

סו מחברת הקדש שם. ליקוטי תורה שם. סו מחברת הקדש קידג. פע"ח שער השופר פ"ח קמא. יז מחברת הקדש קידג. ליקוטי תורה בראשית ז,א ד"ה ויאמר אלהים נעשה.

וְהָנָה הוּא ית"ש כדי שיתעסקו ישראל בתורה נתן להם אחר ו' ימים יום שבת לעסוק בו בתורה. ובחדשים, בחדש ה' שהוא תשרי ר"ה ויוה"ך וה"ר מלא מצות ותורה. בשנים, שנת השמיטה שאין בה זרע וקציר ואחר ז' שמיטות הוא שנת חיובל וכיוצא בזה.

[קטב, ב] י' מליקוטי החברים. הפרש שיש בין ימי חול לימי ראש השנה. וזה יובן עם פסוק א' אשר אמר (בראשית כבא) ויפל ה' אלהים תרדמה על האדם [וישן] ויקח אחת מצלעותיו, ופירושו הוא שנמר את רחל שהיתה מחוזה ולמטה באחור, ואעפ"י [קטג, ג] שהיתה מתחלת מחוזה הוצרכה נסירה. וגם כן נמר את לאה שהיתה מתחלת מן הראש דועיר עד החוזה. וצריך עתה לדעת כי כאשר נעשו נה"י של בינה מוחין לז"א, אז מלכות של בינה יצאה לאחור והיא קשר של תפילין והיא דל"ת רבתי. וכשנמר הדין היתה הנסירה מלמעלה למטה לאה ורחל, ויעקב שעולה בסוד ישראל אזי מזדווג עמהם. אם כן בר"ה נמר לאה, ובי ימי תשובה יש נסירה בכל יום ויום מדה אחת מרחל עד י"ה, ואז היא עולה עד הבינה. ע"כ מליקוטי החברים. **נתן** נלע"ד כי דינ"א דמלכות"א דינ"א גי' י"פ ס"ג, להורות כי בי ימי תשובה שהם י"ס דאימא שבכל ספירה יש בה שם ס"ג אחד, והיא יושבת על כסא דין לדון כל באי עולם, ולכן נקרא הבינה דינא דמלכותא דינא כנז"ל.

ג הנסירה אשר בי ימי תשובה. טו כבר ביארנו שכונתה הוא לתת כל הדין שבז"א אליה, ותשאר היא דינים והוא חסד, ואח"כ [קי, ב] אנו ממתקים אותם. וידוע כי בימים אלו היא אחור באחור עמו והיא מן החוזה ולמטה. והנה ב' בחינות הן. א' כי כל הדין שבכתר שלו ניתנין לכתר שלה וכן מחכמה שלו לחכמה שלה וע"ד זה עד סיום העשרה. בחינה שנית היא כי מלבד זה הנה מציאות הע"ס שלה הם בנה"י שלו, ונמצא טז כי הדין שבת"ת שלו ניתנין בכתר שלה, והדינים שבפרק ראשון דנצח שלו ניתנין לחכמה שלה, וכן כיוצא בזה.

ועתה נבאר מציאותם. דע כי ביום ראשון דר"ה ננסרים כל הדין אשר מכתר שלו עד סיום הת"ת שלו, ואז נמצא כי הוא ננסר חכ"ד [כחכ"ד] חג"ת, והיא לא ננסרה רק הכתר שלה שהוא כנגד הת"ת שלו, וכל אותם הדינים כלם מתקבצים בכתר שלה. והנה כבר ביארנו כי הבינה נסתלקה מתוך ז"א כי ז"ס הדורמיטא של הזעיר, ואז דרך חוץ שלא ע"י זעיר נותנת הבינה אלו הדין כלם אל המלכות, כי תחלה היו באים לה [קי, ג] ע"י הז"א, ועתה סוד הגבורה שבמוח הזעיר נסתלקה, וכל אותם הגבורות והדין ניתנין לה שלא ע"י הזעיר, והרי הם דינים קשים. ואח"כ ע"י השופר חזרת הבינה בז"א ואז נותן הזעיר בה מציאות דינין כיוצא בהם כנגד הראשונים למלכות, אך הם מתוקים, כי כשנסתלקו מוחין שלו למעלה נעשו שם מ"ן לזווג או"א, וע"י אותו הזווג נתחדשו ונמתקו יותר, ועתה נותן לה פעם אחרת מציאות אותם הדינים מתוקים ע"י תקיעת השופר כמ"ש. והרי לך ב' בחינות ביום הזה.

יז מחברת הקדש שם. יח מחברת הקדש שם. יט מחברת הקדש קטוא. פ"ח פ"ב קבחד. סח"כ עמי שכו. סחכ"י עמי רמו. שה"כ דרוש ג צא"ר.

טו קול הרמ"ז ענין הנסירה בעצם הוא שכלי החיצון של ז"א שהוא כלו סוד שם אלקים, ניתן ללאה ולרחל בסוד פנימיות אליהן ונשאר ז"א בבי כלים תיכון ופנימי. ועיין בא"י שער פרמי עיבור ומוחין פ"ב [דף פ"א ב'] (ע"ה שכ"ז פ"ב חב) ועיין עוד לקמן קצ"ב ב' [קטור] (בסחכ"י עמי תקי) בענין מ' מלכיות הנתנות למלכות. **טז קול הרמ"ז** ועם זה יובן היטב מ"ש לקמן דף ח' א' וקבאו בענין שם מ"ב רישיה קשה וסיפיה רך, שמדבר על דיני הנקבה התקיפה ברישא וניחין בסיפא, כי כן בראיה יש דינים הרבה אך משם ולמטה חולכים ומתמעטים כנראה בדרוש הזה.

ונמצא הכתר שלה ננסר ביום זה וכל פרצוף לאה כלה ננסר ביום א' ולכן נקרא דינא קשיא ג"כ למעם זה, ונמצא כי ביום א' ננסרה לאה לגמרי ועוד בחינת הכתר דרחל.

ביום ב' הדינים המגיעים אל הכתר שלה מצד הכתר שלו ונשארים בכתר שלה, ושאר הדינים שמחכמה שלו ולמטה יורדים בחכמה שלה, ואז ננסר פרק ראשון דנצח שלו שהוא כנגד החכמה שלה ונמצא חכמה שלה נסורה, ואז יורדין כל הדינים שמחכמה שלו אל חכמה שלה. [קיא,ב] ובעת ירידת דינים אלו בחכמה שלה הן מתמתקין פעם שנית, כי הלא יום שני דר"ה נקרא דינא רפוא כמ"ש ב"ה. ואח"כ ע"י השופר אנו חוזרין להמתקין פעם שלישית. הרי לך מציאות דינים פעם א' וג' ממותקין, י' אך המיתוק השני נעשה מעצמו שלא על ידינו, ולכן אין אנו חושבין אותו כסוד מיתוק רק כסוד חורדת דינים לבד. ונמצא שהם ב' דינים וב' מיתוקין הם ד' בחינות.

ביום ג' ננסר פרק ראשון של חוד שלו והבינה שלה, ואז יורדין כל הדינים שמבינה שלו ולמטה בבינה שלה. ביום ד' ננסר פרק ראשון של יסוד שלה והדעת שלה, ואז כל הדינים שמדעת שלה ולמטה יורדין בדעת שלה. ביום ה' ננסר פרק שני דנצח שלו וחסד שלה, ואז יורדין הדינים שכחסד שלה לבד כחסד שלה, אך שאר הדינים שבגבורה ות"ת שלה נשארים למעלה בדעת שלה. והענין הוא כי ג' בחינות הן, כתר וחכמה, ובינה ודעת, ושאר הספירות. והענין כי כבר ידעת כי כתר וחכמה לעולם הם סוד תריין רישין, ואלו הם סוד שני ימים של ר"ה, וב' [קיא,ג] ימים אלו הן שוין בבחינה א', והוא כי כשאנו אומרים שכל הדינים מתקבצין ביום ראשון בכתר שלה, הנה כל הדינים הם מושרשים שם בכח ומתערבין שם, וכן כשמגיעים בחכמה ביום ב', אך כשמגיעים ביום ג' וד' בבינה ודעת שלה, אז אעפ"י שכל הדינים יורדין שם עכ"ז אינה לוקחת הבינה שלה רק הדינים של חלקה, אך שאר הדינים הם בה דרך פקדון לבד ואינם מתגלים בה, וכיוצא בזה בדעת שלה. עוד בחינה שלישית כשיורדין מחסד שלה ולמטה כי אז אינו אפילו כמו הבינה והדעת, כי אפילו בדרך פקדון לבד אינן יורדין שם כל הדינים רק הדינים של חלקה לבד. וכיוצא בזה בשאר הימים, כגון יום חמישי יורדין דינים דחסד בחסד שלה ודיני גבורה ולמטה שכז"א נשארים בדעת שלה, וביום ו' יורדין דיני הגבורה שלו בגבורה שלה והדינים שמת"ת שלו ולמטה נשארים בדעת שלה ואינם יורדין רק דבר יום ביומו. נמצא עתה ג' מציאות, כתר וחכמה, בינה ודעת, ושאר הספירות. ולכן ב' ראשונות י' כתר וחכמה [קיא,ב] נחשבין לתריין רישין שני ימי ר"ה מה שאין כן אחר כך, אך בבחינה יתירה שיש לבינה ודעת שלה על שאר הספירות, כי מתקבצין כל הדינים שם אעפ"י שאינם רק בתורת פקדון. לכן נהרג גדליה ביום ג' כי אז גברו הדינים, ותקיעת שופר אין בו. ולפי שגם בדעת שלה שהוא יום ד' יש מציאות זה לכן לפעמים נדחה צום גדליה ליום ד' בחדש. הרי ידעת למה הם ימי ראש השנה.

ואמנם תקיעת שופר ביום שני, הענין הוא כי אעפ"י שכבר נתעורר הו"א מן השינה ע"י השופר עכ"ז יש כיון שלא הגיע הנסירה במוח שהיא חכמה, כי מציאותה אינה אלא ביום

י' קול הרמ"ז פ"י בבי הימים ישנם, והיינו דיני אומא למלכות בעת ההורמסא, ומיתוק א' בשופר ביום א', ומיתוק ב' חורדת הדינים בחכמה ביום ב', וזהו הנעשה שלא על ידינו ונחשב לדיון, ומיתוק ג' שופר ביום ג', ונמצא ד' הבחינות בבי הימים, וכן נראה לקמן כשאומר ונחזור לענין ראשון דף ח' ע"ג וקב"ג. יח קול הרמ"ז ואעפ"י שהבינה ג"כ היא מן ראשונות, עכ"ז אינם נקרא רישין אלא כתר וחכמה, כי הכתר הוא ראש לספירות, אמנם להיות שאינו נמנה סכלל הפרצוף, לכן החכמה נקרא ראשית כי היא תחלת הפרצוף בבחינת עצמו כנודע, ולכן אלו בלבד נקרא תריין רישין ודוק. יט קול הרמ"ז צ"ע בענין זה כי יש בו כמה שינויי לשונות. האי מ"ש שעדיין נחשב לשינה. וחי' מ"ש לקמן דף י"א ע"א. וקטוא [קצ"ב א'] כסוד

ב' לכן עדיין נחשב לשינה, עד שביום שני נספר החכמה שלה וירדו שם דיני החכמה שלו, ואז תוקעין שופר ומתעוררין המוחין, ומשם והלאה אין עוד שופר, כי אחר שנתעורר המוח שהוא החכמה אין עוד שינה. ודע כי אחר יום ראשון שתקענו בשופר אז לעולם כל מציאות נסירת הדינים הם ע"י זעיר עצמו ולא ע"י הבינה אימא עילאה, [קיבג] כי כבר חזרה אימא על בנין ונכנסה בגולגלתא דיליה.

ונשאר לנו לבאר עתה הפרש שיש בין יום ראשון לשני. והענין כי הלא ביום ראשון ננסרין כל הדינים מכתר שלו עד הת"ת שלו, וכל אלו נקרא דינא קשיא כידוע, כי הלא היסוד של אימא מגיע עד החזה שלו, ולכן כל הדינים אשר כנגד מקום זה נקרא דינא קשיא, כי אין המוחין יכולים להאיר מחמת הפסק מחיצות יסוד הבינה, ולכן דינים דכורא קשין ברישא ולכן יום ראשון נקרא דינא קשיא. ואח"כ ביום שני שהוא מן הת"ת ולמטה, וכבר כלה מציאות הפסק יסוד של בינה, ואז הארת הדעת שלו מתפשטת משם ולמטה הוא מאיר שלא ע"י מחיצות, ואז הדינים שכנגדם הם רפים ונקרא דינא דפיא. עוד טעם שני כי כבר ביארנו שאור [כי אחר] יום ראשון ואילך נמשכין הדינים אליה ע"י הזעיר עצמו, כי כבר תקענו בשופר ונמתקו הדינים.

ונחזור לענין ראשון כי בכל יום יש בו ד' בחינות הראשונות, שביארנו שהם מציאות חלק הדינים שהיה בהם ב' מציאות דין וב' מיתוקים שנעשו בב' ימים הראשונים. ונמצא כי כשהוא ביום ג' יורדין דינים של הבינה דו"א אחר שהיו בו ד' בחינות הנז"ל שהם ב' דינים וב' מיתוקים שהיו בב' ימי ר"ה כנזכר. ועוד ניתוסף בחינה ה' שהוא נסירה מחדש פרק ראשון של הוד דזכר, וכן כיוצא בזה עד הגיענו אל יום ז' שאז נספר פרק שני של יסוד הזכר שהוא כנגד הת"ת שבנוקבא, ואז יורדין הדינים של הזכר [קיגא] מת"ת שלו לת"ת שלה. ואמנם אין עתה מציאות ד' בחינות שאמרנו, כי הלא אותם ד' בחינות לא היו אלא ממה

ע"י תקיף דרוש המתחיל מיום ר"ה וכו' וז"ל. ודע כי אחר תקיעת שופר יום א' אז חזרה א"י תוך זעיר ולעולם לא יצאה משם אמנם וכו'. וא"כ יקשה דכיון דאימא בתוך זעיר איך יש מציאות לשינה. וכ"ש כמ"ש [ששם דף קצ"ב א' לעיל מן הנזכר כתב] במהדורא בתרא לקמן דף מ' סוף ע"ב וריש ע"ג וק"ב ק"ג. וז"ל. ואח"כ היה תרדמה לחמשיך מוחין דחכמה לנוק' ובין כך ובין כך יצאת אימא ונכנסה בנוק' ונעשית בה מלבושיה ממש כלי לנוק' לחכמה שלה עד היסוד בה, ע"כ. וקשה דסותר למה שהזכר דאימא לא יצאת לעולם. ועוד למה מזכיר בכאן עד היסוד בה. ועוד איתא חתם שביום א' נותנת אימא דרך חץ לזעיר כל בה חלבושים בכלי הכתר דנוק' וכו' ושביום ב' עשה הזעיר כלי לחכמה ושמעצמו נעשה לבוש החכמה דאימא שכבר הוא בכלי הכתר דנוק' ונכנס בכלי הכתמה, וכיון שהוא בחינת מוח הוצרך זעיר לעלות בסוד תרדמה, וע"י השופר חמשיך מוח פנימיות החכמה שם, ע"כ. ונ"ל ליישב הענין בהקדים מאי דקילין בכ"ס ותמצאחו בכוונות דחול רס"ו ד' [לעיל ג"ח ב' בסה"כ ע"י קטב] כי כל פרצוף נחלק לג' בחינות, כתר ומוחין וגופא, והנה הכתר כולל כל הד' מוחין, ואח"כ המוחין שהם חו"ב ודעת בחו"ב, וכמוחין נכלל כל מה שיש בגוף. וגם ידעת שהחכמה כולל שאר המוחין כי גם הוא סוד רישא. ואמנם ביום א' דר"ה מסתלק כל מוחין זעיר לנמרי והם תרדמה נמורה וחוזרין בסוד השופר כנודע, ואמנם ביום ב' לא זזין מוחין דכתר ממקומם, ולהיות שהם עיקר הכל לכן זכר לומר שאימא לא יצאה שוב מזעיר, וכ"ש שיום א' ה"ס הורדת דינים דכתר זעיר שהוא ממש חלק אימא כידוע מכ"ט, ועל כן אז הו"א כבר ער ופקת, וכנזכר לקמן וקלוג' [קל"ח א' בסה"כ ע"י ששחן שלכן האר"י זל"ה היה יושן, אבל ביום ב' נתעלו המוחין חו"ב וחו"ג ובבחינתם חיתה החכמה [התרדמה], אבל לפי ערך הזעיר הוא כעין נים ולא נים, וז"ש בבאן עדיין נחשב לשינה. ולפי שהמוחין כוללים כל מה דאית בגופא והחכמה היא כוללת המוחין כאמור, לכן בהכנסה אמר לקמן עד היסוד בה. וא"ת איך אפשר שיסתלק חו"ב וחו"ג ולא יסתלק הכתר. י"ל בהקדמה שיש לנו שיש שתי בחינות לשפע הנשפע בספירות, הא' שמתחלק בכל א' וא' חלקו הראוי לו, והב' שהעליון מעבר וצונן בעלמא לעבור בו האור לתחתונים, כדאמרינן גבי אימא מקננא בברואה, ובכמה מקומות. ומ"ש לעיל שביום ב' נכנסת אימא בנוק', ולקמיה אמר שהוא ע"י זעיר, נלע"ד שכונת כניסה זו הוא מה שאנו מכונים בשכרים שנכנס חוד דאימא עד נוק', כנלע"ד יישוב הדברים. ועל ב' מיני שינה הנזכר יש לפרש פסוק [תהלים קמ"ד] הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל. ועוד יש לומר שביום חב' או ה"ס נסירת הראש ממש בבחינת העולמות כנז"ל [קא"א] [קב"ג א' בסה"כ ע"י שכהן] ולפי שאינו מבחינת הפנימיות לכן נחשב לשינה, כי אינה רק בפנימיות של החיצוניות.

שננסר ביום ראשון שהוא עד שלישי הת"ת שלו, אך משם ולמטה אין בו רק בחינה א' לבד שהיא נסירה פנים [פעם] א' לבד בלתי מיתוקים כנז"ל. ואמנם להשלים אותם הד' בחינות בכל שאר הימים היה הענין באופן זה, כי ידוע שג' מוחין פנימיים דו"א שהם חב"ד שלו הם מתפשטים גם כן לט' חלקים, ג' פרקים ראשונים בג' ראשונות שלו, וג' פרקים שניים בחג"ת שלו, וג' פרקים שלישים בנה"י שלו, ונמצא כי גם מציאות הדין שבאלו המוחין הם מתפשטים בה ג"כ. גם יש בחינה אחרת והיא מציאות הדעת שלו שהוא כולל ה' חסדים וז"ג, ואמנם הה' גבורות שבו יורדין ומתקבצין אל הדעת שלה ומשם מתפשטים הה' גבורות אלו בחג"ת נ"ה שלה, ומלבד זה גם החכמה והבינה שלה מתפשטים בה. כיצד, מוח חכמה שבה נעשה לג' חלקים, א' בחכמה והב' בחסד והג' בנצח, ועל דרך זה מתפשטת [קיד,א] הבינה שבה דרך קו השמאלי, אך הדעת שבה מלבד שהוא מתפשט בקו יושר שהם דעת ת"ת יסוד שלה, עם כל זה גם הוא מתפשט בשאר כידוע כי ה' גבורות שבו מתפשטים בחג"ת נ"ה שלה, וגם באלו יש בחינת דינין שננסרין בה.

ואמנם סדרן הוא זה. כי כבר ביארנו כי הדינין של מוחין עילאין של הזכר המתפשטים בכל הט' ספירות שבו, הם מתפשטין גם כן במוחין שלה ומתפשטים בט' ספירות שלה. ואמנם כשיורדין למטה חנה כל בחינות העליונות שהם מן המוחין עד סיום היסוד של הבינה שהוא שלישי ראשון דת"ת דו"א, כשירדו למטה בנקבה עד שלישי ראשון דת"ת שבה, חנה יבואו מלובשים עם יסוד בינה, כמו שהוא למעלה ג"כ מוחין דו"א בתוך נה"י של הבינה, ולכן כשירדו אותם דיני המוחין של זעיר למטה, יבואו מלובשים עם הבינה עילאה עצמה. ואמנם מה שיורד מן המוחין [קיד,א] עילאין הוא חצי הדעת של ז"א שהוא עיטרא דגבורה עם חצי היסוד דבינה מלובש בתוכו, ואלו נמשכין עד החוזה של המלכות. ואמנם גם כאן היו סתומים ע"י חצי היסוד דבינה שירדה עמהם ואין האור מאיר הרבה, אך מן הת"ת ולמטה שאז בלה יסוד הבינה שירדה ונתפשטה כאן אז היא מחיצה מפסקת, ואז אותם הג' גבורות הנשארים פחות שלישי שהם ב' שלישי הגבורה המגיעת אל הת"ת וב' גבורות המגיעות לנ"ה שלה הם מאירים בה עד מאד, כי אין להם הפסק יסוד הבינה. וחנה מרוב האור הזה הגדול הם מוציאים היסוד והמלכות של הנקבה אשר עדיין לא היה להם מציאות, כי הלא התפשטות ה' גבורות הם עד הוד אך לא היה עדיין מציאות אל יסוד ומלכות שלה, וע"י הארה זו הגדולה יצאו יסוד ומלכות. וגם טענה שנית כי כבר אמרנו כי ב' פרקין תתאין של חו"ב מוחין דנוקבא הם מתפשטים בנ"ה שלה, נמצא כי אותן הב' גבורות המגיעות [קיד,א] לחלק נ"ה שבה אינם צריכות [שם], ואז מכאן אלו השניים יצאו יסוד ומלכות של הנוקבא, כי שני שלישי הגבורה השלישית הוצרכו לב' שלישי ת"ת שלה, אך אלו הב' גבורות שלא הוצרכו לנ"ה שלה כנז"ל וגם כי אולם גדול מאד, לכן יצאו משם יסוד ומלכות, דוגמת מה שידעת בז"א שלא היה מעולם רק ו' קצוות אשר נתעלו אח"כ והיו בסוד חב"ד חג"ת והיו חסדים בו נה"י, ומחמת אור הדעת ה' חסדים המתפשטים בת"ת שלו אחר כלות יסוד הבינה בחוזה שלו, ומרוב אותו האור יצאו מחדש נה"י שלו, וכן הענין בנוקבא.

הרי כי יום התשיעי שהוא סוד ההוד בו כלולים יסוד ומלכות, ואמנם יסוד ומלכות לפי שיצאו ברגע אחד כנוצר, לכן שניהם כלולים ביחד והם סוד [יום] העשירי שהוא יוה"ך. ולפי

ספר הכוונות שער ראש השנה [קניג] [קניג] מאורות נתן תשנה

ששניהם הם יום העשירי והיו כלולים בחוד יום ט', לכן ארז"ל (יטא פא, ב) כל האוכל ושותה בתשיעי כאלו התענה תשיעי ועשירי כמ"ש אח"כ בעזה"י. ב

[קניג, ב] סא מהדורא בתרא. בראש השנה ביום ראשון נגמר כל פרצוף לאה לגמרי, אך רחל לא נתקנה עד חג עצרת בהמשך כל זמן האמצעי. וזה סדרן. ביום ראשון נסמר הז"א ונעשה כלי כתר שבה ע"י איברי גוף הז"א עצמו, ואז באה תרדמה אל הז"א ועולה בסוד מ"ן להמשיך פנימיות מוחין בכתר דנוקבא, ובין כך ובין כך ניתן לבושי ת"ת דאימא לעשות לבוש למוחין בכתר שבה, ואלו נמשכו מאימא בה שלא ע"י ז"א, כיון שהם איברים שלה דגופא ממש. ואח"כ בא השופר ונתעורר ונכנסו המוחין בז"א, ואז יצאו דינין מתוקים והם פנימיות המוחין דכתר דנוקבא ונכנסו בה בכתר שבה בסוד צלם שלה.

אח"כ ביום ב' חזר לעשות הז"א מן פרק ראשון דנצח שלו דכחינת גופא כלי לחכמה שבה. ואח"כ היה התרדמה להמשיך מוחין [קניג, ג] דחכמה לנוקבא, ובין כך ובין כך יצאת אימא ונכנסת בנוקבא ונעשית בה מלבושיה ממש כלי לחכמה דנוקבא עד היסוד שבה. ואח"כ השופר שהוא חזרת מוחין דז"א בו ואז ניתן בה פנימיות מוח החכמה. ודע כי בחינת הכלים נקרא דינים גמורים, ונתנית המוחין פנימים בהם נקרא מיתוק הדינים ועם כל זה דינים פנימים הם. ומיום ראשון ואילך כל שאר הימים לא היה נעשה הכלים והפנימיות שבה אלא ע"י הזעיר עצמו אפילו בחינת לבושים של אימא, כי די בזה שביום ראשון האירו בה לבושי אימא בכתר שבה ושם נשארו כל הלבושים, ובכל יום ויום נכנסים מאליהם מדרגה אחר מדרגה תוך הכלים שמוחדש הז"א מגופו ממש, ובכל יום ויום כלי א'. ונמצא כי ביום א' עשה הז"א כלי הכתר שבה, ואימא דרך חוץ נותנת כל כח הלבושים ביום א' באותו הכלי של הכתר. ואח"כ ע"י השופר נכנסו מוחין פנימיים עצמם דכתר תוך [קניג, ב] לבוש כתר דאימא. וביום השני עשה הז"א כלי החכמה ואז מעצמו נכנס לבוש חכמה דאימא שכבר הוא בכלי הכתר דנוקבא, ונכנס תוך כלי של חכמה, ואז כיון שהוא בחינת מוח הוצרך זעיר לעלות בסוד תרדמה, וע"י השופר המשיך מוח פנימיות החכמה שם, ומשם ואילך מיום ג' לא הוצרך עוד זעיר להעלות פנימיות שאר המוחין כי כבר באו כלם כלולים במוח החכמה, אמנם ביום שלישי עשה ז"א כלי בינה דנוקבא ומאליו היה מתפשט בתוכו מוח הבינה, וכן עד"ז עד ערב יוה"ך, ואז נעשה כלי הוד ויסוד ומלכות מכחינת עצמה. ובי"ה נתפשטו בה ה' גבורות ונעשה היסוד שבה מלבושי אימא, וזהו חותם הנעילה, ובשאר היום ניתן בה כל הפנימיות דמוחין על ידה עצמה. ומאז עד הושענא רבא מוחין דחסדים, ר"ל שנתפשטו אחר הגבורות יען היא נקבה והחסדים הם מתפשטים באחרונה, אעפ"י שכבר היו בדעת, וחזעיר [קניג, ג] התפשט בו ה' חסדים ע"י הלולב וההקפה. וכליל הושענא רבא נעשית חותם מלכות שבה ע"י הבינה מלבושי אימא, וביום נתפשטו במלכות שבה הארת ה' גבורות. וביום שמיני חג העצרת היה הזווג ונתן בה ה' גבורות של זכרים עצמו שלו בכחינת טפה זרעית.

סא מחברת הקדש קמזא. עולת תמיד עמ' קלג. פע"ח פ"ד קלב, ב ופ"ה. סה"כ עמ' תקיב. מכ"ש סא, ג.

ג עיין לעיל ח' א' בגליון (בקול הרמ"ז).

ב קול הרמ"ז וז"ל יום העשירי שעולה יסוד מלכות.

כב מיום ראש השנה מתחלת הנסירה עד סוף ערב יוה"ך, והיה אז אחר באחר עמו מהחזה ולמטה, ואז אפיל דורמיטא לו"א, והוא כי נה"י דאימא מסתלקים ממנו ונשארים כנודע חכמה וחסד ערומים בלי לבוש בסוד מקיפים על ראשו כמ"ש בשער השופר ע"ש. אך הבינה והגבורה עם הנה"י נכנסים בנוקבא וניתנים אליה ע"י אימא שלא ע"י זעיר, ואז ננסר ת"ת שבו וכתר שבה לבד. והנה בהסתלק אלו המוחין מזעיר, עלו בסוד מ"ן באו"א ונתחדשו לו מוחין אחרים חדשים מתוקים יותר, אך החכמה והחסדים הם לבדם שהעלו [קטז,א] מ"ן כנזכר במקום אחר בסוד התקיעה תק"ע י"ה, דמטי לרישא דאברהם הם החסדים, ועולין כמ"ן אל או"א ומולידין שני מנצפ"ך לבד כנזכר במקום אחר, כי כשהזוג לצורך הנקבה לבד אז די שהזעיר לבדו יעלה מ"ן, ולכן די שיעלו החסדים והחכמה בסוד מ"ן. והנה ב' מנצפ"ך הם לצורך הנקבה לבד, כי מנצפ"ך א' הוא לבינה דזעיר ומנצפ"ך שני הם גבורות דזעיר שאח"כ הם חלק הנוקבא תתאה, ואז נותנם הזעיר דרך אחר אל הנקבה על ידו והם יותר מתוקות. ודע כי אחר תקיעת שופר ביום ראשון אז כבר חזרה אימא תוך זעיר ולעולם לא יצאה משם, אמנם יורדים אלו הגבורות שבזעיר אל הנוקבא דרך אחר עד שיורדים כלם בה ונשארים בו בחינת חסדים לבד, וגם האחוריים עצמן דזעיר ננסרים וניתנים אל הנוקבא והרי זה שתי בחינות. והנה בערב יוה"ך ביום אז נגמרו להעשות יסוד ומלכות שבה וכל זה לצורך פרצופה עצמה, וגם נכנסו כללות החסדים דיסוד ומלכות שבת. והנה הם ג' בחינות. תחלה ע"י הזעיר, ואח"כ ע"י [קטז,ד] אימא, ואח"כ ע"י זעיר אחר תקיעת שופר שהם יותר ממוותקים. ודע כי אלו הבחינות שנכנסים הם ב' כנזכר, א' בבחינת האחוריים [וא' בבחינת המוחין עצמן הפנימיים], כי כבר ידעת כי בכל ספירה ממ' ספירות של זעיר יש בה בחינת מלכות, וכל אלו של המלכות יורדות וניתנות אל הנקבה שהיתה נקודה א' לבדה, ועם אלו הם נעשים בה י' ספירות גמורות כנזכר במקום אחר. וזהו עיקר פי' נסירה, כי בהיותה בו נדבקת בו, וכשניתנים בה אז אינה צריכה לו ונפרדת וננסרת. ויש בזה ב' בחינות. תחלה בחינה של הכלים כמו שהיה הוא בעת היניקה, ואח"כ בנסירה נותן לה גם בחינת המלכות שבמוחין פנימין עצמן, ואז נגדלת היא כל האחר שלו ממש כמוהו. והענין כי גם החסדים שהיו באור מקיף ועלו בסוד מ"ן, גם הם נתחדשו יותר כנודע כי כל מוחין חדשים אינם הראשונים עצמן. והנה אלו החסדים הם יותר מתוקים דוגמת הנז"ל בגבורות שירדו עתה שהם יותר ממוותקות, ולכן כיון שהם יותר חסדים מתוקים [קטז,א] לכן דוחין את הגבורות אל הנקבה ונשאיר הוא חסדים לבד. וז"ל (אד"ר קטז,ב). אחרי מות ע"א. אתא חסד ופריש גזעין כנזכר במקום אחר, והבן היטב מה שביארנו שם שנשמנו נמשכת לו בעת השינה חיים וחסד, וכן נמשך בזעיר, והוא זה שביארנו. והבן זה מאד כי אינו נמשך בז"א רק אחר השינה.

והנה אחר שננסרה בג' מיני מוחין, א' מזעיר וא' מבינה וא' מזעיר אחר התקיעה כנז"ל, אז הוא יום הכפורים, ואז עולה עד אימא, וגם היא [הוא] עולה אח"כ כיוה"ך בעת הנעילה, ולוקחת בה' תפלות ה' גבורות ע"י אימא עצמה למעלה במקומה ממש. והענין כי תחלה כל מה שלקחה הוא לצורך הצוניותה כנז"ל, ונלע"ד כי כנגד ג' כלים דהצוניות היו ג' מיני מוחין הנזכר, ומה שלוקחת עתה כ"ה מאימא עצמה הם הפנימיות, והרי נתפשטו בה ה'

כב מחברת הקדש קטז,ב. פע"ח פ"ב קטז,ג. סח"כ עמ' תקינ.

גבורות עד הוד שבה, ואחר אשר נתפשטו עד הוד בנעילה שהיא תפלה הה, אז נכנסת כללותם שהוא החלק המנגעת אל היסוד שבה עם הלבושים שלהם הנקרא צלם, וז"ס החותם שהוא הצלם ובתוכו ה' [קטז,ד] גבורות של חלק כללותם כיסוד. ואח"כ נכנסים בה בחינת החסדים פנימיים מאימא עצמה, וזהו אחר י"ה שאז כבר חזרה פנים בפנים עם הזעיר, ואלו הם כניסת נה"י דאימא בנוקבא בהיותה פנים בפנים כנודע במקום אחר.

ואחר שכבר נכנסו החסדים דאימא הפנימיים ונתפשטו בגופא, הנה החסדים המקיפים דאימא נכנסים אח"כ בסוכות, ואין קפידא שאם גם החסדים פנימיים דזעיר יכנסו בה ג"כ. והנה בסוכות אז נכנסים החסדים המקיפים דאימא בה ונכנסים ג"כ החסדים פנימיים ומקיפים דזעיר עצמו ומאיר בה ג"כ. (ואפשר כי זהו אחר חזרת נה"י דאימא תוך זעיר פעם אחרת בעת היותם פנים בפנים). ובהושענא רבא נשלם להכנס כללות החסדים מקיפים דאימא במלכות שבה, כללות החסדים פנימיים דז"א במלכות שבה וכללות החסדים המקיפים דזעיר במלכות שבה, ויש ג"כ כללות החסדים המקיפים דזעיר מהדעת שבו במלכות שבה. באופן שהם א' פנימי בסוד הלולב [קז,א] וג' מקיפין בסוד ג' מיני מקיפים אדם ד"בור מ'עשה הנזכר במקום אחר. ולהיות שבמלכות שבה כל בחינה מאלו כלולה מו' כללים שיש מחסד עד המלכות וכולם נכללים במלכות, לכן יש ז' הקפות ובכל הקפה יש אדם ד"בור מ'עשה. והבן זה מאד טעם ז' הקפות ה"ר והרי נשלמה.

וביום שמחת תורה אז הוא זווג פנים בפנים ונותן בה ה' גבורות בסוד זווג גמור או ה' חסדים, כי יש ספק בדבר. אמנם צריך שתדע כי כל זה אשר נעשה מיה"כ עד שמיני חג עצרת לא נתעכבו כ"כ הימים אלא בעת האצילות ע"י חטא אדם, ר"ל כי בתחלה בע"ש נתקנה המלכות אחור באחור ונזדווגה שם עם ז"א בבחינת אחור באחור והוציאה את אדם הראשון כנזכר במקום אחר, ואז כל מה שנעשה אח"כ עד סוף י"ה שהוא בחינת אחור באחור ונסירה נעשה אז בע"ש, ואם היו ממתנינים להזדווג עד יום השבת היה גורם שבאותו יום שבת בראשית זו"ן פנים בפנים, וישארו ברורין לגמרי, אפילו המ"ן של המלכות דבחינת פנים בפנים, (כי כבר המ"נ דא"י והנוק' דא"א והנוק' דעתיק כלם הובררו לגמרי אפילו בבחינת פנים בפנים, ולא נשארה רק מ"נ דמלכות בבחינת פנים בפנים לבד). [קז,ד] ואילו היו נבררים בשבת א' כנזכר היו כל המלכים מובררים לגמרי, ולפי שחטא אדם ואכל מעץ הדעת טוב ורע, פי' הדברים על אמתתן הוא כי הזווג נקרא בסוד (משלי לב) אכלה ומחתה פיה. והענין כי בע"ש היה הזווג בעוד שעדיין לא הובררו המ"ן של מלכות, ועדיין היו הקליפות נאחזות בקדושה, וכשנזדווג בע"ש ועדיין היו זו"ן אחור באחור גרם שגם זווג העליון דזו"ן יחזרו פנים בפנים, והיה עדיין הנחש נאחו שם כנזכר במקום אחר. וזהו עין הדעת טוב ורע, כי החו"ג שבדעת שהם יורדים בעת הזווג, עדיין היו טוב ורע למטה במלכים שעדיין לא הובררו, וכשעלו בסוד הזווג בע"ש היו מעורבים מטוב ורע כי לא יכלו להתברר לגמרי, וז"ס (וזהר ח"י שרה קס"ב) הנחש דאמיל וזהמא בחוה, ואז שלט הנחש בקדושה ונתקללה חוה כאדם. ואז כל מה שכבר הוברר שהם מ"ן דאימא שהם בחינת לאה שבאצילות כנודע, גם היא חזרה להתקלקל ונתערבה בקליפות, ומכ"ש מ"ן דרחל, ואלו הם סוד הקריין של אדם, וכנגדם למעלה [קח,א] בריאת השי"ת שדין ורוחין בע"ש בין השמשות אחר זווג אדם והבן זה מאד, כי אלו הם דוגמת המלכים הראשונים שכלם בחינת קריין בלי זווג כנזכר במקום אחר, וז"ס עין הדעת טוב ורע על מתכונתו. ולכן לא יכול עוד הזעיר להזדווג עם נוקביה תכף בשבת

תשנה ספר הכוונות שער ראש השנה [קיד,ד] [קישא] מאורות נתן

ההוא כי גברו הדינים מאד, וכל מה שהיה יכול לעשות ביום ראשון של שבת ההוא נתאחר באותו הזמן הרב שיש בין ר"ה לשמיני חג העצרת, ואז נזדווגו פנים בפנים כשאר ימים טובים, באופן שאל תתמה איך הוצרכו להתאחר כ"כ ימים. אמנם אחר שמיני עצרת הנה בכל שבת ושבת יש זוג פנים בפנים דו"ן, גם בחול יש זוג פנים בפנים אלא שהם יעקב ולאח או יעקב ורחל או ז"א ולאח, אך ז"א ורחל אינם חוזרים פנים בפנים עד יום השבת כנודע. ונמצא כל הבחינות של ערבבוס [העיוכובים] (בפעי"ה ונחת הלשם, עיבורים) של כ"כ זמנים, וגדלות ז"א בעיבור ויניקה ובגדלות, אינו רק בעת בריאת העולם אך עתה הכל נעשה ברגע אחד. ואמנם כ"כ היה החטא ההוא גדול כי אין בירור גמור בפעם א' של [קיד,ד] זוג פנים בפנים כמו אם היה נעשה זה בשבת בראשית כנז"ל. אמנם מתבררים מעט מעט בכל זוג וזוג, בין בחינת האחר בין בחינת הפנים, ואותו המועט נתקן וחוזרים להתמעט מגדלות זו"ן כנודע. וגם אחוריים דאימא עילאה נתמעטו בסוד (תענית תא) נשבע הקב"ה שלא יכנס בירושלם של מעלה וכו', וחוזרים לברר בכל זוג וזוג עד ביאת המשיח שאז יושלמו להתברר הכל לגמרי אפילו אותם של המלכות, ולכן אח"כ תמיד יהיו פנים בפנים וימשכו נשמות אחרות שלו יותר מהמלכים ראשונים. כפי מה שנלע"ד כי אעפ"י שביארנו במקום אחר שלא חזרו להתערב רק מ"ן דבינה ומלכות, נ"ל כי גם בכל מה שנתברר אפילו בעתיק ואריך ירדו, כי הרי כולם הם למטה ממקומם כנזכר במקומו, איך אז נתקנו ונשלמו עתיק ואריך של הקליפות בסוד (יחזקאל כו,ב) אמלאה החרבה, ולא נתמלאה צור אלא מחרבן הקדושה. ואמנם מה שלא הוברר במקום אחר רק בינה ומלכות הוא כי עד שם יש יכולת ב' הרוגי מלוכה לברר, [קישא] זה ברוחם וזה בגופם, אך לא משם ולמעלה, לפי שאין אדם שזכה עדיין להיות לו יחידה מא"א וכ"ש מעתיק עד שיבוא המשיח, בסוד (ישעיה נב,יג) הנה ישכיל עבדי ירום ונשא וגבה מאד, כנזכר אצלנו. לכן עתה נעשה מעצמו שם למעלה, אך מאימא ולמטה נעשה על ידינו וע"י עשרה הרוגי מלוכה. אך נשאר לידע למה לא הזכיר באותו הדרוש רק הנקבות ולא הזכרים, כי הרי הזכרים ג"כ יש בהם בירורי המלכים, וצ"ע.

[קטו,ב] **ענין הנסירה.** הנה כשבאים מוחין אל הזעיר נתקנת רחל מחציו ולמטה אחר באחור, אך לאח אינה נגדלת חצי אחור העליון עד שיעלו הארת החסדים המעולים בנה"י [המגולים דנה"י] למעלה ביסוד הבינה ויבקע ויתגלו החסדים ואז נגדלת גם לאח, והרי נתקנו זו"ן אחור באחור לגמרי בכל ארכו. והנה תיקון ג' אחרונות וגם תיקון ג' אמצעיות דזעיר, שהוא שיבקע יסוד דאימא אשר שם, נעשה על ידינו בתפלת לחש ובתפלת החזרה, אך בקיעת ג' ראשונות זה נעשה מאליו, וזה כענין ויעבור, ואז נשלמה לגמרי.

כד רחל היא כלה דינים, אספקלריא דלא נהרא מגרמא, ולולי שקדם להיותה דבוקה תחלה אחור באחור עם ז"א והיתה עצם מעצמיו וכו', לא היה חושש אח"כ לתקנה ולהאירה ולתת לה כל צרכה, ולכן נדבקה תחלה אחור באחור עמו בכותל א' לשניהם. והענין כי תחלה [קטו,ג] היא גבורות לבדם, ולכן היו כותל א' לבדם, חציו לזה וחציו לזה, אך אח"כ שקיע חסד באתראה, ואז מהחסדים נעשה כותל שלם לז"א מאחוריו, ומהגבורות כותל שלם לנוקבא.

מן מחברת הקדש קיד, עולת תמיד עמי קלה. פע"ה פ"ב קלה. סה"כ עמי תקמו. כד מחברת הקדש שם. פע"ה פ"ב קלא. סה"כ שם.

כ"ה בענין פסוק (שיח"ש תת) אחות לנו קטנה ושדים אין לה, וענין (מופח מ"א, סנהדרין ק"ב) שמאל דוחה וימין מקרבת, מה עניינו נתבאר במקום אחר בענין הנסירה ועיין שם.

כ"ו כפי הנראה ממקום אחר כי אחר שהיו אחר באחר ונתן לה בחינת הגבורות, אח"כ נסתלקו ממנו המוחין וניתנו בינה והגבורות לבדם אל הנקבא ע"י אימא והם דינים קשים, ואז המוחין שנסתלקו שהם חכמה וחסד שנשארו מקיפים כנודע, נעשו מ"ן ונודונו או"א וחוציאו מנצפ"ך אחרים ונתחדשו ונמתקו עתה הגבורות, כי הרי הם דינים יותר מתוקים, וחוזרים ליכנס כל המוחין עם זה המנצפ"ך החדש תוך זעיר, ונמשכין לנוקביה [קטז,ב] על ידו בכל מ' ימי התשובה. וכפי הנלע"ד משם הוא שלאה לוקחת הדינין ע"י אימא להיותה במקום המכוסה מהחזה ולמעלה, ואחר שננסרה לאה כולה עם המקיפים [העקבים] שלה הנכנסים תוך כתר רחל, נמצא כי ביום ראשון דר"ה ננסרה לאה וכתר רחל. ואח"כ חזרו המוחין תוך זעיר לנסור את רחל מהחזה ולמטה, שכבר היא [במקום] מגולה ויכולה לקבלה ע"י זעיר, מש"כ בלאה. וא"כ נמצא כי כל לאה ננסרת קודם השופר דיום ראשון, והנסירה היא שמקבלת גבורות חדשות ע"י אימא וננסרת אז. ואחר השופר ביום א' ע"י השופר ההוא עצמו, באו מנצפ"ך חדשים לרחל אלא שהם ע"י הזעיר עצמו, וננסרת כתר שלה ביום ראשון עצמו אחר השופר.

כלל העולה כי הם צריכין בין ללאה ובין לרחל הנקרא ירושלם וציון כנזכר במקום אחר, שניהם צריכות שני מיני גבורות קשות ומתוקות, שהם הישנות קשות והשניות מתוקות, אלא שהקשות דלאה לוקחתם ע"י [קטז,ג] זעיר והמתוקות ע"י אימא, ושניהם נקרא קשות בערך דיני רחל המתוקים. ואח"כ הקשות דלאה והמתוקות דרחל שתיהם נמשכות לה ע"י זעיר עצמו, אלא שאלו הם קודם השינה ואלו הם אחר השינה שהוא סוד השופר. ונמצא אם כן כי המ"ן נעשו קודם כל דבר. ואח"כ נכנסו נה"י דו"א, ואח"כ נכנסו נה"י דאימא תוך לאה לנסרה, ויצאו משם [ונכנסו] בזעיר לנסר את רחל, והבן זה מאד, כנלע"ד.

[קטז,ב] מהרמ"ע זל"ה. (מאמר מעין ננים חלק שני סוד התקיעות. קונטרס חדש) (בראשית כ"ה) ויאמר אחיה ואמה תשב הנערה אתנו ימים או עשור אחר תלך, פי' אחיה גבורה, ואמה כינה, תש"כ אותיות שב"ת, להנהיגת הגבורות אלא שהן למפרע. ופשט המלה מלשון ישבה בד"ד גי' עשרה ימים. עוד תשב' הנערה' אתנו' ס"ת בה"ו, ר"ל בלי זיווג. ימים אלו שני ימים טובים של ר"ה. א"ו בגי' ז' שהם ז' ימים שבנתיים. עשור הוא יוח"ך כמשמעו. והטעם אחר תלך, לפי שכמדת אחוריים היא חולכת לינסר כל עשרת הימים הללו. הנה תלך באי"ק בכ"ר בגי' תעניית שהוא צום כפור. (ע"כ).

[קטז,ג] כ"ו סוד הנסירה. הנה תחלה ע"י מוחין דגדלות היו דבוקים אחר באחר לפי שעדיין אחוריים שלהם שניהם הם דינים של אלהים, ואח"כ הפילה שינה לז"א וחוזרים להסתלק המוחין ממנו ונשאר בחינת יניקה שזו היא השינה, והבן זה. ואז חכמה וחסד הוסרו מתוך הלבושים של נה"י דאימא כנודע ונשארו ערומים כסוד אור המקיף על רישא דזעיר, וגם [קטז,ב] חצי דעת תחתון המחבר תרין עטרין כנודע, וכן חצי הדעת העליון גם הוא נשאר עמהם [חציו דמצד החכמה] וחציו דמצד החסד. ואמנם בינה וגבורה וחצי דעת

כ"ה מחברת הקדש קט"ו, פ"ה שם. כ"ו מחברת הקדש שם. פ"ה פ"ב קלב. מבר"ש סאב. כ"ו מחברת הקדש קיהא. ע"ה שב"ש פ"א. סה"כ ע"ה תקט.

תחתון וחצי דעת עליון, אלו נשאים מלובשים תוך נה"י דאימא, וכן הם נסתלקו [קיה,ג] מזעיר, ואמנם לא נשארו בסוד אור מקיף כאחרים כדי להאיר משם מן בחינת הרשימו שעולה גם כן בעת השינה כנזכר אצלנו בענין התפילין, ואמנם אלו נתלבשו תוך מלכות נוקבא ממש וכמ"ש. אח"כ חוזרין להסתלק מן הנקבה, וחוזרין תחלה להתחבר עם חכמה וחסד בסוד אור מקיף גם כן עמהם, ולעשות זה צריך זוג אחר באו"א. ונמשכים מזוג זה שני מנצפ"ך, א' ביסוד דאימא וא' ביסוד דמלכות, והא' נמשך לבניה דז"א וא' נמשך לעיטרא דגבורה, וע"י נמשך אותו מנצפ"ך חב' אל מלכות. ואלו המנצפ"ך כפולים הם יותר נמתקים, כי החכמה היא גבורה בשרשה, כי לכן חכמה דאריך נתלבש בה גבורה דעתיק. והנה אחר שירדו שם ונעשו כולם מקיף, אז מתחילין תחלה להכנס בינה וגבורה בפנימיות ז"א, ושניהם בהוד דאימא לבד, ואז מתפשטים ג' פרקי הוד דאימא בכל קו שמאלי דז"א, ומפרק אחרון נעשה מוח בינה אל המלכות. והנה כנסתלקו הבינה [קיה,ב] והגבורה מז"א כנזכר בסוד השינה, ואז היו מאירים בנוקבא לאה בסוד אור מקיף, ומשם נמשך אל המלכות רחל, שאינן ישנות כמו זעיר. ועיין בענין הת"ך נא שהם שני אחוריים דזו"ג ג' בחינות, שיש א' בהוי"ה ויש במצפ"ן ויש דאלהי"ם וכנודע. כי הנה דע כי הנוקבא דאצילות בעת הראשון לא היתה רק נקודה א' לבד כנודע, וזו הנקודה נקרא אישון בת עין, וזכור זה. ונקודה זו ממנה מתחיל בנין כל מציאותה והיא לבדה יכולה להיות פנים בפנים עמו, וזהו שורש כל בחינות הנוקבא, וזהו ראשית ואחרית כל דרושית.

דע כי הנקודה שנאצלה תחלה היא כתר שבה והיא נקודה א' לבד. ותחלה קודם העיבור היתה בסוף היסוד למטה ממנו, ובזמן העיבור עלתה על היסוד והלבישה והגדילה ונעשה כמדת היסוד וכשיעורו, וביניקה עלתה עד ת"ת מאחוריו ונגדלה כמדת הת"ת ממש. והנה בלילה שהוא כמו זמן היניקה לזעיר, אך לנוקבא היא [קיה,ג] באצילותה הראשון, והנה ט' נקודות אחרונות שלה אחר חצות מתחברות עם לאה כנזכר במקום אחר ע"ש מאד, ונקודת הכתר שמתחלת אצילותה ירדה בבריאה להאיר שם, וע"י עסק התורה עולה גם היא מעט מעט עד שבאור הבקר נגמרה לעלות פנים בפנים בזרוע שמאל דז"א, ואז נכנס בה הרשימו של המוחין דילה בסוד תפילה של יד, והט' נקודות יורדות אז כבי"ע, אך היא יש בה רשימו מבחינת פנים בפנים ויכולה לעמוד עמו פנים בפנים אז בסוד התפילין, ושאר הט' אנו מעלים אותם מעט מעט מבי"ע עד ברכת אבות, ואז בק"ש נכנסו ו"ק דגדלות דזעיר, והט' האלו שלה גם הם מתחילות לעלות עד ז"א באצילות, ואז עולה המלכות. ואותה הנקודה חוזרת היא אל אחור ומתחלת ליתקן כמו בזמן העיבור ועולה עד תחת היסוד, ושם הוא בחינת שורש אחר שלה כנודע שהיא העטרה שנשאר שם תמיד, וגם בחינת שירדה בבריאה [קיה,ב] עולה שם, ואז אותה הבחינה שעלתה מבריאה נגדלת שנית כמדת היסוד שלו, ועיין במקום אחר. ומשם עולה [עליה] ג' כנצח והוד ולא ביסוד ונגדלת כמותם, ומשם עולה [עליה] ד' בת"ת. והרי עלתה גם אל שרשה אשר שם שלא נסתלק משם גם כן לעולם, ואז נגדלת כמדת הת"ת עצמו מאחוריו. ואח"כ עולה כחסד וגבורה עליה ה', ולכן יורדין בה ב' הארות בברוך, וג' הארות עליות עליונות באתה, אך אינה עולה בהם עד הזקיפות של שם ה' כנזכר במקומו, והירידות הם ה' הוי"ה אדנ"י, ובזקיפות הם ה' הוי"ה אחי"ת.

כא ועיין בס' הכוונות דחול [קיה,ב] בסחי"כ עמ' פח בסוד אשרי יושבי ביתך.

ועולה בסוד נקודה לבד אורך כל זעיר עד הכתר שבו אחור באחור, גם בסוד נקודה ולא בבחינת פרצוף עדיין, ועיין במקומו כשיש זווג אל או"א, וגם יש אז מ"ן דחור"ב שלו דזעיר לבדו. ואז נתוספה בו הארה שתעלה היא כל אחור באחור עד הכתר בבחינת מדה או נקודה א' לבד. ואח"כ נכנסים בז"א ג' ראשונות דגדלות, וגם מקיפים דאימא לבד כפי הנזכר במקומות אחרים, שעדיין לא נכנסים רק הפנימיים דאבא, ואז נתקנת ונעשית בבחינת פרצוף מן החוזה שלו ולמטה בחול שלא היתה גם בהיותה באחור רק עד החוזה. אך בר"ה שבהיותה באחור עלתה עד הכתר, גם עתה תגדל פרצופה עד הכתר, ועיין במקומו איך הוא ברחל ובלאה, אך רחל היא מהחוזה לבד, וגם כל זה הוא ע"י העלאת מ"ן זווג או"א, וצ"ע מאד במקום אחר, ואח"כ נעשית הנסירה כנז"ל.

והנה אחר שנגדלה אחור באחור מן החוזה שלו ולמטה והיתה אז מקבלת אורותיה ע"י מחיצותיו ומפלה אליו וגרועה ממנו, וכדי שתתקן יותר לגמרי [קטג.] שלא על ידו, צריך שיסתלקו המוחין ממנו וסילוק זה נקרא שינה וחבן זה, כי קודם לכן היו אחוריהם של שניהם כולם דינים, ולהיותם דינים היו דבוקים יחד כי כלם מין א' להם, ולכן אפיל ליה דורמיטא ונסתלקו ממנו המוחין הנזכר הנקרא שינה, ואז נשמתו שהם המוחין נסתלקו ממנו והיו מושכים לו חיים וחסד אל ההוא קיסמא דחיותא שנשאר בתוכו בגופו בעת השינה מן החסד דבינה עצמו והיה מתפשט בו בתוכו, ואז הדינים והאחוריים היו מסתלקין ונאחזין באחור הנקרא ונפרדים זה מזה, וזהו [אחרי מות ע"ז ב'] אתא חסד ופרים גזעין וכו', וז"ש (באדר קט"ב) ובאתראה שקיע רחמי וחסד. ואז אלו המוחין הנקרא נשמת ז"א היו בבחינת מ"ן אל הבינה ונזדווגו או"א ותקנו את המלכות שלא ע"י זעיר. והענין כי הנה כבר נתקנה בב' לאה אחור באחור מרם רחל, כי תחלה יוצאים הארות לאה ואח"כ הארות רחל, אך עדיין שתיהם נפרדות עד שמקבלות שתיהן הארתם ע"י הזעיר, ואח"כ בנסירה מתחברות שתיהן פרצוף א' ע"י שנכנסים נה"י דאימא לתוכם, ונמצאת גם רחל עצמה עולה אחור באחור עד הכתר דז"א ע"י התחברותה עם לאה, ואפשר שיתלבש רחל בלאה וצ"ע. ודע כי אותם ב' מוחין בינה וגבורה דז"א שנסתלקו בנה"י דבינה הם שנכנסו ברישא דנוקבא ממש, כי החכמה והחסד נשארו בסוד מקיף לז"א, ואלו הם ה' גבורות אשר לקחה הנקבה בעת הנסירה ע"י אימא לחודה כנזכר במ"א וע"ש היטב.

והנה אח"כ ביום הכפורים חוזרת לעלות עד הבינה ולקחת בחינת הפנימיות, כי החיצוניות כבר לקחתו. ונלע"ד כי תחלה היו ב' מיני גבורות כנזכר, קודם השינה ואחר השינה, והם שני כלים החיצון והאמצעי, ועתה לוקחת הפנימי ע"י אימא עצמה בסוד ה' תפלות ה' גבורות פנימיות, ונעשה הכלי הפנימי והם על ידיהם ונגדלו בה' ספירות פנימיות, כי כבר ידעת כי ב' כלים ראשונים מחוברים זו"ן אחור באחור בנ"ה שלו, ששם א' דצבאות, בין בכלי ראשון בין בכלי שני, אך בכלי שלישי הם ב' שמות נפרדים, כי אז בהיות לה כלי הפנימי אין לה חבור עמו ויכולה לחזור פנים בפנים, כי אז הם רחמים ואין לה [קכא] פחד בהיותה באחור כנודע. ואמנם לאה כבר קבלה כל זה כברכת אבות דיום א' דר"ה וחזרה פנים בפנים כנודע, אך כל זה הוא לרחל. ובזה תבין מ"ש במקום אחר כי

כל מחברת הקדש קיחג. עולת תמיד עמי קלב. פנייה פ"ב קלג. סה"כ עמי תקיא. מבר"ש סאב.

כב עיין לקמן כ"ז ג' בגליון וקלכא קול הרמיון.

תחלה קבלה ה' גבורות לצורך י"ם דאחוריים, ומכללם נעשה גם כלי החיצון דיסוד שלה הנקרא ירושלם, ואח"כ ע"י הנסירה אחר השינה ה' גבורות שניים, ומהם נעשה ונגדלת הכלי שני ל"ם האמצעיים, ואז חזר ג"כ ליעשות כלי אמצעי דיסוד שלה הנקרא ציון כנזכר במקום אחר ע"ש מאד. ואחר שננסרה לוקחת ה' גבורות שלישים ומהם נגדלה ונעשו הכלים השלישים הפנימים. והבן זה כי כל בחינות כליה אינם נגדלים אלא ע"י הגבורות דוגמת זעיר הנגדל ע"י החסדים. א"כ כשאנו אומרים שנותנין לה ה' גבורות ר"ל מוחין שלימים שלה, אלא שכיון שכל גדולתה אינה אלא ע"י הגבורות הם לבדם נזכרות, והבן זה מאד. וזה לפי שבכל פעם ניתנים ה' גבורות חדשות ביסוד שלה, והם ג' מיני כלים שביסוד, גם עיין זה מאד במקומו כנזכר בפירוש כי אותם דבין ר"ה ליוה"ך הם יסוד ומלכות דחיצוניות, ובי"ה נעשה יסוד דפנימיות, ובה"ר מלכות דפנימיות והבן זה מאד. ושם נאמר כי בכל המושך י"ה נמשכות בה בכל גופא המוחין שלה עם הגבורות. ובהגיע עת הנעילה אז נגמרו להתפשט ה' גבורותיה עד היסוד בה ולא יותר. ובה"ר במלכות והבן זה מאד.

ואמנם ענין החסדים שלקחה גם כן כנודע כי יש מ"ה וב"ן בזעיר ומ"ה וב"ן בנזק, ובנזק קודם יורדים הגבורות להתפשט בה ואח"כ החסדים, וזה הפך מהנזכר, והטעם כי עיקרה גבורות ולכן בהם מתחילין, ועיין במקום אחר. ונמצא כי אחר שנתפשטו בנעילה הה"ג ביסוד שלה אח"כ ירדו הה"ח שלה שלוקחתם ע"י אימא עצמה ונתפשטו בגופא בימים שבין יוה"ך עד ה"ר בסוד הסוכה פנימי ומקיף, וביום ה"ר נתפשטו הה"ג גם תוך מלכות שבה. ואמנם אחר שחזרה פנים בפנים תכף אחר הנעילה יוה"ך אז גם היא מקבלת מוחין ע"י זעיר עצמו, כי נכנסו המוחין בזעיר ואז מאיר בה הזעיר מן החסדים שלו אליה ע"י הלולב כנודע. וביום שמיני עצרת אז הוא זוג גמור ונותן בה הה' גבורות שהם מ"ן עצמן, ולא הג' כלים של יסוד שלה, אלא בזוג [קכב] ראשון דבריאת העולם אז אותם המ"ן בה' גבורות נעשו רוחא דשדי בגוה, ומאז והלאה כלם הם מ"ן חדשות, וביום שמיני עצרת נותן לה גבורות ובפסח חסדים.

כלל העולה כי תחלה לקחה רחל ע"י זעיר י"ם חיצוניות, ואח"כ אחר השינה לקחה י"ם אמצעיות ע"י זעיר, אך לאה לקחה ע"י אימא, ולפי שאז כבר אינה צריכה להיותה אחור באחור נקרא זה נסירה. ואח"כ לוקחת י"ם פנימיות ע"י אימא עצמה ביוה"ך והם חו"ג. ואח"כ חוזרת פנים בפנים ונמתקת ע"י החסדים דזעיר המאירים בה ונגדלת. ואח"כ יהיב בה רוחא ממש ולא כלים, וזה הרוחא נקרא מ"ן ממש, ונותנו לה בסוד זוג ממש מביאה ראשונה. כג ואח"כ בביאה שניה נותן בה ה' חסדים דכורין. אך דע כי המ"ן עיקרם גבורות, כי החסדים שבהם טפלים בסוד נקבה שלטא על דכורא, והמ"ד הם חו"ג טפלים להם, ואז יוצאות שני נשמות זכר ונקבה כל א' כולל חו"ג. ואחר שהיה זה בבריאת העולם, כל הזוגים שאח"כ אעפ"י שהם כפולים [טפלים], שתחלה יש ביאה ראשונה דגבורות וביאה שניה דחסדים, וכלם נקראים מ"ן חדשות, והם מתלבשין בההוא רוחא קדמא שהם הגבורות והחסדים הראשונות דבריאת העולם. ועיין מאד במקומו איך יש חיצוניות ופנימיות, ובאחד [ובכ"א] [וכל א'] מהם נכנסים תחלה המוחין בנקבה ואינה מקבלתם על ידו ואח"כ נכנסים בו, ובבחינה האחרת נכנסים המוחין תחלה בו ואח"כ מקבלתם על ידו. עד כאן מצאתי ממהדורא בתרא מכתובת ידי הרח"ו זלה"ה.

כג נל"ע (גיל עזריאל) שו"ם (נדה לאב) הרוצה שיהיו בניו זכרים יבעיל וישנה, פ"י כי בביאה ראשונה הוא בעין החסדים הם טפלין לגבורות בסוד נקבה לכך נולדה נקבה, אבל כשהוא שונה וכו' פעם שנית ובביאה השנית הגבורות הם טפלים לחסדים והחסדים הם גוברין ויהיה הולד זכר ...

ב בבקר בתפלה בלחש עולים שניהם בגבורה שבו"ק הזכר עצמו. בחזרה עולים שניהם בעיטרא דגבורה שהיא בדעת שלו כידוע מתרין עטרין שבדעת שלו. ודע [כין] לעולם כל סוד חזרה היא בסוד האבות שהם חג"ת והם עולים למעלה [קכב,ב] במוחין ובכינה. במוסף ג בלחש עולין שניהם בגבורה ד שבו"ק הכינה. בחזרת מוסף עולים בכינה ה דכינה, כי לעולם דעתן של נשים קלה, ולכן אינם עולים בסוד הדעת כי אין להם, רק עולים בכינה שבכינה, כי היא מסוד הגבורה דא"א. במנחה חוזרין שניהם בגבורה של שש קצוות המלכות. ו בחזרה עולין בכינה שבמלכות, כי גם היא מצד עיטרא דגבורה, וגם היא דעתה קלה ואין בה דעת ולכן עולים בכינה שבה.

בליל ב' של ר"ה כבר ננסרו כל מציאות הדינים שיש מן ראש הזכר עד חצי הת"ת שלו ז וכלם ניתנו בראשה כי שם מקומם. והנה כבר נתפשטו ה' חסדים בו ובה ה' גבורות שמצד עטרא דגבורה שבה, כבר הם מוזמנים שם להכלל בה כי אז מתחיל עניינם ומציאותם והם שם עדיין בכח בראשה. וסוד תפילת ערכית זו היא בכחינת הגבורה שבה גבורות אלו שעתידה להתפשט אח"כ בגבורה שבו קצוותיה.

ה ועתה נבאר פירוש הברכה. ברוך. כבר ידעת כי עד גאל ישראל העלינו את המלכות [קכב,ד] בסוד נקודה כלולה מ"י בלתי פרצוף בסוד (חולין ג,ב) לכי וזמעי את עצמך, ועדיין היה חסר ממנה סוד הדעת שלה שהוא ע"ב ק"ל, ועתה כוונתינו לתת לה בחינה זו. ואנו מכוונים עתה כי ע"י רבויא דברכאן שנכללה בנקודה זו בכל היכולותיה כנזכר בזוהר (פקדי רסא,ב), כי ע"כ נקרא ברוך, אז אנו רומזים ג"כ לברוך העליון שהוא היסוד העליון שיוורד ברבויא דברכאן עילאין, ונותן לה סוד הדעת שהוא סוד השם שעולה כ"ו, ואח"כ נעשה י' י"ה יה"י יהו"ה שהוא ע"ב, ואח"כ נעשה ק"ל שהוא יו"ד ה"א יו"ד ה"א וא"ו יו"ד ה"א וא"ו ה"א, כי כל זה הוא הדעת שלה, וכל אלו בגי' ברוך שהוא כ"ו ע"ב ק"ל.

ואח"כ אנו נותנים בה כח הכ"ב אתון שיש ביסוד כידוע שע"כ תעשה אח"כ סוד פרצוף שלם, וזהו אתה א"ת ה', כי הוא סוד ה' שבשם, ואנו ממשיכים לה כ"ב אתון מן א' עד ת'. גם תכוין בה' של אתה שהם ה' אותיות כפולות מנצפ"ך ג"כ.

ה מחברת הקדש קטן, פ"ג קלדא, סה"כ עמ' שלב, סה"כ עמ' רסג, שה"כ דרוש ו צגב.

ב קול הרמ"ז קשה דאין אפשר זה אם הם דבוקים זה בזה, וי"ל במ"ש לעיל ח' א' וקמא [קכ"ג א'] (בספ"כ עמ' שפח) שוין נכללים בקי הגבורה וכל מדות תחתונות דאריך בסוד גבורה, וא"כ כשנכללים בגבורה שלה ר"ל בכחינה דאריך שבה נכללת גבורה שלה וכן באחרים. ג ושייבא כונת שמע ישראל וכחינת [לכחינת] כתר דווקא מהארת קנה כינה דהיינו כינה דכינה דאריך. ועוד נלע"ד שמ"ש מקרא קדש ברוך ויהי"ך שמונו הארת אבא כנזכר בדרוש י"ט ויהי"ד [צ"ח וצ"ט] (ספ"כ עמ' רסח רסח) חלא באלו הימים הוא בכחינת מ"ה דאימא שנחלף להיות בין לאבא כמבואר אצלנו בשיקול משה ואהרן ובכח מקומות, ואפילו בשבת כי קדש הוא אין עליה לזוין באבא כשחל ברוך כנזכר בזוהר הרקיע (רסג) במאמר האושפיזא דפ' אסור ודף צ"ד ע"ב, וטובן במה שכתבתי דאעפ"י דאפשר שיעלו לאבא אינו כי אם בכחינת בין שלו שהוא בחינת מ"ה דאימא. ונלע"ד שבמוסף דר"ה יש זווג דלאה וישראל בדלאחר הצות לילה דחול או בקודם הצות דליל שבת, דקילין דכל מוסף הוא כיוסף העיקרין, ובלי ספק גם רחל עולה עמו דבוקה באחוריו, שהרי בחינת הנסירה צריך שתעשה כנ"ל מדרגה מן המדרגות שעולים שם זוין. ד כן כתוב בזוהר הרקיע, וכן נראה דלא כנסחא אחרת (מיא נפח"ה ובפיעה) שכתב דבלחש בחוד דבינה, דהרי הוד דכינה נכנס בו"א. ה קול הרמ"ז אין לתמוה על ירידה זו שהוא הפך שבת וי"ט, כי אדרבה להיות ר"ה יום דין ובמנחה הוא מתגבר, לכן הדינים יותר חזקים כי זו היא המעלה הא' שעלו בערבית. אבל במנחת שבת וי"ט יש הארות עליונות ולכן עולים בהם. ו [כ"ט ככ"ד] (בכנף רגלים עמ' קמא) וכזוהר הרקיע כתוב כנוסחא זו. ז בזוהר הרקיע אמר שכליל ב' עולים אל גבורה שברקת שלה, וביום ב' דר"ה הנה כל העליות שוין ואין בהם שום הפרש.

ה'. תכוין עתה להעלות נקודה זו של המלכות עד מקום הת"ת כנגד החזה מאחוריו במקום שהיתה [קבנא] תחלת אצילותה, ואח"כ אנו צריכין לתת כח אל זו"ן כדי שיחזרו פנים בפנים, ולכן עתה אנו מתחילין לומר **אלהינו ואלהי אבותינו**.

י סוד הד' כריעות לר"ה ולי"ה ולכל השנה. בכריעה הראשונה צריך לכוין באהי"ה דיודין והוי"ה פשוטה וזה בברוך, שהוא כריעת הגוף תכוין יו"ד ה"י דקס"א וגם ו"ה פשוט שהוא סוף דקס"א וסוף הוי"ה פשוטה. **אתה** שהוא כריעת הראש יכוין אל"ף ה"י דקס"א וי"ה פשוט שהוא ראש דקס"א וראש דהוי"ה פשוטה. **יהו"ה** בזקיפה צריך לכוין הוי"ה דיודין והוי"ה פשוטה, וזה במלת ה' כשהוא זוקף בשם. ובזקיפת הראש יכוין וי"ו ה"י דע"ב וגם ו"ה פשוט, ובזקיפת הגוף [קבנג] יכוין יו"ד ה"י דע"ב וי"ה פשוט. **מגן אברהם** יכוין בברוך יו"ד ה"א דקמ"ג וגם ו"ה מפשוט. ובמלת אתה אל"ף ה"א דקמ"ג וי"ה פשוט. ובזקיפת הראש יכוין בשם וא"ו ה"י [דס"ג] וגם ו"ה פשוט. ובזקיפת הגוף יכוין יו"ד ה"י דס"ג וי"ה פשוט. ובמודים שאין שם כריעת הראש אלא גופא לבד, יכוין ביו"ד ה"ה דקנ"א וגם ו"ה פשוט, ישאר אל"ף ה"ה דקנ"א וי"ה דהוי"ה פשוטה לכשיאמר מודים דרבנן. ובזקיפה דמודים יכוין וא"ו ה"א דמ"ה וגם ו"ה פשוט ויו"ד ה"א דמ"ה ונשאר [ונשאר יו"ד ה"א דמ"ה וי"ה] י"ה פשוט למודים דרבנן. ויכוון במודים דרבנן הכי, בכריעה יכוין באל"ף ה"ה דקנ"א וי"ה פשוט שנשאר מכריעת [מודים], ויכוין דנחית י' לגבי ה'. ובזקיפה דמודים דרבנן יכוין ביו"ד ה"א דמ"ה ובי"ה פשוט שנשאר מזקיפת מודים, ויכוין שיעלה ה' לגבי י'. **והטוב שמך** יכוין בכריעה במלת ברוך יו"ד ה"י דקס"א וו"ה פשוט. ובמלת אתה שהוא כריעת הראש יכוין אל"ף ה"י [קבד,ב] דקס"א וי"ה פשוט. ובזקיפה בשם יכוין וי"ו ה"ה דב"ן וו"ה פשוט. ובזקיפת הגוף יכוין יו"ד ה"ה דב"ן וי"ה פשוט.

י קבא,ד] ענייני תפלות ר"ה. הנה בערבית שניהם כחוד שלו, אך היא אינה מקבלת ממנו רק דרך חוץ כידוע כי כבר נסתלקה אימא מז"א ונשאר ישן, אך מגיע אליה [קבא,א] בהיותה עומדת כחוד שלו, אח"כ הוא נוטל ממנה [היא לוקחת ומקבלת ממנו בהיותו עומד] כחוד שלו. ובבקר בלחש שניהם בגבורה שלו, ובחזרה שניהם בעטרא דגבורה שלו שכדעת, ובמוסף בלחש שניהם כחוד דבינה, ובחזרה שניהם בגבורה דבינה.

י ברוך. תפלה דר"ה. דע כי אין הפרש בברכה זו בין ר"ה לימות החול רק בסוד הרי"ז לבד שאנו מוסיפין סוד רי"ז בכל בחינה ובחינה, כי הוא יום הדין ואין אנו רוצים לבטלו אלא להמתיקו לבד.

ברוך. תכוין כי עד עתה המלכות היא למטה בבחינת נקודה אחת כלולה מעשר בלי פרצוף, ועתה כוונתינו להעלותה עד מקום אצילותה עד החזה אחור באחור, ואח"כ לעשותה פרצוף שלם ולהחזירה פנים בפנים. והענין כי ד' בחינות יש למלכות. א' בסוד קשר של תפילין של ראש תחת ג' ראשונות דז"א שהם חב"ד ושם יש לה שורש א'. עוד יש לה שורש שני תחת ג' אמצעיות [קבב,ג] שהן חג"ת ושם הוא במקום החזה. עוד שורש שלישי תחת היסוד שהם ג' אחרונות נה"י ושם היא בסוד ה' אחרונה שכשם. עוד בחינה רביעית למטה בראש הבריאה בסוד נקודה א' כלולה מי' בלי פרצוף, וכוונתינו עתה להמשיכה לשרשיה העליונים הנזכר.

י מחברת הקדש שם. פע"ח פ"ב קלגד. ז מחברת הקדש קיטג. פע"ח פ"א קלגד. שה"כ דרוש ה צגב. ז מחברת הקדש שם. פע"ח פ"ג קלדא. שה"כ עמי שלב. מהכ"י עמי רסג. שה"כ דרוש ו צגב.

תשסו ספר הכוונות שער התפלה דר"ה [קכג,ב] [קכג,ד] מאורות נתן

ונתחיל לבאר הענין, כי עד עתה ה' היא נקודה כלולה מעשר, ואפילו בחינת דעת ק"ל שלה אין לה, ואנו רוצים תחלה להמשיך בה סוד דעת ק"ל שלה אליה מן היסוד, וזה ג"כ בבחינת היותה נקודה כלולה מ"ו ומן הדעת ק"ל ג"כ. וידוע כי דעת ק"ל שלה הוא סוד עיטרא דגבורה מן תרין עיטרין שבדעת דו"א, כי עיטרא דחסד נחלק לה' חסדים בו"א מן החסד עד הוד, ונשאר עתה עיטרא דגבורה הנחלקת לה' גבורות בחגתנ"ה של המלכות, וכל אלו הם ביסוד הנקרא ברוך. ולכן תכין כי המלכות אותה נקודה היא עתה ברוך בכל הנהו רבויין שהם ההיכלות שלה שנכללו בה, ואז יורד מן ברוך [קכג,ב] העליון שהוא יסוד [ויורד] אליה סוד עיטרא דגבורה שהוא עיטרא דילה. ולכן תכין כי תחלה החיא עיטרא דגבורה הוא סוד הוי"ה אחת שג' כ"ו, וכשיורדת בדעת של המלכות שם נחלקת לה' היות שהן ה' גבורות, וה' היות הן בגי' ק"ל, הרי לך כ"ו וק"ל. אח"כ תכין כי המלכות בהיותה נקודה אחת אין בה רק סוד ג' קוים והיא תלת כלילן בתלת, כי חב"ד שלה נכללין בחג"ת שלה וכן נה"י שלה נכללין בחג"ת שלה, הרי שאין לה רק הוראת ג' קוים, וכל אלו הן היות הנכללים בדעת שלה מתפשטין אח"כ בה' ספירות שלה מחסד עד הוד, אך לפי שאין לה עתה רק בחינת נקודה אחת לכן אין בה גילוי רק ג' קוים, ולכן אין מתפשט בה רק ג' היות מן החמשה בחג"ת שלה, אבל השנים האחרים אינן מתפשטין. וסוד התפשטות הוא כי מה שהיה עד עתה בדעת שלה בסוד ד' אותיות יהו"ה, הוא עתה בהתפשטות כזה י' יהו"ה יהו"ה שהוא בגי' ע"ב. הרי לך כ"ו ק"ל ע"ב והם בגי' ברוך.

והנה הרי"ו [שצריך] לכין בכאן הוא כי ג' היות אלו המתפשטות בחג"ת שלה כל א' היא ע"ב וג"פ ע"ב הם רי"ו. גם תכין אל מלת ברוך כי הוא בגי' רי"ו וי"ב, הרי"ו הם ג"פ ע"ב הנזכר, והי"ב הם בחינת י"ב אותיות אדנ"י במילואה אל"ף דל"ת נו"ן יו"ד, [קכג,ד] כי זה הרי"ו נמשך אליה, כי ידוע ששורש המלכות תחת היסוד בסוד ה' תתאה שבשם, והמלכות בסוד נקודה בכריאה היא שם אדנ"י, הרי ב"פ רי"ו. ונהנה כבר ביארנו בחינת מה שמתפשט בה ועתה נכין ע"י מי נמשכין אלו.

והענין כי הלא שתי כריעות צריך לכרוע, כריעה ראשונה הגוף לבדו והשניה לכרוע הראש, הגוף צריך לכרוע במלת ברוך והראש במלת אתה. וכוונת כריעות אלו היא כשתדע תחלה כי הו"א יש בו שם הוי"ה שלם, והנה במלת ברוך בכריעת הגוף תכין להוריד תחלה ו' לגבי ה' כדי לתת בה כח, וע"י כח שפע זה תוכל המלכות שם אדנ"י שהיא אותה נקודה לעלות למעלה, ואות ה' שאנו מורידים לה הוא"ו לגבה היא שורש המלכות שתחת היסוד. והנה תכין כי אותיות ו"ה אלו נעשים רי"ו, כי אות ה"ה צורת רי", והו' הרי רי"ו. וכוונת רי"ו זה הוא סוד ג' שמות של ס"ג ועם י' אותיותיו של הוי"ה הרי ע"ג, הרי ג' השמות הם רי"ו, כי הא' המיותרת בכל שם מן הג' [קכד,א] היא הכללות, ואלו נמשכין שם מן אות א' שבשם אהי"ה דמילוי ההין שבבינה, וגם אות האל"ף צורתה יו"ד כזה א' שהוא רי"ו. י.

אתה. כאן צריך לכין כי אחר שניתנו בה סוד דעת ק"ל שלה בבחינת נקודה לבד, אנו צריכין לתת בה כח לעשותה אח"כ פרצוף שלם, והפרצוף אינו נעשה אלא ע"י האתוון,

ח קו"ל הרמ"ז גם בכל העליות כן הוא שתמיד בשיש עלייה למדרגה יותר עליונה הם בסוד נקודה לגבי אותה [המדרגה] העליונה, וזה כלל גדול בדינו. **ט ומו"ל"ן** שה"ם ב' מיני המשכות רי"ו למלכות, א' לשרשה שתחת היסוד, וחב' לבחינתה בכריאה, ואין ספק שגדולה מעלת הא' משל חב'. י חב' רי"ו הם הראשונים הנז"ל, וחכב שעל ידו נמשכין אינו נחשב לפרמי, וכן באתה בזכר לקמן.

ולכן צריך להוריד לה עתה בכריעה זו הב' [שהיא] כריעת הראש, סוד כ"ז אותיות שהם כ"ב אתון וה' של מנצפ"ך. וידוע כי כל האותיות הן ביסוד הנקרא ברוך בסוד (שהיה א.ה.) נגילה ונשמחה בך, וזהו אתה א"ת ה', כי א"ת הן כ"ב אתון מאל"ף עד תי"ו, וה' הן מנצפ"ך. והנה צריך שתכוין כי את"ה בגי' ת"ו והם בגי' רי"ו צפ"ך. והענין כי המנצפ"ך של מלכות אנו צריכין להמתיקן ע"י הורדת מנצפ"ך זה של אות ה' של אתה. ואמנם ב' גבורות מהן כבר המתקנו אותן כשאמרנו ופי יגיד תהילתך, כי פ"י גי' מ"ן של מנצפ"ך, ואין להאריך בזה. ולכן לא נשאר לנו עתה אלא להמתיק ג' גבורות צפ"ך. והנה ביארנו כי את"ה בגי' רי"ו צפ"ך, וענין הרי"ו הם סוד כ"ב אתון דרמיוזי בא"ת דאתה והצפ"ך הם ה' דאתה. והיות הכ"ב אתון סוד רי"ו, הענין הוא כי כל א' מהכ"ב אתון כלולה מהע"ס הרי כ"ב פעמים י' הם ר"ך, ור"ך הוא רחמים, ולכן צריך להסיר מהם הדי' אותיות וישארו רי"ו סוד הגבורה. וד' אלו הם סוד ד' אותיות גיכ"ק השרשים לבד, פי' כי ד' אותיות גיכ"ק כל א' כלולה מי' הם מ', אך עתה אין אנו מסירים מהם רק ד' אותיות לבד שהם גיכ"ק השרשיים.

והטעם כי הכ"ב אותיות נמשכות מה' מוצאות הפה והם נעשים מחיבור החיך עם הגרון שהם חו"ב, ואותיות החיך הם גיכ"ק שהם מן החכמה, ומשם נתפשטו כל האותיות אל הגרון שהיא בינה, וחכמה היא רחמים, ולכן ד' אותיות גיכ"ק שבחיך היא חכמה שהם רחמים גמורים אין אנו צריכים להכניסם במנין כי יתבטלו הדינים לגמרי ואין כוונתינו אלא להמתיקם. נשארים עתה אותיות [קבד,ג] צפ"ך, ואם תחבר עמהם הוי"ה א' שעולה כ"ז הרי רי"ו אחר בה' של אתה. והנה שני רי"ו הנזכר הם מצויירים באותיות א"ת של אתה, כי א צורתה רי"ו, וה' גיכ צורתה רי"ו הרי ב' רי"ו, א' כנגד כ"ב אתון וא' כנגד ה' מנצפ"ך. עוד צריך לכלול כל הכ"ב אתון וה' דמנצפ"ך בחיבור א' של רי"ו אחר, יא והוא לעשות את"ה בצורת אהי"ה. כיצד, א"ה של אהי"ה הוא א"ה דאתה, ותי"ו של אתה היא צורת רי"ו, והרי"ו הוא צורת ה', והי"ה הרי י"ה של אהי"ה, ותכוין בתי"ו זו שהיא רי"ו אחר, כי הוא סוד אהי"ה שהוא בגי' כ"א וכל א' כלול מעשר הרי רי"ו, ואהי"ה במילואו הם י' אותיות וצא מהם ד' אותיות הפשוט נשאר ו' הרי רי"ו, והרי ג"פ רי"ו.

ועתה נכוין ע"י מי נמשכין אלו. והענין כי עתה הוא כריעה שנית של הראש והוא לכרוע י' לגבי ה' שהם חו"ב דו"א עצמו, ותכוין ביו"ד ה"א אלו שהם רי"ו כידוע כי ה' צורתה רי"ו ועם י' הרי רי"ו, ותכוין כי רי"ו זה הם ג' שמות יהו"ה של מילוי יודין שכל א' הוא ע"ב וג"פ ע"ב הם רי"ו, ואלו נמשכין מן אות א' של אהי"ה במילוי יודין שבבינה. והנה ביארנו ה' רי"ו, שנים באותיות ברוך, כי שנים האחרים שכיוונו בכריעה הם הם בעצמן ב' הרי"ו שבמלת ברוך, וג' הרי"ו יש במלת אתה כנזכר, הרי ה' רי"ו. ותכוין כי ע"י ה' רי"ו אלו יש כח אל המלכות לעלות בה' בחינות שהם ה"פ יהו"ה ואדנ"י הנזכר בתיקונים ד"ל ע"ב (ותיקון יח וליב.) יאהדונה"י במלכות שתחת היסוד, יאהדונה"י ביסוד, יהו"ה בנצח אדנ"י בהוד, יאהדונה"י בת"ת, יהו"ה בחדס אדנ"י בגבורה. הרי הם ה"פ יאהדונה"י שבהם עולה המלכות עד החזה שיש עד שם ה' בחינות הנזכר.

יא קול הרמ"ז נלע"ד שזה תכוין באות ה' של אתה לחבר לה א"ת שהם כ"ב מא' עד תי' לה' שהם ה' דמנצפ"ך, כי בת' דאתה כווננו רק לצפ"ך, שהרי מ"ן כבר נמתקו במלת ופי'.

תשסח ספר הכוונות שער התפלה דר"ה [קבה,א] [קבה,ב] מאורות נתן

ועתה אבאר לך איך בכל א' מאלו יש סוד רי"ו. כי הלא במלכות הוא יאהדונה צ"א, גם יש בה סוד אדנ"י בריבוע כזה א' א"ד אד"נ אדנ"י שעולה גי' קכ"ו, הרי רי"ו. אח"כ עולה ביסוד, וידוע שיש ג' שערי בינה ונחלקין כ"ה בזעיר וכ"ה בנוקבית, כי ה"ה הם בזכר וה"ג בנקבה, וכל א' מן הה' כלול מן הה' הרי הפ"ה שזכור הם כ"ה וכן בנקבה כ"ה אחרים. והנה דע כי בדעת יש כ"ה [קבה,א] ובחסד יש כ"ה ובגבורה כ"ה ובנצח כ"ה ובחוד כ"ה וביסוד כ"ה ובמלכות כ"ה, ובת"ת לפי יב שהוא מקום סיום יסוד דבינה לכן אין בו בחינת כ"ה, וחכ"ה שלו הם בדעת. וגם טעם אחר כי הלא תחלה היו שש קצוות וכל א' מהה' כלול מכל החמשים שערי בינה, ואח"כ נתחלק כל א' מהם לשנים ונעשה כ"ה כ"ה. כיצד, החסד נחלק חציו לחכמה וחציו לחסד הרי כ"ה כ"ה, וכן הגבורה וכן הת"ת.

ועתה נחזור אל הכוונה, כי ביסוד יש יאהדונה צ"א, והוא נוטל ה"פ כ"ה שהם כ"ה חסד כ"ה גבורה כ"ה נצח כ"ה חוד כ"ה יסוד, הרי קכ"ה וצ"א הרי רי"ו. אח"כ נצח וחוד יש בהם צ"א של יאהדונה, ונוטלים ה"פ כ"ה שהם כ"ה דדעת וכ"ה חסד וכ"ה גבורה וכ"ה נצח וכ"ה חוד, הרי רי"ו. אח"כ הת"ת יש בו יאהדונה צ"א, ויש בו סוד ג' שמות הנכללים בו ע"כ ס"ג מ"ה, וכל א' יש בו מ"ב אתוון, ג"פ מ"ב הם קכ"ו וצ"א הרי רי"ו. אח"כ חו"ג יש בהם צ"א של יאהדונה, ונוטלים ה"פ כ"ה חב"ד ח"ג הרי רי"ו. ודע [קבה,ב] כי בג' בחינות אנו מונין ענין כ"ה שהם בח"ג ונ"ה וביסוד, אך בת"ת ומלכות אין הרי"ו שלהם נעשה ע"י הכ"ה הנזכר. ג"פ קכ"ה שיש בכל א' מאלו הג' חלקים הם בגי' שע"ה, והוא סוד מלכות הנקרא שעה, גם יש בשעה תתר"ף חלקים והם ה"פ רי"ו הנזכר שהם בגי' תתר"ף. יג.

ונחזור לעיל בענין כריעת ו' לגבי ה'. והענין כי הכתר הוא תר"ך אורות, ונותן י"ש מהם שהוא חצי לאו"א ושם נחלקים ^(משלי ד,ט) קנ"ה חכמה קנ"ה בינה, נמצא כי הקנ"ה מגיעים לחלק אימא, אך לפי שהיא צריכה להוציא את ז"א שהוא ו"ק צריך שיהיו לה ו' יתירים, נמצא שהם קס"א כמנין אהי"ה במילוי יודין שכבינה. ודע כי אלו הם סוד הל"ב נתיבות אשר כלם הם מסוד אלהים כידוע, וכל א' מן ל"ב נתיבות אלו כלול מע"ס הרי י"פ ל"ב הם ש"ך, והם ש"ך ניצוצין דבוצינא דקרדינותא. והנה הם ניתנין י"ו לחכמה וי"ו לבינה, וכן הל"ב של זו"ן הם י"ו לזעיר וי"ו [קבה,ג] לנוקבא. ואמנם נכון עתה סוד ב' החין אלו, כי ה' תתאה ידוע שציורה היא ו' תחלה וממנה נמשך ו' אחרת ושתייהן נעשות אות ד', הרי י"ב נתיבות, ורגל ה' זו צורתה י', הרי כ"ב נתיבות שהם י"ו שלה, ושש יתירים להוציא שית היכלין דתחותה. ואח"כ אנו מורידין ו' לגבי ה' והוא לתת בה כח ע"י ו' זו להוציא השית היכלין. גם ה' עילאה יש לה כן, כי צורתה תחלה היא צורת י' וממנה מתפשטים שני ויין הרי הם ד' של אות ה', והם כ"ב נתיבות שהם ו' יתירים על הרי"ו שלה להוציא את ז"א שהוא ו"ק שהוא רגל ה' זו שצורתה ו'. אמנם לפי שכוונתנו לעשותה סוד רי"ו שהוא צורת הה' ר"ו, נמצא כי אותה היו"ד שהוא אותו העוקץ שאחרי הד' דה' אינה שם, ולכן אנו צריכים להוריד ו' לגבי ה' זו למתק הדינין שהם בסוד רי"ו.

הנה עתה כללות כל זה הוא להוריד יד י' של שם יתו"ה הכולל ד' אותיות יהו"ה כנזכר, ולהורידה אל א' של אדנ"י כדי להעלותה עד החוה, וג' אותיות דנ"י נכללין באות א' ואינן

יב קול הרמ"ז נלע"ד שהטעם הוא מפני שחלק ת"ת דו"א מכוסה וחלק מנולה, וא"כ לא יוכלו להכליל הכ"ה זה כזה שיהיו ה' חלקים מכ"ה מכוסים וי"ו מגולים, ולכן נכללים בדעת שכולו שוה להיות מכוסה ובח"ג. יג לעיל מ"ו א' וקט"ב [לקמן קצ"א ב' (במחיק עמ' תק"א) אמר שב' האורות רי"ו יורדות בברוך וג' באתה, דחינו א' בא"ב וב' דמנצפ"ך, וג' הכללות א"כ דמנצפ"ך. ע"ע. יד קול הרמ"ז פ"י שהם חכמה דזעיר הכוללת כל הפרצוף אל א' דאדנ"י שהוא סוד חכמה דמלכות

ספר הכוונות שער התפלה דר"ה [קסד,ד] [קסד,א] מאורות נתן תשס"ט

ניכרין שם, [קסד,ד] ותכוין שיורד שם מילוי יודין דאחי"ה ונעשית א' זו של אדנ"י אחי"ה במילוי אלפין, וזהו כללות ברוך אתה.

ואמנם תכוין כי ה"פ יאהדונה"י הם בגי' תנ"ה, וז"ס (תהלים תב) אשר תנה הודך על השמים, וגם ר"ת אשר תנה הודך את"ה. והענין הוא כי כבר ידעת איך מלת אתה הוא ציור אחי"ה, והנה ג' מילואי אחי"ה שהם יודין ואלפין והחין הכל בגי' תנ"ה, כי ע"י אלו המילואים היא עולה ה"פ יאהדונה"י הנזכר, ותכוין כי ה"פ הוי"ה הם סוד ק"ל וה"פ אדנ"י הם סוד שכ"ה, הרי כל מציאות הדינין מתמתקים עתה ועולים. גם תכוין כי ד' בחינות יהו"ה אדנ"י שהם עד החזה עולים ע"י ה' לגבי ו', ובחינה של ה' לגבי י' על ידה עולה בחינה חמישית של יאהדונה"י שהוא בחו"ג.

יהו"ה. ועתה אנו צריכין לזקוף כל בחינות אלו במלת ה', ופי' כך, כי עתה עולה א' של אדנ"י עם י' של יהו"ה, וזהו פי' (ברכות יב,א) כל הזוקף זוקף בשם. ותכוין כי יו"ד אל"ף בגי' קל"א, והכוונה להעלות עתה סוד הק"ל שהורדנו במלת ברוך. [קסד,א] אח"כ תכוין כי בשם אדנ"י עצמו יש עוד י' אחרת ותכוין לחבר ה"א בזו הוי"ד והוא קל"א אחר, והרי ב"פ קל"א הוא רס"ב, והם סוד רי"ו ומ"ו, והמ"ו הוא סוד עלייתה בשם ע"ב דמילוי יודין שמילואו בגי' מ"ו, כי כמו שהכריעה היתה בסוד אחי"ה במילוי יודין כך העלייה ע"י הוי"ה במילוי יודין. גם תכוין שהרי הם יא"א שהם ר"ת (דברים ג,ד) ה' אלהינו ה' אחד, והם בגי' כ"ב, והוא סוד כ"ב אתון שהורדו במלת אתה. גם תכוין כי עיקר אותיות אלו אינם רק יא"י שהם בגי' אחי"ה, כי אותיות הן מכינה והן כ"ב אתון.

ועיקר הכוונה בשם זה של יהו"ה הוא כי עד עתה ביארנו ענין כריעת י' לגבי ה', ו' לגבי ה', והם סוד יהו"ה שבכללות הו"א בכל י"ס שלו, אך שם הוי"ה זה טו הוא בחינת הת"ת לבדו שנקרא הוי"ה, ושם אנו מעלים נקודת המלכות עד חזה הת"ת. והנה זקיפה טו ראשונה ה' לגבי ו' שהוא הגוף הנקרא ת"ת, ולגביה עולה הה' שהיא המלכות שתחת היסוד ובכללה עולה גם כן נקודת המלכות הנקרא אדנ"י, וכשעולה ה' זו עד ו' הנה ו' זו היא [קסד,ב] סוד ת"ת דו"א הנקרא הוי"ה. ותכוין שעולה הה' עד ראש הו' שהיא צורת יו"ד שבראש הת"ת והוא סוד ו' של הוי"ה אשר בת"ת דו"א, והוא כי הלא שם הוי"ה בגי' כ"ו ואם תעשהו לג' שלישים הנה מקום החזה ששם עליית ה' זו היא באה במדרגה עשירית מן כ"ו אלו, והיא סיום הוי"ד של הוי"ה אשר בת"ת דועיר אשר יו"ד זו היא ראשית הו' של שם הוי"ה דכללות דו"א, ואז בוקיפה ה' לגבי ו' תכוין בצירוף ה"ו כזה **הו** שהם רי"ו. אח"כ תזקוף ראשך ותכוין לזקוף ה' לגבי י', והיא בינה דועיר יו בחכמה שבו. וגם תכוין בצירוף רי"ו אחר, ותכוין כי ע"י עליית בינה דו"א לגבי חכמה הם נעשים מ"ן לגבי או"א עילאין ה' וי' עילאין,

שחיתה בבריאה, וגם בה נכלל כל פרצופה. **טו** פי' בוקיפה ה' לגבי ו' תכוין בחי"ה לבדה שהיא בחינת הת"ת לבדו, אך בה' לגבי ו' תכוין בבינה נגד חכמה כנוכח לקמן. **טז קול הרמ"ז** מ"כ בכתבי מהרי"צ ז"ל דבכריעות וזקיפות דר"ה כתוב כריעת הגוף וכריעת הראש וזקיפת הראש וזקיפת הגוף, ושסדר זה ג"כ הוא בשאר הזמנים, ושכן כתוב בע"ה, ע"כ. ואיברא דלפי הנמרא (ברכות יב,א ברש"י) הוא כך. דזוקף הראש תחלה, וכדכתב חש"י א"ח קי"ג ו', אבל חלשון שלפנינו הוא ממש כדשאר הזמנים וזקיפת הגוף קודם, וכן בדף האחר כתב, וכל אלו הדי' בחינות עולה ע"י זקיפת ה' לגבי ו', והיינו בטופא. **יז קול הרמ"ז** ג"ל רבוע משונה הכוונה ברי"ה מבחיל, שאז נכוין (בה' לגבי ו') להעלות חה' עד י' שבראש הו' כנוכח שם [קסד,א] מ"ט ב' (בספר עט קלה) ועכשיו עלייה זו אנו מכונים בה' לגבי ו', אבל בה' לגבי ו' הכוונה בבינה לגבי חכמה להעלות מ"ן כדי שתוכל המלכות להתעלות עד חתך ידיה בכל ארכו בסוד פרצוף באחוריו, כי בחול אינו רק בסוד נקודה או מדה כג"ל דף ט"ו א' [קסד,ב] [קצ"א וקצ"ב (בספר עט תק"א) ע"ע].

ואז יורד משם כח אל הו"א. והענין כי כשנתמעט המלכות בסוד נקודה גם בזעיר נאמר (ישעיה נבד) כן משחת מאיש מראהו, ואין בו כח לתקן פרצוף המלכות כי נתמעט אורו, ולכן ע"י מ"ן גורמין לזווג או"א ומורדין שפע בו לתקן את המלכות. ודע כי כשעולה ה' לגבי י' וגם י' יורד [קבוג] לגבי ה' אז הוא לעשות מוחין לת"ת ומלכות, אך עתה שאנו מעלים את ה' דאימא לגבי י' דאבא ואין אנו מורדין את ה' [י'] לגבי ה' הוא כי אין הכוונה רק בעבור המלכות לבדה.

והנה תכין כי מחיבור או"א יורד שם הוי"ה ואהי"ה להעלות את המלכות כמ"ש בע"ה, ובתוך שמות אלו מתלבש שם יהו"ה במילוי אלפין שהוא ענין חידוש ותיקון הו"א עצמו אשר בו הוא סוד שם מ"ה לעולם, וע"י כח עשר אותיות שם זה מתרבה אור עשר ספירותיו ומתקן את המלכות. ודע כי ז' פעמים יש כאן יהו"ה ואהי"ה יח כמו שנבאר, והם נחלקים לשתי מדרגות, ד' הם בחינה אחת והיא ע"י עליית ה' לגבי ו' שהם ד' בחינות יהו"ה אהי"ה שמן המלכות עד הת"ת בחזה, וג' בחינות אחרות משם עד הכתר דו"א. וכלם הם ז' פעמים יהו"ה אהי"ה והם בגי' שכ"ט והם סוד הדינין של מנצפ"ך, כי תחלה בשם יהו"ה ואדנ"י העלינו סוד הדינין של שכ"ה, ועתה אנו מעלין הדינים של מנצפ"ך, והנה השכ"ט הנזכר הם בגי' פ"ר שהם סוד מנצפ"ך העולים [קבוג] פ"ר, והנשאר הוא מ"ט והוא כללות אהי"ה והוי"ה שהם בגי' מ"ט עם הב' שמות עצמם. והענין כי אין מלכות עולה אלא עד בחינת קשר תפילין של הראש ואינה יכולה לעלות עד כל הכתר של ו"א, ולכן אין כאן רק מ"ט כי לשער החמשים שהוא הכתר עצמו אינה יכולה לעלות. ואם נחלק ז"פ הוי"ה ואהי"ה לב' מדרגות ד' וג', הנה ד"פ הם בגי' קפ"ה, והוא אהי"ה במילוי יודין העולה קס"א ומילוי מילוא העולה כ"ז הרי קפ"ה. והג"פ הם בגי' קמ"א והוא מילוי אהי"ה דיודין העולה קס"א, כשתסיר השם הפשוט ישאר קמ"א עם הכללות.

ועתה נבאר כל הו' בחינות. תחלה עולה במלכות שתחת היסוד בסוד יהו"ה ואהי"ה במילוי יודין ע"כ קס"א בגי' רג"ל, צא מהם הרי"ו ישאר י"ז והם עשר אותיות הוי"ה במילוי יודין, והו' הן סוד אותיות הוי"ה ואהי"ה. אח"כ עולה ביסוד בשם יהו"ה אהי"ה, והנה יהו"ה הוא במילוי יודין ע"ב, ואהי"ה במילוי ההין קנ"א הרי רכ"ג, שהם [קבוג] רי"ג, ועוד ז' אותיות שהם ח' אותיות הוי"ה ואהי"ה. אח"כ בנצח והוד עולה ביהו"ה אהי"ה, יהו"ה ביודין ע"ב ואהי"ה באלפין קמ"ג הם רי"ו עם הכללות. אח"כ בת"ת עולה בהוי"ה ואהי"ה. ודע כי כאן הוא סוד כתר שלה הנעשה מת"ת שלו, וידוע כי כל מציאותה הוא שם ב"ן. והנה צריך לכוין בשני שמות יהו"ה, א' בת"ת שלו וא' בכתר שלה, ויהו"ה שלו הוא ע"ב, ויהו"ה שלה הוא שם ב"ן עשוי בריבוע שעולה קד"ם כזה יו"ד ה"ה יו"ד ה"ה ו"ו יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה הרי רי"ו. וכל אלו הוד' בחינות עולין ע"י זקיפת ה' לגבי ו'. ועתה בזקיפת ה' לגבי י' עולה בסוד ג' בחינות אחרות והם בחו"ג בהוי"ה ואהי"ה, שם הוי"ה הוא במילוי אלפין בריבוע שעולה ק"ל ואהי"ה בריבוע שעולה ד"ם. ואח"כ שם אהי"ה במילוי ומילוי מילוא שעולה מ"א אותיות הכל הם רי"ו. ואח"כ בחו"ב לפי שבדעת אינה יכולה לעלות כי אין בה דעת עד אחר הזווג, ואמנם בחו"ב עולה בהוי"ה ואהי"ה, שם יהו"ה הוא במילוי ס"ג עשוי בריבוע שעולה קס"ו, וצורת אהי"ה כזה אהי"ה זהו [קבוג] הציור בגי' ג' הכל רי"ו. אח"כ עולה

יח [אמ"ז] כן הוא בתיקונים ד"ל ב' (תיקון יח ודב).

ספר הכוונות שער התפלה דר"ה [קמזג] [קמזד] מאורות נתתשעא

בכתר יט ושם תכוין בכללות הד' היות שהם ע"ב ס"ג מ"ה כ"ן וכלן עולין רל"ב, והם רי"ז עם י"ו אותיות שבד' שמות אלו.

הרי עתה הגענו המלכות בבחינת נקודה א' עד הכתר דז"א בבחינת אחר באחר. ואמנם כבר הודעתך ביחוד ק"ש נעשו מוחין פנימיים אל זעיר דאצילות ואל ד' דקשר דתפילין, והמוחין פנימיים של המלכות עצמה נשארו למעלה באותה ד' של קשר תפילין, והנה עתה חסר ממנו סוד אור המקיף ב' למוחין אלו, וכל זה הוא בסוד הנשמות שהוא פנימיות העולמות. ואולם כוונתנו עתה להאיר אור גדול בז"א כדי לתת הארה גדולה לנוקביה לעשותה פרצוף. וכדי להוריד אלו האורות מקיפים אל המוחין פנימיים אנו צריכים אל זוג או"א מחדש אחר שכבר עשינוהו בק"ש בסוד מוחין פנימיים, אך עתה הוא לצורך אור מקיף להם. וזהו הביאור.

[קמזג] **אלהינו ואלהי אבותינו.** תחלה תכוין כי אלהינו היא אימא ואלהי הוא אבא, והוא"ו של ואלהי הוא הדעת המזווגת. אבותינו הם סוד המוחין דז"א בסוד אור מקיף כמבואר. והטעם שאנו מקדימים הבינה שהיא אלהינו לאבא הנקרא ואלהי אבותינו הוא, כי כיון שכוונתנו עתה הוא לצורך ז"א, וכתוב (משלי ג, יט) כונן שמים בתבונה, לכן אנו מקדימים הבינה. טעם שני שהרי המוחין של ז"א הם נה"י דבינה. כא טעם ג' לפי שכוונתנו עתה במלת אלהינו לעשות כתר לז"א, וסוד הכתר נעשה מהת"ת של הבינה, ולכן אנו מקדימין את הבינה. טעם ד' לפי שכוונתנו עתה להקדים מ"ן של הבינה תחלה כדי שיבוא אח"כ מ"ד של החכמה. טעם ה' לפי שכוונתנו עתה לתת אור מקיף אל המוחין כנוצר, וכל בחינת אור מקיף הוא מצד הבינה הנקרא (הבינה יב, א) קו ירוק המקיף העולם, ולכן אנו מתחילין [קמזד] בה. והנה צריך לבין כי זוג זה של או"א נעשה בסוד אור מקיף שלהם, וא"כ אנו צריכין כאן לבין בג' שמות המקיפים באו"א ודעת, והם שם ע"ב באבא ושם ס"ג באימא ומ"ה בדעת.

והנה בא"ל מן אלהינו תכוין בג' יודין ואל"ף שבשם ס"ג שבבינה העולים א"ל, ואם תסיר א"ל משם ס"ג ישאר ל"ב, והוא סוד אור המקיף לל"ב נתיבות שבמוחין. גם תכוין באותיות הינ"ו מן אלהינו שהם גי' ע"א, והוא סוד ע"א סנהדרין שבבינה. וכשתסיר משם ס"ג סוד הב"ל שהוא אור המקיף כידוע ישאר כ"ו, והוא סוד ע"א של הינ"ו מאלהינו שהם סוד כ"ז הנזכר ומ"ה היורד בז"א [ושניהם הם ע"א]. ובאלהי תכוין כי הוא חיבור חכמה ודעת. והנה אלהי שהוא חכמה הוא בגי' מ"ו והוא מילוי שם ע"ב, [ואות] וא"ו של ואלהי רומזת לדעת כי יש בה שם מ"ה עד"ז, ופ"ו הם ל"ו כמנין אל"ה מן ואלהי תחבר עמו י' של אלהי הרי מ"ו ע"ה, והטעם כי [כיון] שמלת ואלהי הוא חיבור חכמה עם הדעת שלו עצמו, א"כ היו"ד שלו תעלה לכאן ולכאן.

יט קול הרמ"ז נ"ל שר"ל שמקבלת אור סכתו, כי לעיל אמרנו שאינה עולה עד הכתר. **ב קול הרמ"ז** דע לך שאין מקיף זה מקיפי ל"ט דצלם אלא הוא אור מקיף של אור הפנימי, שהרי למוחין פנימיים יש ו' בחינות, גי' פנימיים וגי' מקיפים וזה סדרם. האי' בחינתם באו"א. כי שמול הדיקנא מאיר בהם ומתנוצץ אורם לחין בסוד א"מ. גי' בחינתם בנה"י דאימא. די' שמשם מתנוצץ אורם לחין בסוד א"מ על ראש זעיר, וזו היא בחינת אל דאלקי אברהם וכו' בדלקמן [קמזא] [קמ"ח א']. (כמה"כ ע"י שלש). והנה היא כניסת נה"י דאימא בזעיר וה"ם די' דאלקי דלקמן. והנה היא בחינת תפילין [בסוד] י' דאלקי, ועין בא"י [ה] ל"ה א' (ע"ה שש"פ פ"ז) בדרוש כולל כל בחינות ז"א באמצעו המתחיל ונבאר ענין המוחין דז"א, ה"ה צ"א א' ב'. **כא** פ"ו כי נה"י דבינה עצמן נעשים עצמות הזעיר בסוד (ברכות כג, ב) וזהו תרומת קנה"ב מי שממית עצמו עליה.

[קבח,א] ורצוני לבאר לך איך נמשכין מקיפין אלו של המוחין. כבר ביארנו לך איך נמשך נימא א' משערי מראש א"א מאחוריו עד רישי כתפין דילית, והם מכין אחורי רישא דז"א, ואז נתוסף אור במוחין פנימיים, ואז בולט ויוצא האור שלהם לחוץ בסוד אור מקיף שהם התפילין כידוע. גם ביארנו כי רישי כתפין דא"א הם סוד תרין עיטרין עצמן דז"א. ואמנם כבר הורדנו בק"ש פנימיות אותם התרין עיטרין בז"א, ועתה נשאר למעלה אור המקיף שלהם שם ברישי כתפין דאריך, ואותה נימא דשערי דא"א אינה מגעת [רק] עד רישי כתפין, ואמנם שכמוזווגין עתה אור"א גורמין שירד אותו האור המקיף של רישי כתפין למטה, ואז כשיוורד אור המקיף של רישי כתפין גם ההיא נימא דשערי מתארכת ומגעת עד למטה ברישא דז"א, ואז אותו אור המקיף נעשה תפילין במצח דז"א. והנה צריך שתכין כי בכל מקום שתמצא בתורה אותיות נ"ו בסוף תיבה כמו אלהינו אבותינו הכל הוא הגבורה, והטעם כי הלא כל הגבורות הם [קבח,ב] מנצפ"ך והם ה' אותיות, ולכן אם תחלקם לה' חלקים יהיה כל חלק נ"ו, [ה' פעמים נ"ו הם פ"ר כמנין מנצפ"ך], ולכן נ"ו בכל מקום הוא דין. ודע כי כל אלו הה"ג של מנצפ"ך כבר ביארנו שהם ה' הויות שעולין ק"ל, ואמנם מילוי כל הוי"ה מאלו הוא יו"ד ה"י ו"ו ה"ה בגי' נ"ו, כי מנצפ"ך בגי' פ"ר, ואם תחבר עמהם ה' של בינה יהיו פר"ה, ואם תחלקם לה' חלקים יהיו נ"ו נ"ו כמנין כל הוי"ה והוי"ה. והנה כבר ידעת כי עתה אנו מורדין בחינת אור מקיף על תרין עיטרין שהם נקרא חסד וגבורה סודם יתו"ה אלהים, והם סוד ב"פ נ"ו של אלהינו ואלהינו אבותינו שהם בגי' יב"ק כמנין הוי"ה אלהים. ואעפ"י שחד עיטרא הוא חסד, עכ"ז לפי שעתה הוא בחינת אור מקיף אליו וכל אור מקיף הוא מן הבינה שהיא דינין, לכן נרמזה באותיות נ"ו שהם דין.

גם תכין כי אלהינו שהוא הבינה יש בו נ"ו אחד ובאבותינו נ"ו שני. והענין כי יש בתפילין ד' מקיפין לד' מוחין, ואח"כ יש עוד מקיף אחר לארכבתן מצד הבינה, [קבח,ג] ועוד יש מקיף על כלן מצד החכמה. והנה ד' מקיפין נרמזו במלת אבותינו שהם ד' מקיפין דמוחין הנקרא אבות, ונ"ו של אלהינו הוא מקיף שמצד הבינה המקיף את כלן, ונ"ו של אבותינו הוא המקיף מצד החכמה. וכנגד זה יש בעשיית התפילין ד' קליפין להקף ד' פרשיות, ואח"כ הבית עצמו של תפילין הוא מקיף אחר לכלן מצד הבינה כי כל תפילין מצד אימא, ואמנם כנגד המקיף של חכמה אין כנגדו בתפילין שום מקיף אחר כי אין לנו בו שום השגה.

אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב. הנה עתה עשינו כבר זווג אור"א בסוד אור המקיף שלהם להוריד אור המקיף התחתון שהוא למטה מן המוחין בסוד תפילין של ראש. ואמנם כבר ידעת כי הכלים המחזיקים המוחין הנקרא חב"ד, והם סוד הג"ת של ו"ק ראשונים של ז"א שנתעלו אח"כ בסוד חב"ד והיו כלים לקבל המוחין בתוכם, ואלו הכלים הם אברהם יצחק ויעקב, ואלו המקיפים היוורדין ונמשכין עתה מן אור"א נקרא אלהי אברהם וכו'. והנה ודאי כי אלו המקיפים הם יורדים תחלה ופוגעים בד' מקיפים הראשונים שנשארו בת"ת של הבינה שהוא כתר הזעיר, ואח"כ נכנסו בנה"י דבינה ליכנס ברישא דז"א להעשות מוחין פנימיים, ועתה כשאלו המקיפים השניים יורדין פוגעים ג"כ במוחין, ואח"כ חוזרים ויוצאים בסוד התפילין. כב נמצא שיש להן ג' בחינות, א' כשפוגעים במקום המקיפין הראשונים

כב הקשיתי אני הצעיר, שאם יש תפילין לז"א במקומו, למה אין אנו מניחין תפילין בדר"ה, ולא שייך כאן הטעם הנוכח במקום אחר [לקמן דף קס"ז א' ע"ע] (כסח"כ עמי תמו. פניה שער השבת פ"ח קא"א) שאין תפילין בשבת. וחשיב לי מורי הרמ"ז נר"ו, התפילין אלו מעולים מאד משאר ימות השנה, שהרי שתמן של תפילין התדירים באים מכה הכאת קוצא דשערי דא"א

ספר הכוונות שער התפלה דר"ה [קכט,א] [קכט,ב] מאורות נתן תשעג

שהם למעלה קודם שיכנסו בנה"י דבינה, ואח"כ בהכנסם במוחין, ואח"כ בצאתם במצחו בסוד התפילין. והנה בכל בחינה מאלו הם מקבלים אור משם, א"כ הוא מוכרח שיקחו בכל בחינה מאלו שם א' כמו שנבאר.

[קכט,א] ועתה נבאר מהיכן יצאו אלו המקיפים. דע כי כשירדו המוחין תחלה בק"ש הנה הם סוד חו"ב דאו"א ותרין עטרין, וירדו משם אלו הד' מוחין עם ד' מקיפים שהיו להם תחלה במקומם, ואלו יצאו בעת ק"ש למטה, ובודאי שאלו המקיפים האחרונים [האחרונים] שהם סוד התפילין הם יותר פחותים במעלה מן המוחין עצמם הפנימיים, כי הלא הם מקבלים אור מהם ומכאן אור שלהם הם מתנוצצים במצחא כידוע, א"כ מקום ביאת מקיפים אלו הוא יותר למטה מהראשונים והוא מחג"ת דבינה. וידוע כי ז' שמות ס"ג יש בז' תחתונות דבינה, והם במילוי כל שם ושם מהם הוא סוד חב"ל כידוע, והם סוד ז' הבלים של הבינה הנקרא קהלת, ובשם ס"ג שבחסד דבינה יש ג' יודין וא' שהוא גי' א"ל. והנה כשירד אור מקיף זו דחכמה הוא א"ל, וא"כ כשירד בד' מקיפים הראשונים ולוקח אור משם הוא ממש לוקח משם ג"כ סוד א"ל בענין זה, [קכט,ב] והוא שהוא מתערב שם ולוקח מכל הד' מקיפים ההם ביחד, ומה שלוקח משם הוא ג' יודין מן ג' מקיפים ראשונים, ולוקח אות א' מן מקיף הד' שהוא סוד מקיף עטרא דגבורה כמ"ש, והנה יש לו שם א"ל, וז"ס אל מאלהי אברהם, וכן זה הענין עצמו למקיף הב' וזהו אל מאלהי יצחק, וכן באלהי יעקב.

ונבאר עתה מה ענין א"ל זה הנעשה בג' מקיפין אלו, ואעפ"י שד' מקיפין הם, השנים מהם נכללים בא' עד אח"כ שיוצאין בתפילין ע"י הכאת נימא דשערי דאחורי כתפין כידוע ואז נעשים ד'. ואמנם סוד היודין שבג' מקיפין אלו [הם] ט' יודין וג' אלפין, והנה היודין מהם יורד אור אל חו"א כי כלם באו מסוד ג' מוחין הראשונים, אך האלפין שבאו מסוד עיטרא דגבורה לכן הם יורדים במלכות לתקנה ולעשותה פרצוף, כי לעולם המלכות נבנית ע"י עיטרא דגבורה. והנה ט' יודין אלו אחר שיצאו בתפילין הם נמשכין בכל ט' ספירות דו"א בסוד אור מקיף [קכט,ג] שלהם בבחינת היצוניות שלו השלישית כמו שידעת בסדר המקיפים. וסדר חילוקם הוא זה. כי מקיף ראשון מצד החכמה כבר ביארנו שנמל חלק מכל הד' מקיפין, והנה הוא ג' יודין וא', הג' יודין שקבל מקיפי חכמה בינה חסד הם אח"כ מקיפים אל חכמה חסד נצח קו ימין דו"א, לפי שכלם הם מקיף א' של חכמה. ואח"כ הג' יודין של המקיף הב' נעשים ע"ד הראשון קו שמאל שלו שהם בינה גבורה חוד. ואח"כ ג' יודין של מקיף שלישי נמשכין בקו אמצעי שלו דעת ת"ת יסוד, והרי נשלם סדר ז"א.

ועתה בג' יודין הג' אלפין לתקן המלכות שהיא עתה אחר באחור בסוד נקודה אחת ונמשכים בדרך זה, אלף ראשונה נמשכת ונעשה ממנו ב' יודין עם ו' כזה יו"י שהיא צורת אל"ף, וממנה נעשה שני הפנים שלה והחוטם, כד ואח"כ מאל"ף שניה נעשים שתי הידים

כנזכר לעיל [לקמן קס"ז ב'] (בספר עמי תמה) ובכ"מ], וקוצא זה מושכו אחורי העורף דו"א כי הוא ארך, אבל תפילין דר"ה נמשכים מאורות נימא דשערי בדלעיל [קכט,א] וקלא[א] [בדלקמן קכ"ט א'] (בספר עמי שמב) ובסוד יודין, ואין אותו הנימא מניע לעורף דו"א אלא ע"י [זוה] או"א כנז"ל, והוא אור מקיף חשוב מאד, ויתר ע"כ אין ברה"ה בחינת הרישומי שהוא התהלת סוד התפילין. **בג קול הרמ"ז** אעפ"י שלפי הסדר הזה היה להם לאלפין לחיות בתוך שבת"ת, הג' יודין הם לעיר והאלפין לנוק, עכ"ז לחיות שם שרשה נתחלקה למעלה מנה"י דועיר, לכן קדמו האלפין קודם הג' יודין האחרונות שסודן בנה"י. **כד קול הרמ"ז** אמר לשון זה לחיות כי ציור הפנים והחוטם הוא צורת אל"ף, וכמו כן בשנית אך בג' שאינה כ"כ נראית לא אמר ציור כלל.

שלה והגוף שהם חג"ת, ומן אל"ף שלישיית נעשים נה"י שלה. והרי עתה נבנית המלכות בג' אלפין בסוד אחר באחר.

ט ואח"כ כשבאה [קכט"ד] פנים בפנים אז לוקחת גם אור ט' יודין הראשונים בג' אלפין שלה, כי חג' אלפין שלה הם ט' אותיות, כי כל אל"ף צורתה יו"י הרי ט' בט', ואז מאירה יותר. ואח"כ בשלוקחת אותם הט' יודין בג' אלפין שלה אז היא בסוד ג"פ א"ל שהם בג' מוג', וז"ס מלך עוזר ומושיע ומגן, שבחזרת פנים בפנים [כנודע]. גם אלו חג' אלפין שבה הם סוד יו"י יו"י יו"י שהם סוד ג' היות שעולין ע"ה, והוא סוד לה"ם, כי עתה היא ראויה לזווג בסוד (בראשית לב) הלחם אשר הוא אוכל. ואחר כל זה מתעלים אלו ג' פעמים א"ל שבה וכלם מאירים בפניה כמ"ש, א"ל א' בפן א' וא"ל ב' בפן ב' וא"ל ג' בחוטמא. וא"ל במילואה הוא אל"ף למ"ד בגי' קפ"ה, ונמצא כי שני א"ל שבשני פניה הם בגי' ש"ע, כי עתה יש לה אור כל הש"ע רבוא [נהורין] שבפני א"א. ואמנם הו"א אין לו רק ק"ן רבוא לבד באנפוי, ונמצא כי עתה גדול אור המלכות מן הזעיר כי יש לה כל הש"ע שלימים.

וז"ס (והרי קדושים כג) אדם שלא היה יכול להסתכל בפני חוה, וזה גרם לה לפי שלקחה סוד כל היודין והאלפין הנזכר. ואמנם א"ל השלישי שבחוטמא הוא סוד א"ל דואלהי [קל"א] יעקב והוא סוד הדעת מכריע בין ב' הפנים, ולכן יש בו כח הב' א"ל, ולכן יש בו ג"כ סוד הש"ע רבוא והם סוד (אדר קל"ב) ש"ע"ה רבוא אורך החוטם. והנה תרין נוקבין אית בחוטמא, וכל א' אורכו ש"ע"ה שהם ב' א"ל שכולל א"ל זה, והיותם ש"ע"ה הוא עם הה' שיש בנק' דפרדשקא, תרין ההין בתרין נוקבין כמ"ש, שהם נמשכין מוג' ההין שבג' אלהי אברהם יצחק ויעקב.

ודע כי ג' אלפין אלו הם סוד (מלביא תיב) וידבר שלשת אלפים משל, כי מוג' אלפין הנזכר מתמשכין פניה לש"ע רבוא כמנין מש"ל. גם ז"ס (איוב לז) כי לשלג יאמר הוי ארץ, כי ג"פ אל"ף הוא של"ג, ומג' אלפין אלו נעשית המלכות הנקרא ארץ. וכשהעונות פנים בפנים נעשית בסוד (תהלים סה) נצבה שגל לימין, שהוא חזרת פנים בפנים. וכשהעונות גורמים אז אוכדת כל אלו, ואז כתיב בה (איוב א) ותרד פלאים.

ונשאר לנו לבאר למה בתחלה כיון שנמשכים מקיפים אלו משם ס"ג שבשבעה תחתונות של הבינה, למה א"ן לוקחין רק א"ל. כי האמת הוא שכל מילוי שם ס"ג לוקחים שהוא בגי' הב"ל [קל"ב] לפי שסוד ההבל הוא אור מקיף. אך הטעם כי לעולם באלו הד' מוחין דו"א ובכל פרטי מקיפיהן יש בהם סוד ב' דעות וז"ס (שמו"א כג) כי אל דעות ה', והם דעת א' להכריע בין ב' מוחין חו"ב, ודעת שני שיש בין חסד ולגבורה. וידוע כי דעת דבינה מתפשט בו' קצוותיה ונחלק לו' חלקים, וסוד הדעת הוא אות ו' ונחלק שם לשש ווין, וז"ס ו' יתירה במילוי הב"ל שבו על סוד א"ל שבו שהם ו' מסוד הדעת, ולכן סוד ב' ווין שלוקחים משני שמות ס"ג שבחו"ג דבינה, והם נשארים בסוד הדעת שמכריע ביניהם ונעשים ו' אחת, כי הלא כל שרשם אינו כי אם ו' אחת, ולכן הם עצמם אינם נשארים רק בסוד א"ל מן הב"ל. וכן זה הענין עצמו במקום ס"ג הכולל חו"ג, נשאר בו ו' אחת בסוד הדעת שביניהם והוא נשאר בסוד א"ל לבד. והנה כל אלו הב' דעות נכללים בוא"ו של ואלהי יעקב, והטעם כי אלהי יעקב הוא סוד המוח השלישי הכולל חו"ג והוא בכללותו נקרא [קל"ג] דעת, ולכן אלו הווין שהם

ט מחברת הקדש קכגא. פע"ה פ"ד קלגא. סח"כ עמי' שמי. סח"כ עמי' רכמי. שח"כ צו"א. י מחברת הקדש קכגב. פע"ה שם. סח"כ עמי' שמא. סח"כ עמי' שם. שח"כ צה"ג.

ספר הכוונות שער התפלה דר"ה [קלד] [קלא,א] מאורות נתן תשעה

בסוד הדעת כולן נכללין בו, וזהו ואלהי יעקב בתוספת ו', כי עיקרם אינם רק ו' אחת של דעת הכינה שנחלקה לו"ק. גם ו' זו רומזת אל הד' מוחין וב' דעות שהם ו'. [והנה כבר פי' איך נחלקים היודין והאלפין של א"ל]. ואמנם סוד הדעת שנשאר שהוא סוד ו' שנשאר מסוד הכל של שם ס"ג, והוא מתפשט ויורד עד פה הזעיר, ושם יורדין הג' ויין שהם מג' מילואי ג' שמות ס"ג שמשם נתפשטו א"ל א"ל א"ל, נשארו ג' ויין והם נעשו אח"כ סוד נה"י שבפה שהם שתי השפתים והלשון. כה

וועתה נבאר סוד הג' ההין שבאלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב, והוא כי אחר שאלו המקיפים השניים נכנסו לפנים במוחין ונתערבו שם, וגם שם לקחו אור גדול והם ג' ההין אלו. ותחלה נבאר ה' ראשונה שנמל המקיף הראשון, כי הנה תחלה נמל א"ל א' שהם ד' אותיות ג' יודין וא', לפי שסוד המקיפין הם ד' אך מוחין הפנימיים [קלד] אינם רק ג', ולכן אינו לוקח אלא ג' אותיות והן ג' ויין שבציור אות ה', ו' עילאה מחכמה ו' שניה מבינה ו' שלישית שהיא תלויה באות ה' מן המוח הג' הנקרא דעת. וכן הענין בכל ההין עד"ו. ומעם למה ו' זו השלישית תלויה ואינה מחוברת עם הב' האחרות, הוא כי ו' זו רומזת לדעת, וידוע כי הדעת שבחו"ב נעלם ואינו ניכר רק הדעת הב' שבין חו"ג כי כל עיקר אלו הם נקרא דעת, ואם ו' זו היתה מחוברת עם ב' ויין ראשונים היה ניכר בהם מציאות הכרעת הדעת, ולכן נפרד מהם להורות שאין הכרעת הדעת ניכר רק למטה בחו"ג ולא למעלה. ודע שאעפ"י שאין באות ה' רק שלשה קוין עכ"ז יש גם בה ד' אותיות כמו שיש בבחינת א"ל הראשון ג' יודין וא', והם נחלקים על אותו דרך עצמו, כי ו' השלישית הרומזת לדעת יש בציורה סוד פסיעה אחת לבר כמו שידעת בה' ראשונה שבשם, נמצא שנחלקת ו' זו לשנים שהם חו"ג, ואותה הפסיעה היא סוד עיטרא דגבורה שהיא למלכות דוגמת האל"ף שבא"ל כמו"ש לעיל [קלא,א] שרומזת לגבורה וניתנת למלכות. והרי כאן ג' ההין והם נחלקין עד"ד ג"פ א"ל הנזכר עד"ג, צורת ה' היא ג' קוים, הרי הם ט' ויין מלבד אותן הפסיעות שביארנו. והם נחלקים עד"ז, ה' ראשונה נתחלקה לג' קוים דזעיר, ונמצא כי סוד אותה פסיעה אשר בקו האמצעי של הה' הנזכר מקומה אצל היסוד דז"א לתת משם אל המלכות, וה' שניה נתפשטה בג' קו המלכות, וה' שלישית נשארה בסוד בחינת הדעת המחבר את זו"ן וגם היא צורת ג' קוין. הרי ביארנו ג' ההין של ג' אלהי שלקחו המקיפין כנזכר מג' מוחין. ונבאר היכן נתפשטו תחלה אלו הג' ההין. דע כי אלו נתפשטו תחלה בחוטמא דז"א, כי לפי שההין אלו מציאותם מן המוחין הפנימיים כנזכר לכן הן נכנסין דרך פנימיות עד חוטמא, וידוע שיש ג' קוין בנקבי החוטם, אחד לימין וא' לשמאל וא' באמצע, ושם ירדו ג' ההין הנזכר בימין וכן כלם, ואח"כ משם נתפשטו למטה עד"ד הנזכר.

ונשאר לבאר ג' יודין שבג' אלהי. דע כי אחר שנכנסו במוחין ירד נימא דשערי דרישא דא"א עד עורף דז"א והאיר שם, ומכאן אותו [קלא,ד] האור יצא אח"כ אלו המקיפין לחוץ במצחא אחר שהיו תחלה סתומים בתוך המוחין. וידוע כי סוד הגומא שמשם יצא השיער הוא צורת י', והשיער היא צורת ו', והאור היוצא ממנו הוא צורת י', וכל אלו הם צורת א' כזה יו"י,

וא מחברת הקדש קבג, פעי"ח פ"ג קלהד, סח"כ שם. סחב"י עמי ער. שח"כ צוא.

כה נל"ע (עזריאל) דלכך נקרא הלשון ברית הלשון שהוא שנקרא יסוד שבפה כמו שחברית נקרא יסוד.

תשעו ספר הכוונות שער התפלה דר"ה [קלא,ב] [קלא,ג] מאורות נתן

ולכן לפי שהאור היוצא מן השיער הוא צורת י', לכן האור שלוקחים אלו המקיפין ממנו בהכאתו שם הוא סוד יודין שבסוף ג' אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב.

[קלא,ב] י' זכרנו לחיים וכו'. הנה כבר ביארנו כי מר"ה עד שמיני חג העצרת אין זוג לת"ת עם המלכות רק ת"ת מזדווג עם לאה בו שהיא קשר של תפילין כמבואר אצלנו ענין זה בחילוק תפלת שחרית ומוסף ומנחה וערבית ואחר הצות, ולו אננו מחזירין אותם פנים בפנים בסוד מלך עוזר וכו', ואמנם קודם שנחזירנה פנים בפנים צריך שנעשה הנסירה שהוא סוד זכרנו לחיים. והם י"א תיבות זכרנו לחיים מלך חפץ בחיים וכתבנו מ"ח (כתבנו מ"ח אותיות. ג.) בספר חיים למענך אלהים חיים, והם כנגד י' אחוריים שצריך לנסור, ועוד בחינה אחרת שהיא חיות לכולם הרי י"א כמו שנבאר בי"א סמני קטורת, וי"א סמני קטורת הם נאחזים באלו האחוריים הנסרים עתה. והנה תכוין שאעפ"י שאין נסר בכל יום מי ימי התשובה רק ספירה אחת, עם כל זה צריך להוריד הדינין עד למטה. וכבר ידעת ענין לאה ורחל כי לאה היא מן הראש [קלא,ג] עד החזה ורחל מן החזה עד הרגלים ושתיהן באחור. והנה זכרנו לחיים הוא כנגד כתר של ז"א שנקרא חיים, בסוד התפילין העליונים שהם אור מקיף העליון שעל הכתר ז"א, וידוע שהתפילין נקרא חיים כי הם כ"א אזכרות וד' פרשיות וד' בתים, והם אחי"ה הוי"ה אחי"ה בגי' חיים, וזהו זכרנו לחיים. ותכוין כי תפילין אלו נמשכין מזווג או"א שהם הוי"ה ואחי"ה במילוי יודין בגי' רג"ל, ואח"כ נמשכין דרך ג' שערי בינה, וזהו זכרנו בגי' רג"ל ונ'. גם תכוין כי ר"ת זכרנו לחיים הוא ל"ז וס"ת מ"ז והם מילוי ע"ב וס"ג, כי כל זה נמשך ע"י זווג או"א, ויוצאים המילויים לחוץ. גם תכוין כי בזכרנו לחיים יש בו מ"ח אותיות כנגד הוי"ה ואחי"ה שעולין מ"ח עם הכולל, והוא סוד זכרנו עצמו כנז"ל שבו רמזים הוי"ה ואחי"ה. גם תכוין כי כל תפילין הוא מקיף וז"ס הב"ל היוצא משם ס"ג ממילוי והוא ר"ת זכרנו לחיים בגי' הב"ל. והנה הד' קשר של תפילין היא כנגד המוחין מחכמה ולמטה, וזהו מלך חפץ בחיים, פי' כי גם זו נקרא מלכות עילאה וזהו מלך. והנה הב"ד יוצאין במצה ושם נעשים התפילין הנקרא חיים, והמצה בו סוד הרצון והחפץ, וזהו מלך חפץ בחיים, כי מלכות זו לוקחת חפץ ורצון מן מצה הזעיר שבו התפילין הנקרא חיים כידוע, כי ד' של תפילין יצאה מהארה זו.

יב מחברת הקדש קדא. פע"ח פ"ו קלג. סה"כ עמי שמב. סה"כ עמי רנה. שה"כ דרוש ו צוג.

בו קול הרמ"ז ג"ל שהוא כענין זווג מנחה דישאל ולא דווקא ולא יעקב ולא, והטעם מפני שיעקר יעקב מאבא ועיקר ישראל מאימא כדכתיב (משלי ג'ט) כגון שמים בתבונה, וידוע שכל חושים האלה עיקרם מכינה שמלכשת נכורה דאריך השולטת בימים הללו, אכן אין ספק שמעלת זווג דישאל ולא בשחרית הוא מעולה משל מנחה לכמה מעשים. הא' שבבקר יש עליית חבירורין מג' עולמות ב"ע, לא סבביא בירורי לאה שבכל השנה עולים וכנזכר בתהלות לאל עליון, אלא אפילו בירורי רחל העומדת באחור עולים ג"כ באלו חושים ונכללים בעקריות רחל שהוא באחור, דחיינו בחינת המלכות שיוצאות מ"ח זעיר וניתנות לרחל להעשות פרצוף בן י"ח כנזכר במקומו וקמ"ד [לסמן קצ"ב ב' (סח"כ עמי תקי) ע"ע]. וכל חבירורים הנזכר עולים לאצילות בסדר עלייתם התדירות מבריא ליסוד ומשם לנ"ה ומשם לחות, אלא שבירורי רחל נשארים נכללים בה באחור, ושל לאה מתעלים עד מקומה למעלה מן החזה ששם אחוריים דאימא שנפלו בעולם התהו עד סוף האצילות ומשמישים לבנין לאה למעלה מהחזה לצורך בנינה, וזה בכח נה"י דתבונה שנכנסים בעיר כלו שוה היא המעלה הב' דשחרית על מנחה, ואח"כ נכנסים למעלה בסוד (ישעיה ה'ט) ויגבה ה' צבאות, ובעיר [ובאור] שלהם נבנית לאה. והמעלה הג' שהיא שכשמתפשטים נה"י דארי"א לעיר מאירים גם לרחל שבאחור כשאר הזמנים, אלא שבכל ימות השנה היא מתעלה באחוריו עד כתר אבל הוא בבחינת מדה או נקודת, אך בזמנים הללו מתעלה בסוד פרצוף כנז"ל מ"ו א' וקתב [כמ"ש בדרוש המתחיל הנה תחלה ע"י מוחין וכו' וע"ה שכ"ש פ"א קצ"ב א' וב']. תיעין [בסמוך] מעבר לך ענין נסירת לאה.

ספר הכוונות שער התפלה דר"ה [קלבא] [קלבג] מאורות נתן תשעז

כתבנו בספר חיים, הוא חג"ת דועיר שהם הידים שבהם סוד הכתיבה, וספר חיים היא המלכות השניה הנקרא רחל היוצאת בין הזרועות כנגד החזה והיא נקרא ספר כידוע, ובה נעשים סוד התפילין בראש שלה אשר שם ונקרא ספר חיים.

למענך [קלבא] **אלהים חיים**. הענין הוא כי כל אחוריים נקרא אלהים ומשם מתפשטים דרגין עד אלהים אחרים, ולכן לאלו האחוריים אנו קורין אלהים חיים, כי אותם החיצונים הנמשכין מהם נקרא אלהים חיים [אחרים]. והנה אחוריים אלו נקרא אלקים חיים והם כנגד נה"י דועיר. גם סוד הענין כי יש נה"י של הזכר ושל נקבה וכל א' נקרא אל חי בסוד היסוד, וכאשר שניהם יחד נקרא אלהים חיים והבן זה. ולפי טענה זו יש מקום לומר כאן אל חי, רק אין צורך ובפרט כי אין צריך להיות כאן רק י"א תיבות כנז"ל.

י' מליקוטי החברים. זכרנו לחיים. לפי שהוא סוד הנסירה שנעשית ע"י הדורמיטא דועיר, והשינה היא א' מששים במיתה, לכן אנו אומרים שתהיה זכירה זו לחיים ולא למיתה. גם ביארנו כי למענך אלהים חיים הוא כנגד נה"י דועיר ששם מודת המלכות, וז"ש למענך, כי נסירת נה"י היא למענך כי יש שיעור קומתך של רחל. (קלבב).

י' מלך עוזר וכו'. אח"כ אנו מחזירים בו את לאה פנים בפנים בסוד מלך עוזר וכו'. ואמנם מן ג' א"ל א"ל שביארנו בכוונת אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב, הם נמשכין למלכות ונעשין מוג", אך כבר ביארנו שם כי בכל א"ל מאלו יש אל"ף וג' יודין, ונהנה נחלקים ג' יודין בנה"י שלה וג' יודין בחג"ת וג' יודין בחב"ד שלה, גם הא' צורתה יו"י, ונחלקים חג' אלפין כמו חט' יודין שבג"פ א"ל הנזכר. ואח"כ אנו אומרים בא"י מוגן אברהם, והענין כי כבר ידעת כי בברוך הוא ו' לגבי ה', ובאתה ו' לגבי ה', והענין כי ע"י הורדת ו' לגבי ה' הוא נתינת הארה בחג"ת שלה מחג"ת שלו שהוא סוד ו', ואח"כ ע"י הורדת ו' לגבי ה' נמשך בהכרח הארה גדולה יותר עד למטה כח עד נה"י שלה. ובזקיפה אז אנו נותנים הארה במוחין שלה ואז אנו זוקפין ג' א"ל הנזכרים שהם בגי' מוג"ן המפוזרים [קלבג] בכל גופא, הם מתקבצים כולם ומאירים בפניה בסוד מוגן א' כמו שנתבאר גבי אלהי אברהם וכו', וזהו ע"י החסד כי (ישעיה מנה) והוכן כהסד כסא, והוא אברהם איש חסד.

מי כמוך אב הרחמן וכו'. יש בו ח' תיבות כנגד הארת ח' תיקוני דיקנא דכחנא רבא וכנגדם ח' בגדים של כ"ג.

י' מחברת הקדש קבלה. פעי"ח קלוג. יד מחברת הקדש שם. פעי"ח קלוג. סח"כ עמ' שמג.

כ ונז"ל ט"ז ב' [קלבג].

כז קול הרמ"ז נ"ל שצ"ע מה שהוזכר בכל כונות אלו נסירה בלאה, וכמו בן נזכר לעיל (היא קבוא) [ל' ב' (בסח"כ עמ' פו)] בסוד פותח את ידך, ואנן קילין בכ"ס שלאה עומדת פניה כנגד אחורי ועיר ואיך שייך נסירה בה. ונלע"ד ליישבו בכלל גדול דקילין בא"ח ע"ג א' (ע"ה שיא פ"ז נה"א) וז"ל. בכל בחינה שיש זכר ונקבה אחוריהם יש ד' בחינות, תחלה היא מדרגת אחור באחור וכו' ע"ע. וגם לקמן [קלבג] דף קצ"א ב' (בסח"כ עמ' תקיא) אמר בפ"י שהנה נתקנה לאה אחור באחור טרם רחל. באופן שבין מחבלל גדול דא"ח ובין מהפדמי דלאה דלקמן נראה בהדיא דגם לאה היא אחור באחור. ונלע"ד דחיינו קודם שיקיפו על ועיר נה"י החדשים דאימא הנודעים מכ"ס, כי אחרי הקיפם עליו אז לאה פנים באחור שהיא המדרגה הב' מן הד' הנז"ל. וכח יכון ג"כ מאי דקילין בכ"ס שנח"י דבינה יוצאים מועיר ונכנסים בלאה ורחל שבאחורי ועיר ומחבורים שתיהן לפרצוף א', ומוכרח הוא שאז תהיה לאה אחור באחור על דרך רחל, דאל"כ הוה ליה עולם הפוך ימין דלאה על שמאל דרחל ואיך תתחשבנה שתיהן לאחת. **כח קול הרמ"ז** כי אין ספק ש"י לגבי ה' הוא מחו"ב, אך הכוונה כי להיות שמאירים בחג"ת ואז אותה הארה שהיתה בהם תחלה מאירה בנה"י. עיין לקמן דף נ"א ע"ב [קמא,א].

תשע"ח ספר הכוונות שער התפלה דר"ה [קלג,ב] [קלג,ג] מאורות נתן

טו (בגליון) הח' תיבות הם כנגד ח' בגדי כ"ג ביוה"ך. כך אמר לי הר"א הלוי יצ"ו משם מורי זלה"ה. ונלע"ד כי ח' בגדי כ"ג ביו"כ הם סוד ח' תיקוני דיקנא דכתנא רבא, כי כתנא רבא הוא בעתיקא ולכן הוא רבא, ואין הזעיר צריך לח' בגדים, גם לכן הם בגדי לכן כי אותה הדיקנא שערוותיה לבנים כשלג. (ע"כ).

ודע כי בכל עשרת ימי התשובה יש לומר אב הרחמן שהוא ז"א, אך במוספין או צריך לומר אב הרחמים כי אז עולין עד או"א, ואבא נקרא אב כל הרחמים. וכוונת ברכה זו היא לפי שביום ר"ה הוא דין גלגול הנשמות לחזור לעולם, ולכן זכר בברכת דמחיה המתים כי גם זה בכלל ענין תחיית [קלג,ב] המתים הוא, וזהו זכר יצוריו ברחמים לחיים, שהם הנשמות הנקרא יצוריו. ולזה לא אמר זכר אותנו כנו"ל זכרנו לחיים אלא זכר יצוריו דרך סתם, וז"ס ופוקד כל יצורי קדם, מי לא נפקד ביום הזה. והנה ע"י גלגול נשמות אלו אנו מאמינים כי כן יהיה לעתיד לבא ענין תחיית המתים כי הכל דוגמא אחת, ולזה אנו סומכים זכר יצוריו ברחמים לחיים ונאמן אתה להחיות מתים. ולפי שברכה זו נקרא גבורות לכן כוונתנו למתקם במלת אב הרחמן, וגם אב הרחמים הוא בגי' אב הרחמן. והענין כי אב הרחמן בגי' ש"ו שהם ש"ו משופר, כט ושם ביארנו כי עם חיד האוחזות הם ש"ך ניצוצין דגבורה, ואנו קוראים אותם בסוד אב הרחמן למתקם ולהחיות לרחמים. ור"ת ב'רחמים ל'חיים הם ל"ב נתיבות, ור"ת י'צוריו ב'רחמים ל'חיים שם מ"ב שהוא גבורה, ור"ת ז'זכר י'צוריו ב'רחמים ל'חיים הוא מ"ט שערי בינה.

ודע כי אין לומר בעשרת ימי תשובה רק אתה קדוש ושמך קדוש וכו' בא"י המלך הקדוש, אבל אלו ובכן ובכן וכו' [קלג,ג] הם בר"ה וביוה"ך לכד, כי אין בחינות אלו נמצאים ומתגלים אלא בר"ה ויום הכפורים.

לדור ודור וכו', יש בו ט' תיבות כנגד לאה ורחל שהם ב' דלתין וכללותם הוא ט', ואלו השתיים נקרא לדור ודור, ואנו ממליכין אותם שהם סוד המלכות, וזהו לדור ודור המליכו לאל, הם ב' שמות שבדור ודור הנזכר עצמם, והוא כי א' שבאמצע לאל תחברנה לשני הצדדים ויהיו ל"א א"ל, והענין כי ל"א הוא ברחל וא"ל בלא"ה, כי ברחל הוא שם ס"ג ביודין, והנה הוא מתחיל ביודין, והל' רומז לג' יודין והא' לאל"ף ולכן הוא ל"א. אבל בלאה הוא אחי"ה ביודין וגם בו יש א"ל, ולפי שמתחיל באות א' ואח"כ נמשכין הג' יודין לכן נקרא א"ל

טו מחברת הקדש קדג. פעי"ח קלח.א.

כט קל' הרמ"ז שצ"ע בענין ש"ו, כי תינה בסוד השופר יש שם חיד האוחזות כן, ואם תצרף ש"ו לי"ד ויהיו ש"ך, אבל בכאן בסוד אב הרחמן, וגם לקמן [קמא.א] [קל"א ב'] (במחיצת עמי שג) בסוד דב"ש, מאי שיימיה דהאי ש"ו. ונלע"ד שהענין כעין מ"ש בשער ז"א ש"ב ח"ה פ"ג (מבשר שיה ח"ה פ"ג), כי סוד ש"ך דינין הם מן רפ"ח הניצוצין, ועוד ל"ב אלהים שהם דינין אחרים יותר מתוקים, ורפ"ח ול"ב הם ש"ך, ואפשר שגם בכאן ש"ו ניצוצין הם יותר חזקים, ולכן אנו אומרים אב הרחמן להמשיך עליהם הרחמים למתקם, אבל חיד הם יותר מתוקים, וגם שם אלקים בס"ק גי' י"ד. ואל תתמה על ענין ס"ק כי בסוד דינין שייכא, כמו שדרש הרב זלה"ה (ס' הליקושים שטינו פ' וזה לכם) שמות ז' מלכי אדום בסוד השרצים והכל בדרך מ"ק. אי"נ ויותר נכון אלקים במילוי יש בו י"ג אותיות ועי"ה י"ד בנובר בסוד י"ד תיבות ואותיות של הקדוש, באופן שש"ו דינין חזקים יותר חזקים ולכן נחשבים לעיקר. אחר כתבי זאת מצאתי בס' זוהר הרקיע שלי [דף י"ט] בפ"י מאמר זוהר ויצא קנ"א א' (מ"ב) אליהו לתתא מהאי באר וכתוב שם ח"ל. וידוע שכל הגבורות הם ש"ך ופ"ה, ומן הש"ך אינם אלא ש"ו כי הי"ד הם י"ד אותיות של ההויה להמתיקם, אבל עיקר הדינים הם ש"ו ופ"ה במנן תוקף [ע"כ]. וכוה תבין [ע"כ] לקמן רי"ח ע"כ. [משלי כהנא] דבש מצאת אכול דין, פ"י חזרה להמשיך ד"י אל ש"ו כי אז ימתק לך, ונראה שלסוד זה צריך לאחזו השופר בכל חיד, כי לכן שיעורו ד' גודלים כדי שיגמל בכל חיד ניצוצות [אצבעות] ויהיה בו שיעור להניח בפה ושיצא מעט לחוץ מן חיד. [ועיין לקמן קל"ט א' (קנה.ב) במחיצת עמי שג] בענין הרקיע.

ספר הכוונות שער התפלה דר"ה [קלג,ד] [קלג,א] מאורות נתן תשעט

א' בתחלה. ומ"שבי הוא לבדו הוא ברחל, אך מרום וקדוש הוא בלאה כי היא עומדת למעלה בסוד (וזהו דין שרה קלג,א) יעקב משמש במרום. לבדו בגי' מ"ב והוא ברחל. מן הר"ר גדליה יצ"ו. [קלג,ד] טז מכתיבת ידי האר"י זלה"ה. נתתי אל לבי לחקור ולתור בענין תוספת זה שתקנו רז"ל (מסכת סוטים פ"ה מ"ה. ברכות י"ב, ב"ס) בגי' ראשונות ואחרונות. והוקשה לי שינוי הלשונות, כי בברכת אבות תקנו זכירה וכתובה, ובברכת גבורות זכירה לבד זוכר יצוריו וכו', ובהודאה תקנו כתיבה לבד וכתוב לחיים וכו', ובשים שלום זכירה וכתובה. ועוד כי זכירה שבאבות היא זכירה בפני עצמה ואינה חוזרת על הספר, ובשים שלום אומרים ובספר וכו' נזכר ונכתב. ועוד כי בתחלה אנו מתפללים בעדינו ואומרים זכרנו ואח"כ אנו אומרים סתם זוכר יצוריו, ובהודאה אנו אומרים בני בריתך, ובשים שלום אנו אומרים אנו וכל עמך ישראל. ועוד מה לנו לשאלה על הזכירה אחר שאנו שואלים על הכתיבה שהוא עיקר. ועוד מה ענין זכירה לתחיית המתים שאנו סומכין לה ונאמן אתה להחיות מתים.

[קלג,א] נתתי אל לבי לתור ולחקור בענין תפלות של ר"ה ויוה"ק, לעבוד את בוראו עבודה שבלב זו תפלה בימים נוראים אלו אשר המלך העליון יושב על כסא דין. וראיתי כי הוסיפו בברכות מענין הימים, כי באבות הוסיפו זכרנו, ובגבורות מי כמוך, ובמקום האל הקדוש המלך הקדוש, ובהודאה וכתוב לחיים, ובשים שלום ובספר חיים. וראיתי כי בעבודה לא הוסיפו כלום. וראיתי שינויים בענין תוספות אלו, כי באבות תקנו לומר זכירה וכתובה, ובגבורות זכירה בלא כתיבה, ובהודאה כתיבה לבד, ובשים שלום זכירה וכתובה. וע"ז בגי' באבות תקנו זכירה לחיים וכתובה בספר החיים, ובגבורות זכירה לחיים, ובהודאה כתיבה לחיים, ובשים שלום זכירה וכתובה בספר חיים. ועוד כי באבות אנו מתפללים עלינו, ובגבורות על כל העולם סתם זוכר יצוריו ברחמים לחיים. ובהודאה על כל בני בריתנו וכתוב לחיים טובים כל בני בריתך, ובשים שלום אנו חוזרין ומתפללין עלינו נזכר ונכתב לפניך אנו וכל עמך ישראל וכו'.

[קלג,ד] ויראה לי כי בכל ר"ה חוזר האצילות לכמות שהיה בתחלת בריאת העולם, וכבר ידוע הוא דנוקבא דז"א נפקא ומתדבקא מאחורי דז"א, לעומת החוזה כנגד הת"ת שבו בסוד האחוריים שהם דין נפקא מסטרא דגבורה, והמות הקודם בה היה גבורה שנעשה לה בינה, ואח"כ חסד בסוד חכמה בסוד ה' על י' בסוד ה"י מאלהים. ולפי שהמות הקודם בראשה הוא גבורה סוד הדין נעשה הדין ביום הזה, ולכן נקרא ר"ה, כי גבורה שהיא נוקבא דז"א הנקרא שנה, וגבורה היא ראשה ונעשה לה בינה לנוקבא דז"א. ונמצא שר"ה הוא כנגד בינה דנוקבא דז"א שהיא גבורה, וכנגדה נאמר (משלי ת"ד) אני בינה לי גבורה. והנה בז"א יש זכירה מצד החסד שבו, וכתובה מצד הכתיבה [הגבורה] שבו ע"י בינה הנקרא כתיבה, וזכירה שמוצד החסד היא ע"י היסוד ברית קדש שממנו יוצאים הנשמות, ומתגלי חסד בפומא דאמה וממנו תוצאות חיים. ואנו מתפללים אל השי"ת שיהיה מתגלה חסד עליון, לא לצורך [קלג,א] הנשמות בדרך הזווג אלא לצורך חיים בדרך זווג חו"ב לצורך המלאכים [המלכים], שהוא לצורך לתת להם חיים נצחיים לבד, ולפיכך נקרא חו"ב חיים, כי מהם תוצאות חיים למלך ונקרא חיי המלך כגודע, וזהו מלך חפץ בחיים. והכוונה כי כמו שהמלך העליון שהוא ז"א חפץ בחיים ומושיך משך החיים לצורך עצמו, כך ימשיך משך החיים לנשמותינו ויתגלה חסד

טז מחברת הקדש קבד, עולת תמיד עמ' קכח. פיע"ח פ"ה קלג,ב. שח"כ פמ"ד.

ביסוד שמשם נשמותינו להמשיך לנו משם חיים, וזהו זכרנו לחיים מלך חפץ בחיים, וכל זה בסוד חיי הנשמות שבנו. ואח"כ אנו מתפללין להמשיך משם חיים לגופינו בסוד הכתיבה שהיא בינה גופא דחכמה עילאה. וזהו ענין הכתיבה התעבות הדברים כדמיון הכתיבה, להחיות הנפשות בגויתינו. וגם זה היה ע"י יסוד הנקרא ספר החיים כנודע, אלא שזה בסוד פנימיות לחיי הנשמות וזה בסוד חיצוניות להחיות הגוף. והנה חיות הנשמות נמשך מהחכמה אל הבינה ויורד לחסד ומתגלה ביסוד, וחיותו [הגוף] נמשך מבינה ויורד לחסד ומתגלה ג"כ ביסוד, ומפני שהחיות הגוף נמשכים מבינה אנו אומרים למענך אלהים חיים שהוא בינה כנודע.

[קלד,ב] י ובכן יתקדש וכו'. הנה כוונת ד' ובכן אלו הם, השנים הראשונים לצורך לאה, הראשון הוא (שיה"ש ב,ו) שמאלו תחת לראשי, וחב' וימינו תחבקני, ושנים האחרונים הם לצורך רחל ע"ד הנזכר. ואמנם תחלה נבאר כי בכ"ן הוא ע"ב, ובכ"ן הראשון הוא הוי"ה דיודין בגי' ע"ב, והשני הוא שם ס"ג עם י' אותיותיו, והג' הוא שם מ"ה עם השם עצמו העולה כ"ז הרי ע"א ועם הכולל ע"ב, והד' הוא שם ב"ן ברבוע כזה י' י"ה יה"ו יהו"ה הרי ע"ב. והנה ובכ"ן עולה ע"ה כמנין מזל"א, ולכן תכוין להוריד בכל שם ע"ב אלו ג' חיות דדיקנא שבמזל עילאה שהם בגי' ע"ה כמנין ובכ"ן. ויש בנוסח זה ה' תיבות [קלד,ג] כנגד רחל ולאח ב' דלתין.

שמך ה' הוא לאה. מה תעשה לשמך הגדול אלהינו על ישראל עמך היא רחל, שהוא עם ישראל תמיד. ותכוין במלת יתקדש ת"ק שד"י, כי הוא שם שד"י ובמלואה העולה ת"ק, כי בלאה ורחל הוא סוד שד"י של התפילין שהם ש' וד' של הקשר ויו"ד של קשר תחתון דיד, ורחל ולאח הן נקרא מלכות, וזה סוד לתקן עולם במלכות שדי, והוא כנגד אברהם שקדש שמו יתברך בעולם שהוא חס"ד כנגד ע"ב אותיות דפסוק ויסע מלאך.

יז (בגליון) ובכן יתקדש הוא ע"ב דיודין, ולפי שסודו בחכמה לכן נקרא קדש, וזהו יתקדש. וידוע כי קדש הוא סג"ה שם ע"ב, כי הד' יודין הם ת', וי' אותיותיו הרי ת"י כמנין קוד"ש. (ע"כ). יט מן הד"ר גדליה יצ"ו. ובכן יתקדש שמך י"י, ר"ת ש"ך דינין וס"ת שכ"ה שהם ה' יתירה של אלפין, למתק הש"ך דינין. אלהינו ע"ל ישראל ע"מך ר"ת קנ"א אהי"ה דההין, וס"ת בגי' פ"ו כמנין אלהי"ם. (ע"כ).

כ ובכן תן פחדך וכו', פחד"ך בגי' יב"ק. י"י אלהינו, והם ב' נ"ו נ"ו שהם שני כוחות הדין מן החמשה דינין של [קלד,ב] מנצפ"ך כי ה"פ נ"ו הם מנצפ"ך. ת"ן פחד"ך בגי' כ"פ מנצפ"ך, שהם כנגד מנצפ"ך של הבינה ומנצפ"ך שבמלכות, שהם בריאה ועשיה שבהם הדינין, ולפיכך לא הזכיר יצירה כאן, וזהו על כל מעשיך ואימתך על כל מה שברא"ת, כל המעשים כל הברואים. וה"ג שידענו ולא גרסינן כמו. ובברכה זו מ"ב תיבות חוץ מן ובכן שהוא הפחד והגבורה, והוא פחד יצחק כנגד פסוק ויבא.

[קלד,ד] כא מצאתי כתוב זה מיד מורי זלח"ה. בחזרת מוסף דש"ץ ביוה"ך כתוב מבחוץ כנגד איה מקום כבודו, ועשוי סימן על תיבת איה כזה ○ — ומבחוץ היה כתוב וז"ל. יר"מ אבינו שבשמים שתמלא שאלתי ובקשתי וכו', ולא מצאתי יותר מתיבות אלו הנזכר פה.

יז מחברת הקדש קבד, פעי"ה פ"ו קלוג, סה"כ עמ' שמה. סהכ"י עמ' רנת. שה"כ צוג, יז מחברת הקדש קבד, סה"כ עמ' שמה בחגת. שה"כ צוג, יט מחברת הקדש שם. פעי"ה שם. סה"כ עמ' שמה. כ מחברת הקדש קבד, פעי"ה פ"ו קלוג, סה"כ שם. סהכ"י עמ' רנו. כא מחברת הקדש קבד, שה"כ יוה"כ קב, עולת תמיד קבוג.

ספר הכוונות שער התפלה דר"ה [קלהא] [קלהג] מאורות נתן תשפא

כג גם זה מצאתי במחזור הנזכר בחזרת מוסף י"ה בחזרת ש"ץ פזמון המתחיל כך. האוחז ביד וכו', ופזמון זה קודם קדושת מוסף, ושם כתוב מבחוץ כתיבת ידי מורי זלה"ה וז"ל. האוחז הוא שם בן ד' גי' כ"ז, והיוצא מפסוק (שיר"ש חג) אוחזה בסנסניו. הבוחק, צ"ל הבח"ן והוא בגי' אדנ"י, והוא שם המעלה למעלה על ע"ב שמות. הגולל, צ"ל הגלל נ והוא בגי' כוז"ו שהוא בגי' יהו"ה אח"ד, ובגי' מ"ל, ובגי' ידידיה [ידידין] [יד"י די"א], וכלם מורים לגאולה וישועה. הד"ן בא"ת ב"ש צט"ק, והוא שם כתר הנקרא צורט"ק. ההגוי בגי' אובוג"ה, וגי' דוד"י וז"ש (שיר"ש חג) דודי צה ואדום. ונלע"ד חיים שאותיות הגוי לבד עולים כך חוץ מה' ראשונה שהיא שימוש התיבה, וכן מזה תבין קצת שאר השמות של אח"כ. [קלהא] הודאי, עתה הודאי הוא שם המפורש יו"ד במילואה יו"ד ה"א אותיות הודא"י, ובאותו שם עלה משה למרום. וכן ודא"י גי' אחי"ה ע"ה. ודא"י הוא שם ויוצא מויברך דוד א"ת י"י ר"ת ודא"י. החותק, צ"ל חת"ך והוא שם המפורש יוצא מס"ת פותח את' ידיך, והוא שם א' מע"ב שמות. היוד"ע גי' המל"ך והוא שמו של כתר ע"ה. עכ"מ במחזור.

כד **ובכן תן כבוד לעמך וכו'**, נ"ל ששמעתי ממורי זלה"ה שיש בו כ"ז תיבות חוץ ממלת ובכן, לפי שאנו מוסיפין בו מלת טובה, והוא כנגד שם הוי"ה שעיקרו בזעיר שבו הוא סוד שם מ"ה, וכבר ביארנו כי ובכן השלישי הזה רומז לשם מ"ה, ואיני זוכר אם אני אמרתי זה למורי [זלה"ה] ולא הודה לי [ואני מסופק]. ולפי שבוכן זה הוא בזעיר שהוא שם מ"ה, לכן צ"ל בו ותקוה טובה שהוא סוד תי"ק ו"ה, פי' כי יצירה ועשיה הם תי"ק ונרתק של אותיות ו"ה. והענין לפי שאומות העולם אין להם רק בעשיה לבד והוא נפש לבדה, ואפילו זה הוא מצד הקליפה והרע שבה, אבל בחינת רוח אין להם כלל, ואנו מתפללין שלא יהיה להם שום חלק אפילו בנפש דעשיה ולא יתפשטו בקדושה שבה, וזה שאנו אומרים בברכת למשומדים אל תהי תקוה ע"ד הנזכר. ואמנם עתה אנו מתפללים שיהיה לנו תקוה שהוא לפחות רוח ונפש מצד הקדושה, ולכן צ"ל ותקוה טובה, כי לעולם צריך לפרש לשון השאלה והתפלה, כמ"ש בזוהר (וישלה קמא) גבי (בראשית לביא) הצילני נא וכו'.

צמיחת קרן לדוד עבדך, מלכות רחל שצומחת ממטה למעלה, שאין בה רק שני ייחודים הוי"ה אלהים הוי"ה אדנ"י שהם בגי' בא"ר, אך בלאה [קלהג] שהיא דוגמת הבינה יש בה גם יחוד הוי"ה אחי"ה, ועם כ' הייחודים האחרים הם בגי' נ"ר, וזהו ועריכת נר לבן ישי סוד לאה, שממנו משיח בן דוד [ובן ישי]. והוא כנגד יעקב שאמר בשכמל"ו, ולפי שהוא אוחז במדת גבורות יצחק למתק אותה, ולכן אנו אומרים אלהי אברהם אלהי יצחק בלא ו', ואלהי יעקב בו' לקשר אותו עם יצחק, ומן האחיזה שיש לו בגבורת יצחק נקרא הוא נורא, ולכן אנו אומרים האל הגדול הגבור בלא ו' והנורא בו', ולכן בסוף ובכן תן פחדך דיצחק אמר ושמך נורא על מה שבראת שהיא יעקב המשתתף עם יצחק. הנה אלו השלשה ובכן הם כנגד האותיות שהם רי"ו אותיות.

כד **ובכן צדיקים יראו וישמחו**, הוא כנגד דוד רגל רביעי, ולפי שלעולם יסוד ומלכות הם בהתחברות לכן אמר צדיקים ל לשון רבים צדיק וצדק, והוא כנגד הע"ב שמות שנעשים

כב מחברת הקדש קבהג. פע"ח יוה"כ פ"ב קמגא. שה"כ שם. כג מחברת הקדש שם. פע"ח פ"ו קלהב. מה"כ שם ובחגה. מהכ"י עמ' רנז. שה"כ צגב. כד מחברת הקדש קבהג. פע"ח פ"ו קלהא.

ג הגאל. 7 עיין בפ' פתח דף ר"ט ב'.

תשפב ספר הכוונות שער התפלה דר"ה [קלוגא] [קלוגג] מאורות נתן

מאותיות הג' פסוקים שהם ע"ב שמות כל א' מג' אותיות, ולכן לא הוזכרו בזוהר בפ' בשלח דנ"ב א' אלא ג' ובכן, ששם מדבר בג' הראשונים שהם כנגד האותיות קודם שיבנו לכתים ויעשו תיבות. ובתיקונים [דף צ"ה ב' (תיקוני דת פהד, ולגד) ע"ע] הוזכרו הד', ששם מדבר אחר שנבנו הבתים ונעשו מהם שמות, כי זהו ברגל הרביעי במלכות המתעטרת עם כלם, וכל האותיות מאירות בה ומצטרפות שם לתיבות. וזה גם כן נרמז בפ' בשלח לעיל דקאמר (שמות יד, יט) ויסע מלאך האלהים וגו', כדין מטרוניתא נטלא וכו' וכד מתעטרא מכלהון, כלומר שנצטרפו האותיות ונעשו בה תיבות בה, כדין אתברכא וכו'. לכן לא תקנו לומר אלו הד' ובכן אלא בברכת אתה קדוש, כי ברכת אבות הוא כנגד אברהם חסד, ואתה גבור גבורת יצחק, ואתה קדוש כנגד יעקב, הרי רי"ו אותיות. ושמן קדוש הוא כנגד המלכות ששם נעשו שמות. וקדושים בכל יום וכו', שהם י"ב שבמי יעקב כי כלם היו קדושים.

כה ויגבה ה' צבאות במשפט, שאנו אומרים בר"ה, לפי שהוא סוד הנסירה, וביום ר"ה ננסר הראש כי לכן נקרא ר"ה, ולכן צריכה להגביה עצמה למעלה כדי לקחת (קלוגא) הדינים מראשו. נ"ל ששמעתי כי כל הזווגים שבאלו הימים הם בלאה, וזהו ויגבה ה' צבאות, שהם סוד נה"י דאימא שהם נגבהים למעלה בלאה.

ברוך אתה י"י המלך הקדוש, היא לאה שנקרא מלך, והיא נעשית ה' וזהו המלך, ומאירה מן מוחין פנימיים דז"א כידוע, והם מלוכשים בבינה ה' עילאה הנקראת הקדוש, ה' קדוש. **ברוך אתה ה' המלך המשפט,** היא המלכות רחל ע"ד המלך הקדוש. ל

הכי גרסינן, ועקדת יצחק היום לזרעו תזכור, ולא גרסינן לזרע יעקב. לא
כו היום הרת עולם, הוא סוד קיבוץ כל הדינים ברחם הנוקבא, בין דינין דכורין בין דינין נוקבין שהם שכ"ה לב ופ"ר והם בגי' הר"ת. ולכן היום יום דין (והיום יעמיד במשפט כל יצורי עולמים).

כז וכתוב לחיים טובים וכו'. לפי שאנו עתה בנה"י שהם נעשים מוחין אל רחל, ולכן אנו אומרים עתה טובים, ע"ד מ"ש בגומל חסדים טובים בברכת אבות.

עושה השלום. בכל י' ימי התשובה יש לומר אחר העמידה במקום עושה שלום עושה השלום כה"א ויכוין כי הוא בגי' ספריא"ל המלאך, והוא הסופר וכותב כל בני אדם (קלוגג) בספר החיים כי ימי תשובה.

כה מחברת הקדש קבוא. פנ"ח פ"ז קלוגג שער השופר פ"ה קבוא. סה"כ עמי שמו. סה"כ עמי רעא. שח"כ צוגג. כי מחברת הקדש קבוא. פנ"ח שער השופר פ"ה קבוא. סה"כ עמי שמו. סה"כ עמי רנת. שח"כ דרוש ו צוגג. כי מחברת הקדש שם. פנ"ח פ"ז קלוגג. סה"כ עמי שמו. סה"כ עמי רנו. שח"כ דרוש ו צוגג.

ל [מוז"ן] נ"ל שהמעם הוא כי המלך הקדוש הוא בדעת שממנו סוד לאה, והמלך המשפט שהוא ביסוד כי הוא כנגד דעת דרחל, והוא נותן לה ה' גבורות שהם סוד משפ"ט ע"ה ח"פ אלקים. **לא** ממורי הרמ"ז נר"ו. המעם פשוט כי זרע יעקב סודו חו"ג ולא שייך כלום לעיקרו של ר"ה, וזרעו דיצחק סוד הגבורות עניינו של יום, וכל כוונתנו להמשיך גבורות הזכר לנקבה כדי שיתמקנו דיניה, והוא סוד עקדת יצחק. **לב ומוז"ן** ליתן מעם למה נרמזו שכ"ה עם ה' יתירה בין ששרשם ש"ך ולמה לא תבא גם ה' לסוד פ"ר. והיה עולה בדעתי לומר דכיון דשקולים הם פ"ר וש"ך שהמתקם הוא בסוד ה' כנז"ל בכונת אדני שפתי תפתח, לכן יבואו שניהם דחי מנייהו מפקת אבל הנ"ל הוא כי שכ"ה ח"ס ח"פ אדני"י, ופ"ר סוד ה"ג מנצפ"ך בסוד שם אלקים, ושורש שכ"ה הוא ממלכות אבא ולכן נקרא דבורין, ופ"ר ממלכות אי' ולכן נקרא הוא נוקבין, ואם תמצא להפך במקום אחר בסוד (משלי ג, יט) ה' בחכמה יסד ארץ, דאבא יסד ברתא, וכונן שמים בתבונה, לכן השכ"ה מתייחסים לנוקבא וחס"ר לדבורא, ובזה לא יקשה לך ענין זה. ועיין בשי' ז"א ש"ה (חיא) פ"ג.

ספר הכוונות שער התפלה דר"ה [קלזג] [קלזג] מאורות נתן תשפג

כח אבינו מלכנו קרע רוע גזר דיננו, תכוין במלת קרע לשם בן מ"ב קרע שט"ן שעל ידו יקרע גזר דיננו.

כט מורי זלה"ה לא רצה שיאמר בר"ה וביום שבת א"מ חמאנו לפניך או א"מ ומחול וסלח לעונותינו וכל כיוצא בזה מענייני וידוי, כנראה מלשון הזוהר לג מורי זלה"ה היה נהג להתודות בלחש בר"ה, ואמר מ"ש בספר הזוהר פ' פנחס רל"א א' דבעי בר נש לפרטא חטאוי, ובפ' תצוה קפ"ז א' ובמקום אחר נראה להפך, הוא כי האוסר אינו אוסר אלא בקול רם, ואפילו בלחש לא היה מתיר אלא בעת תקיעת שופר דמיושב. והטעם כי אז השמן מעורבב, ודברי וידוי האדם עולים למעלה ע"י קול השופר ואין מקטרג עליו. גם נהג לבכות בר"ה ויוה"ק, ואמר שמי שאינו בוכה בימים אלו אין נשמתו טובה וטהורה. מע"ה לג גם אמר שמי שמעצמו מתעורר בבכיה בימים אלו כידוע לו שדין אותו אז בב"ד של [קלזג] מעלה ונפשו מרגשת זה ומתעורר מאליו הבכיה. (הנה"ה מזהבכם מנחם די לונזנא זלה"ה וז"ל. נ"ל סמך לזה מ"ש בס"ה פ' אמור קפ"ט (צצט) וכד אתער האי שופר ובני אינשא תייבין מחטאיהון וכו', ובעמוד ק"ן (קא) בעי לכוונא לבא ורעותא בהני קלין ולמהדר בתשובתא קמי מארחון, כדן בד ישראל מתקני ומסדרין קלין כדקא יאות בשופרא דא וישראל ברעוא וכו'. ונ"ל כי הענין סוד גדול והוא כי שם מוכיח שחשופר סוד יסוד דאבא, ולכן צריך לחבר לו תשובה, דאם לא כן יאמר אבא אני אנא אני בא, והיינו שאמרו שם ובמה נהיר בלא תשובה ובקול שופר.

לא ליל ר"ה מוב לקרא על השלחן מסכת ר"ה קודם מים אחרונים, והם ד' פרקים כנגד ד' אותיות הוי"ה וכנגד ד' בחינות המלכות, לו וכמו שנתבאר בביאור משנת (ר"ה פ"א ט"א) ארבעה ראשי שנים הם וע"ש.

לב ד' ראשי שנים כלם ברחל, ויום ראשון של ר"ה היא לאה לה ולכן הוא דינא קשיא, כי היא בנה"י דבינה [קלזג] הנקרא אלהים דדינן מתערין מינה. אך את אשר יאהב ה' יוכיח וידין ביום שני דר"ה שאז הוא סוד רחל דינא רפיא, כי פה הדינן נייחין ברישא ותקיפין בסיפא, כי מוחין שלה הם נח"י דזעיר דכורא, ולאח להפך. אמר מנחם, א"כ כשאמרו דינן דאתתא לאו דכל אתתא היא.

לד השינה ביום ר"ה. נראה לי ששמעתי ממורי זלה"ה שהטעם לפי שעד תקיעת שופר היה ישן כמבואר אצלנו ועתה נתעורר, וז"ש הפוסקים [רבינו יעקב בעל הטורים. הרמב"ם פ"ג מזה תשובה (היד)] כי תקיעת שופר הוא לומר עוררו ישינים מתרדמתכם, והוא ע"ד הנזכר. ונלע"ד שהוא מדרש רז"ל שנתכוונו לזה. וכבר ביארנו כי עד יום שני נקרא ישן וכוונתנו

כח פעי"ה שער השופר פ"ג קמא פ"ה קמא. ג. סח"כ עמי שמח. סח"כ"י שם. שח"כ שם צ.א. כט פעי"ה פ"ז קלח. ג. פ"ה קמא. ג. סח"כ עמי שמח. סח"כ"י עמי רנה. שח"כ צ.א. ל מחברת הקדש שם. פעי"ה שם. לא מחברת הקדש קמב. פעי"ה פ"ז קלח. ג. סח"כ עמי שלא. סח"כ"י עמי רמו. שח"כ דרש ה צג. ג. לב מחברת הקדש שם. פעי"ה שער ר"ה פ"א קבח. ג. ל מחברת הקדש קבד. פעי"ה שער השופר פ"ה קמא. ג. סח"כ עמי שמח. סח"כ"י עמי רנה. שח"כ צ.א.

לג מ"כ בקיצור כוונות של מורי מהרב"ך. כשיאמר כתבינו בספר פרנסה וכלכלה תאמר. יר"מ יאז"א שתתן לי ולבני ביתי ולכל הסמוכים על שלחני היום וכל יום יום מזונותינו בכבוד בזכות שמך הגדול דיקרנוסא הממונה על הפרנסה. ותפרנסני אני וביתי. ואל תצריכני לידי מתנת בשר ודם. כי בשמך חניני ומאוצר מתנת תנם תכלכלני ותשפיעני. אא"א סס"ס. לד אי בדעת ב' בת"ת ג' ביסוד ד' נקודה בראש הבריות. לה מזל"ן שאעפ"י שביום האי נספר גם כתר רחל מ"מ נחשב בחינת לאה, כי כתר רחל נעשה ממלכות נה"י החדשים שח"ס לאה. ועיין בא"י צ"א א' בדרוש נה"י החדשים (ע"ה שכיח דרש ה יא.ד).

לעוררו, ולכן ראוי שלא לישן ביום ר"ה. אך נ"ל ששמעתי ממורי זלה"ה שאין זה אלא עד חצי היום כי אח"כ נתעורר ע"י המוסף והתקיעות, ואני ראיתי שהיה ישן אחר חצי היום. [קלחב] ל' טוב לומר קודם קדיש בתרא בליל ר"ה ובליל יוה"ך או בהיותו בביתו אחר קריאת הגבר בלילות הנזכר, יאמר (תהלים כד) לדוד מזמור ליהודה או ליהודה, וכן בכל ה' היות אחרות יכוין באלו הנקודות או שבא סגול קמין, או שבא סגול חולם שבא. ויאמר פעם אחד לבד. ונקרא שם הפרנסה. ואם יכוין בזה היטב לא יחסרו לו מזונותיו כל השנה.

[קלוא]

שער השופר

א **סוד השופר** הנה ביארנו שהוא אור המקיף של בינה, ולכן נקרא שופר מלשון שפופרת שהוא חלול, כי הוא אור מקיף המלביש את פנימי. גם מלשון שופריה, כי [הוא] יופי פני העתיקה שמתגלה ע"י השופר כשמתאדמין פני התוקע.

ב נלע"ד ששמעתי כי שני שופרות הם, שופר קטן של ר"ה בתבונה ושופר גדול של לעתיד לבא בבינה אימא עילאה. גם נלע"ד כי של תקיעות דמיושב הם בתבונה, ושל מוסף הם בבינה כי שם עולים במוסף.

ג ונתנה סדר התקיעות ר"ה, ל' מיושב א' ל' בחזרת מוסף מ' מיושב בקדיש תתקבל האחרון, הרי ק' כנגד ס"ג ול"ז. [קלוא] (וז"ש (בראשית כא)) מי מלל לאברהם הניקה בנים שרה, ר"ל מ"י שהיא בינה שנקרא שופר, צריך לתקוע כסדר מל"ל כנזכר ג' מאה, והוא כדי להתעורר לאברהם שהוא החסד לחמתיק הנבורות דיצחק, ובוזה הניקה בנים שרה, שמלכות מקבלת אז שפע רב ומשפיע אותו לבנים שהם ישראל להניק להם).

ד **בענין התקיעות**. נלע"ד ששמעתי ממורי זלה"ה כי תשר"ת בראש זעיר דאצילות, ותש"ת בנוקבא דאצילות, ותר"ת בראש הברואה לפי ששם מקום הדינין המתקבצים שם כי כבר נסתיים האצילות. ואעפ"י שמלשון הזוהר פ' אמור (אק) אומר דסדרא תליתאה שהוא תר"ת הוא שאנו מסלקים ומחזירים אותם לעלות למעלה, הכוונה הוא כי אחר שבתחלה היינו בזו"ן אעפ"י שהיה באצילות, כיון שעתה הוא בראש הברואה נקרא עלייה. או אפשר

לד מחברת הקדש קבוב. פע"ח שער תפלות ר"ה פ"ז קלחב. א מחברת הקדש קבוב. פע"ח פ"ג קבוב. ב פע"ח פ"ג קבוב. סח"כ עמ' שמו. סח"כ עמ' רנז. שה"כ דרוש ז צג. ג מחברת הקדש שם. ד מחברת הקדש שם. פע"ח פ"ג קבוב. סח"כ עמ' שג. סח"כ עמ' רנח. שה"כ דרוש ח צט. א.

א לקמן ל"ח ב' (קטבב) (בסח"כ עמ' שנה שנה) כתוב בסדר אחר והוא הנכח. ומוז"ל שלפי מ"ש שם [לקמן קל"ג ב' (בסח"כ שם) שהיו נוהגין לתקוע במוסף בלחש, א"כ בתקיעות דלחש יכוין שהן בגבורה דו"ק רבינה, ובתקיעות דחזרת מוסף יכוין בבינה דא"י ששם עולין וזו"ן כנז"ל (קנח) (קב"ד ב' (בסח"כ עמ' שטא) והכוונה בכלל שבשל מיושב באים לזו"ן מוחין מתבונה שהרי עדיין הם למטה במקומן, ובשל לחש באין מוחין מהתפשטות המוחין שבזו"ק רבינה, ובשל החזרה משרשים שבחב"ד רבינה. ולעדיין שלפי סדר זה צריך לכוין בכל פעם מחב"פ דלחש ודחזרה יש לכוין בתשר"ת הראשונים לקבלת חו"ב וחז"ן שהיו מקיפין על ראש זעיר, אבל אין לכוין בכונת השינה כמו שנכוין בתשר"ת הראשונים דמיושב, ובתשר"ת השניים דלחש ודחזרה לברואה שהיא עתה במקום זעיר שעלה לבינה, ובשלישים לחזור למקומם בבינה, ובתשר"ת ובתשר"ת בדמיושב בלאה ורחל, ובי' האחרונים יכוין בהארה כוללת לזעיר וללאה ורחל, ולא יכוין בתשר"ת זה אחרון למוחין חדשים אלא להארה כוללת במוחין דזו"ן. וזה נראה שהוא הדרך הנכון לתקוע בלחש כיון שבזו"ק הרב ולח"ה היו נוהגין. אבל לפי שנחנו חכמי צפת שלא לתקוע בלחש, נלע"ד שכונת הלי' השניים תחיה תוספת מוחין לזעיר וללאה ורחל בבינה לצורך בריאה שבאצילות ר"ל שעלתה לאצילות, ותשר"ת הא' בבינה חב"י לברואה שבאצילות והנ' לחזור לבינה, וכן תשר"ת בלאה וברחל, ולי' האחרונים הם מברואה שבאצילות ליצירה שגם היא באצילות וע"ד מאצילות לברואה, וי' אחרונות חזרה לזו"ן שבבינה לחזור ולקשר המוחין והדינין במקומם.

ששמעתי ממנו כי תשר"ת היא באצילות ותש"ת בבריאה ותר"ת חוזר לאצילות. גם אני מסופק אם כל אלו הפירושים שאמרנו אינם בתשר"ת תש"ת תר"ת כי אלו שלשתם הם באצילות עצמו בזעיר. אך [קלזא] הענין הוא כי פעם ראשונה תשר"ת תש"ת תר"ת הוא באצילות, ועשר קולות אמצעים בריאה, ועשר קולות אחרונים חוזרים באצילות. או אם עשר ראשונים בזעיר דאצילות וי' אמצעיים בנזק' וי' אחרונים בראש הבריאה.

תקיע"ה בגי' תקפ"ו ובגי' שופ"ר, והוא ג' מוחין דאלהים, א' ממילוי יודין [ש'] וא' דאחוריים העולה ר' וא' אלהים פשוט [פ"ו], הכל בגי' שופ"ר. ואיני יודע אם שמעתי ממורי זלה"ה. ואח"כ זכרתי שהיה אומר מורי זלה"ה כי שכרים הם דינא קשיא והיא לאה, ותרועה דינא רפיא והיא רחל, וכוונתינו להמשיך מוחין אלו להם, ולכן אנו עושים תחלה תשר"ת כנגד שתיקה. והיותם ג' פ' תשר"ת א' באצילות וא' בבריאה וא' [להחזירם] באצילות, ואח"כ מספק אנו עושים תש"ת, כי אין לנו עתה המשכה אלא ללאה, ואולי אין כל הכוונה אלא לרחל שהיא סוף הכוונה, ולכן עושים תר"ת.

ה רזא דשופר. ב וכו' יתבאר מי הוא התוקע ומי הוא הפה [קלזר] ומי הוא השופר ומי הוא הקול. כבר ביארנו כי בר"ה זו"ן הם בסוד אחור באחור, וכוונתינו ביום זה לנסור אותם ע"י הדורמיטא דאפילו או"א לזעיר. וידוע שסוד הדורמיטא היא העלאת זו"ן הפנימיות שלהם בסוד מ"ן בתוך הבינה, ועתה אנו מוציאים אותם ע"י השופר מתוקנים עם מוחין. והנה סוד השופר הוא סוד אור מקיף של ז' ספירות תחתונות של בינה, וידוע כי שם ס"ג הוא בז' תחתונות של הבינה בסוד הפנימי ולא בסוד אור המקיף.

והנה הפה שבשופר הוא פה הבינה שהיא עתה תוקעת ומציאה את זו"ן לחין דרך פיה, ואז יוצאים ונמשכים משם ולמטה, ואז הם עוברים דרך אור המקיף שלה בז' תחתונות שלה, ואח"כ הם יוצאים מתוך שופר זה. והנה פה שלה הוא שם ס"ג עם הכ"ב אותיות הנמשכין שם והם בגי' פ"ה. וסוד השופר שהוא אור המקיף שלה, דע כי כבר ביארנו כי שני מינין של דינין הם, סוד הש"ך ניצוצין של בוצינא דקרדינותא וסוד מנצפ"ך. והנה סוד המקיף לעולם הוא סוד [קלזא] דינין, והנה השופר זה כולל שני דינים אלו, והיד האוחזת בשופר משלמת להשבון, והוא כי אותיות ש"י מן שופר עם י"ד פרקי האצבעות האוחזים בהם [בשופר] הם סוד הש"ך ניצוצין, ואותיות פ"ר [של שופר] הן סוד מנצפ"ך כי כן עולין בגי', וה' אצבעות היד משלימים לסוד פר"ה אדומה.

וכבר הודעתך כי בתרין תפוחין דעתיקא ג' שם הוא סוד ואמת שהיא המדה השביעית של הי"ג דדיקנא, וביארנו שהם סוד ז' שמות ס"ג שעולין אמ"ת. והנה נמשכין ז' מילואי ז' שמות אלו שכל א' מהן הוא סוד הכל והם ז' הכלים וז"פ הב"ל בגי' ר"ס עם הכללות, וידוע כי כל סוד מילוי הוא דין כי מלוי גי' אלהים, ולכן ניתנו לבינה שהיא דין אלו ה' מילואים.

ה מחברת הקדש קבוצה. פניה פ"א קלמא. סח"ב עמ' שמת. סח"ב עמ' רעא. שח"כ דרוש ז צנר.

ב בשער ז"א ש"ה ח"א פ"ח כתוב שסוד השופר הוא ביסוד אריך ע"ש, ובפ"ו [ס"ג ב'] (מרב נרין ואריך) אמר שגם הוא בסוד הנרין דז"א ע"ע ובתובים לקמן. ג קול הרמ"ז שהסוד הוא שתיקון ואמת הוא יסוד מוחא סתימא, שהרי הוא השביעי ומתחיל א"ל שהוא בינה דחכמה שבכתר, ואמת הוא היסוד דחיינו בפנימיות, וגם שם כמס סוד יסוד נוקבא דנ"ח [דעתיק יומין] ובי' תפוחין הם בי' שפולי מעים, וידוע שכל אחיות אימא היא כמוחא סתימא, ולכן משם שרש כחה להוציא ז' הכליות שהם סוד זו"ן.

והן בו' תחתונות שבה, כי כבר הודעתך כי שם ס"ג הוא בו' תחתונות דבינה, ואמנם ע"י הקול שמוציא זה הפה תוך השופר הוא סוד ד' הבלים אלו שעל ידם נתקנים זו"ן והן בגי' ר"ם, ואחר שיוצאים אז נחלקים חציין לו וחציין לה. והנה הועיר הוא אות ו' של הוי"ה, והמלכות היא אות ה' תתאה, וכשהם מתחלקים הר"ם אלו שהם ב"פ ק"ל, [קלטה, ד] אז לוקח הת"ת ק"ל א' ומלכות ק"ל א', וק"ל של זעיר מצטרף עם הו' שלו ונעשה קו"ל, וק"ל של הנזכר מצטרף עם ה' שלה ונעשה קל"ה, ד וז"ס קול השופר.

וכשהאדם תוקע מתאדמין פניו, והוא רמז אל מקורות הקולות האלו שהם ז' הבלים של ד' שמות ס"ג דבתרין תפוחין שבעתיקא, ועי"כ מתעוררים הפנים העליונים דעתיקא שהם ז' שמות ס"ג הנזכר ומאירים, וזהו הארת פני התוקע. הרי כי סוד ההבל היוצא מהשופר נמשך משם ס"ג ומילוי ה' כנזכר, ולכן צריך לתקוע בר"ה ק' קולות כנגד שם ס"ג ומילוי העולה הב"ל שהם ק'. וצריך לכון כי כבר ביארנו כי ביום זה ננסרין הדינין של זו"ן ואנו ממתקים אותם ע"י התלבשותם בבינה ועיבורם שם, ואח"כ אנו מוציאים אותם משם בכח אותו ההבל שזכרנו. ונקוט האי כללא בידך כי כל הכפאת הדינין הוא ע"י שרשם ממש, כי הדינין העליונים שהם נמתקים [הם עצמן מכפים הדינים וממתקים] אותם, ולכן אל תתמה מכל מה שנכתוב בענין זה [קלט, א] איך ע"י שרשי הדינין אנו כופין הדין ומבסמין אותו.

והנה תכון בשופר איך הוא צר ורחב בסוד (תחלים קדמה) מן המצר קראתי יח, ולכן סוד המצר מקום הצר יהיה אצל הפה יותר למעלה ומקום הרחב למטה, כי כן הוא במקור שלו כמו שנבאר, והוא כי צריך לכון אל מציאות דיקנא דעתיקא שהוא הכופה כל הדינים. ונתן נלע"ד שהדיקנא דא"א נקרא פה שופר שהוא מלשון שופריה, כמו"ש (ויקרא יטלג) והדרת פני זקן. ומהו המעם נקרא ג"כ היסוד דאריך שופר כנז"ל, כי מי שהוא סרים אין לו זקן. וכל מה שאירע ליעקב שהוא עם י"ב שבטים ליי"ג תיקוני דיקנא, והוא הדרת פנים דאריך שהוא תיקון ו' הנקרא ואמת, כמו"ש (מטב) תתן אמת ליעקב, כן אירע ליוסף שהוא היסוד דאריך דאית ביה י"ג בריתות י"ג תיקונים שלו, וז"ש (בראשית לז) אלה תולדות יעקב, שיש לו י"ג תיקוני דיקנא, גרם לו יוסף שהוא הברית, כי מי שהוא סרים אין לו זקן והבן. וז"ס שכתבתי במקום אחר על פ' (ישעיה מזבא) עם זו יצרתי לי, שהם יעקב יוסף שכן שניהם יש זו היות וע"ש. וידוע כי הדיקנא למעלה היא מצר ולמטה מתרחבת, ויש בה שני שמות י"ה י"ה שנמשכים מב' שמות אלהים אלהים שבב' פאות הראש כמו"ש בסוד ויעבור וי"ג מדות, והם סוד ה"י ה"י מאלהים הנזכר. ושם י"ה הראשון הוא במצר והב' במרחב, ולפי שהעליון במצר והתחתון [קלט, ד] ברחב לכן מקום הצר יהיה למעלה הדבוק בפה. ויכוין כי ע"י הוצאת קול זה השופר הזה הצר והרחב, תכוין לב' שמות י"ה י"ה שבמצר והרחב ז של הדיקנא להורידם כאן לאכפייא דינין. ח.

ד מוזל"ן שלוח ירמוז הק"ל קו"ל יעקב, כי הק"ל הוא קל"ה, ודעתן של נשים קל"ה, כי שלו הוא יותר א', ה מוזל"ן שהוא בסוד אחיות כי הנשים לאה ורחל שבהן הנסירה בר"ה. ו אמ"ן מפני שהדיקנא מתפשטת מסווא סתימאה שבתוכה נגזרה גבורה דעתיק כנזכר בשער א"א פ"ו (מכ"ש ש"ב ח"ב פ"ו), ולחיות שסוד הדיקנא מכילן דרחמי כי הדין הקדוש נותן מדה לאור לטוב העולם, לכן הדין נכפה בשרשו, והבן. ז מוזל"ן עוד נלע"ד כי מצר ומרחב מודם י"ה עד"ן, יו"ד פ' ה"י ש' יו"ד ה"י ל"ה הרי גי' המצר, א"ג ש' וב"פ י"ה דבי הצדדן הרי מצר. יו"ד פ' ה"ה ר' יו"פ ה' ג', הרי מרחב. והוא סוד ראש השופר וסופו, כי ה"ש דשופר סודו יו"ד פ' ה"י שהוא סוד מצר, ור' שבסופו סוד יו"ד פ' ה"ה שהוא המרחב, ובתוכו ו"פ שהוא שם אלהים שהוא עיקר הדיקנא כנודע, ושמות של י"ה הנזכר הם ממנו. וסוד שופר עתה הוא לשון שופרא כמו"ש בשער ז"א הנ"ל פ"ה סוד הדרת פנים זקן, ומה גם כי הדיקנא סוד אור מקיף, וגם כל שער ושער הוא צנור הולל להוריד האור. ואם תשכיל בחילוק י"ג הספירות תמצא שהמצר דהיינו תיקון הא' סודו מלכות במקיפים ובינה בפנימיים, והמרחב שהוא ור"ב ספ"ד העולה פ"ר סודו גבורה במקיפים ותוד בפנימיים, והרי שב' תיקונים אלו מודם בכל מדות של גבורה. ח דוק היטב שכל אלו הבחינות

ועתה נדבר בהוצאת הקול, כי תחלה אנו מוציאים הכל מן הגרון אשר בו מתחברים ב' שמות מ"ב, א' מן החכמה וא' מן האימא, ושניהם כלולין בגרון דאימא, וב"פ מ"ב הם אחת"ע, ובוזה נכפין הדינין. גם תכוין לסוד גיכ"ק שהוא החיך הסמוך לגרון שהוא סוד החכמה המודווג עם אימא שהיא הגרון שבו אותיות אחת"ע. והנה אותיות גיכ"ק ואותיות אחת"ע עולין רי"ו, ותכוין לסוד רי"ו זה שהוא זוג אר"א [קמ"א] ע"י חיך וגרון בסוד (שיח"ש תא) אכלו רעים. נתן נלע"ד כי ח"ך גרון גי' זעיר"ר, שע"י זוג שניהם יוצא ז"א הנקרא קול שופר, והוא קל"ה כנוצר. וזה הרי"ו עם הכללות (ישעיה כד, יב) רי"ו לי וכו'. ותכוין עתה לשם ע"ב שבאבא בחיך ולשם ס"ג שבאימא בגרון, כי ב' שמות אלו בגי' קל"ה ועם הכללות קו"ל, והרי לך עתה רמזים כאן זון"ן קו"ל וקל"ה וע"י שמות אלו נכפין הדינים שבהם. אח"כ אנו מעבירים קולות אלו שהם זון"ן ע"י ב' שמות הנזכר ע"ב ס"ג להוציאן מן הפה. ותחלה הם עוברים דרך החניכים שאינם סוד החיך, כי החיך ט' אצל הגרון ששם סוד החכמה, אבל החניכים אשר שם שרשי השינים הדינים הם אדרבה דינין. והנה הם ב' חניכים, א' בלחי העליון וא' בלחי התחתון בשינים התחתונים, ושיניים אלו הם סוד אלהים אלהים, וכשאלו הקולות יוצאות לחוץ דרך ב' אלהים אלו הם חוזרין דינין, ואח"כ אנו מוחדים אותם ע"י שיניים שהם אותיות זס"ר"ן ואז נמתקים. ותחלה אבאר לך סוד השיניים.

דע כי מציאות השיניים הוא סוד א' שצורתה ב' יודין [קמ"ד] ווא"ו באמצעה, ואותה הוא"ו היא כפולה כנוצר בתיקונים (בחקדמות זב, יא, ב), שהיא מתחברת עם י' עליונה ועם י' תחתונה כזה אָ, והרי י"ו למעלה וי"ו למטה, והם ל"ב שיניים שבפה העליון של בינה. והבן עתה. הנה ביארנו כי הקול היוצא הוא סוד שני שמות ע"ב ס"ג ובהם ז' יודין, ואמנם ב' היודין של אות אָ של השיניים הנזכר הם מתחברים ונכללין עמהם, ואז הם ט' יודין הם בגי' מ"ן של מנצפ"ך שהם כחות הדין. ונשארים עתה ב' הווין שבאות אָ שהם רמז לשני סדרי השיניים הנעשין כמין ו' זה וזה ואז נקראים שחקים והם שוחקים אותו חמן העליון. וסוד שחיקה זו הוא כי הדין כדי לכפותו צריך למוחנו ולפררו שלא יהיה דבוק במקום א' ולחלקו לחלקים קטנים. והנה שם ע"ב וס"ג הנזכר היו שם הדינין מחוברין יחד, ועתה ע"י המחיצה זו הם מתפרדין כל י' בפני עצמה ובוזה נטחנין הדינין. ואח"כ מתחברין ע"י שני יודין של השיניים ונעשים מ"ן, והרי עם זה נמתקו דינין אלו שהם ב' אותיות של מנצפ"ך הכלולים בשופר כנוז"ל שהם אותיות פ"ר משופר.

והנה [קמ"א] יחזור זה המ"ן אחר שנמתק למעם דבש, כד"א (שמות מז, לא) וטעמו כצפיחית בדבש, והוא סוד ש"ו משופר שהם בגי' דב"ש. וידוע כי שם מ"ה הוא בז"א, ואם תמנה ג' מלואי ע"ב ס"ג ב"ן יעלו ק"מ, צא מהם מ"ן הנזכר ישאר י"ט שהוא מילוי שם מ"ה, ואינו מוזכר אלא ע"י הכל הפה י' ע"ד הנז"ל. וז"ל (שמות מז, יב) ויקראו את שמו מ"ן כי לא ידעו מ"ה הוא, והטעם לפי ששם מ"ה שבו הוא בהבלעה ואינו בפירוש כמו המילואים אחרים. והנה

הם דוקא מחכמה שבכתר ששם מושרש בוצינא דקריינותא, ותיקון א"ל הוא בבינה, ושל ורכ חסד הוא כחוד ככתוב במקומו. [עין לעיל ס"ז א' (ה"ב ויבג, כסתיב ע"י קפב)]. ט קול הרמ"ז פ"י עיקר החיך הוא אצל הגרון, אבל ט"ס כל כפת הפה הוא נקרא חיך, ובו קבועים החניכים ששם סוד ל"ב נתיבות חכמה. ועין לקמן ביה"ך בסוף כוונות האכילה. (קמב) [קמ"ב ב' (בסתיב ע"י שעה)]. י קול הרמ"ז ג"ל שו"ם (שמות ד, יא) שם פה לאדם, כי מ"ה בריבוע עולה ק"ל כמו פ"ה אד"ם, הרי שק"ל הוא מסוד מ"ה, ואם תקח השרש שהוא מ"ה נשאר פ"ה. ודע שגם מילוי דמ"ה סודו הכל, שהרי עיקר ב' אלפין של מילוי ב' החיך הם ב' יודין של ב' החיך דס"ג כנוצר. וז"ל (שיח"ש אב) נשיקות פיהו, פ"י פי ח"י וי"ו העולה הב"ל, ופי ח"א וא"ו העולה י"ם

נרמזו בו ד' מילואי ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, והענין כי כל מילוי בני אלהים כי לעולם המילוי הוא דין והוא סוד שרשי הדין לאכפייא דינן תתאין כנזכר. והנה אחר שעברו דרך השיניים נמתקו והיו רחמים.

ואח"כ יוצאין דרך השפתים להמתיק יותר והם סוד בומ"ף. והענין כי ד' מילואים הנזכר הם בגי' קב"ח כמנין די"ן די"ן, ואלו יא כשיוצאין דרך השפתים נמתקים שם בסוד בומ"ף שהם בגי' קב"ח. הרי עד עתה המתקנו סוד המ"ן מן מנצפ"ך ונשאר אותיות צפ"ך והם בגי' ק"ן, וסודו הוא כי הן נמתקין ע"י שמות ע"ב ס"ג מ"ה הנזכר שהם בגי' ק"ף, ועם שרשם [קמא, ד] שהוא עשר אותיות של מילוי הוי"ה הרי ק"ן כמנין צפ"ך. גם ענין אחר שאם תוסיף על האותיות צפ"ך שם הוי"ה יעלו רי"ו.

ונחזור לענין כי אותם ב' חניכים שהוא ב"פ אלהים אם תעשה בצירוף זה א' אל"ה אלהי אלהים יהיו ר', ועם ה"ו שיניים שבסופם [שבשפה] הרי רי"ו למעלה בשיניים העליונים, ורי"ו למטה בשיניים התחתונים.

[קלח, ב] וּמְלִיקוּטֵי הַחֲבֵרִים. סוד השופר שמצאתי בידי הר"י ארזין נ"ע. (בגליון בלע"ח. (שה"כ הדיש מ צצ, א) אלו התקיעות של הרב ר"י ארזין נלע"ד חיים שיש בהם תערוכות הרבה. (ע"כ). שופר הוא ש"ו עם י"ד פרקי האצבעות האוחזין בו הם בגי' ש"ך ניצוצין דמתערין מבוצינא דקרדינותא, פ"ר הם מנצפ"ך ה' גבורות [קלח, ג] דמתערין מבינה, ועם הה' אצבעות האוחזים בו הם פר"ה, כי הה' אצבעות עצמן הן שורש הה' גבורות, וזהו מלת שופר. נתן נלע"ד מה שמביא המור בהלכות ר"ה סי' א' (ספי תקפה) כי אין שטן ואין פגע רע ר"ת שופ"ר, נ"ל כי ה' תיבות אלו גי' תשר"י, אין כח לשטן לקטרג על ישראל שהם מלאים מצות בכל החדש כולו.

וּסְדוֹ בְיוֹם ר"ה הוּא, כי ביום זה עולים אור פנימי של חגת"ם בתוך הבינה להמתיק לכל בחינת הדין בפי התוקע, ובהבל היוצא מפיו ונכנס בתוך השופר ופוגע בו' הכלים שבתוך הבינה, ומוציא ר"ם אורות כמנין ז"פ הב"ל, ונחלקים ק"ל לזעיר שהוא ו' ונעשה קו"ל, וק"ל לנוקביה שהיא ה' ונעשית קל"ה בסוד דעתן של נשים קלה. ויכוין בו' שמות ס"ג שהם בגי' אמ"ת תיקון ז' דעתיקא תרין תפוחין, ותמשיך מאותן פנים העליונים ש"ע נהורין, אר"ך מהם נשארים באריך וק"ן יורדין לו"א. הפה הוא שם ס"ג וכ"כ אתוון, הב"ל היוצא ממנו ל"ו מילוי ס"ג שהוא הפה. השפתים [קלח, ב] הם בומ"ף מילוי ד' הויות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן שהם בגי' קב"ח היוצאין דרך השפתים. החיך גיכ"ק, והם ד' מילואים הנזכר וד' כוללים וא' כולל כולם הרי קל"ג [כמנין גיכ"ק]. הגרון אחח"ע ב"פ מ"ב, ותצרף אותיות החיך והגרון שהם אחח"ע גיכ"ק הן בגי' רי"ו עם א' יתר הכולל.

ו מחברת הקדש קב"ד. פ"ה פ"ב קלמ"ד. סחכ"י עמ' ערה. שה"כ דרוש מ צצ, ב. ז מחברת הקדש שם. פ"ה שם. סחכ"י עמ' שבת.

שגם ה"ם הבל ונזכר בכונת חבו לה' בני אלים. ונלע"ד ליתן טעם למה שאין שם מ"ה מוזכר כאן רק בסוד הב"ל ובהבלעח. והענין שה"ם הלשון בסוד אותיות המלג"ת שאינם מחוברות [מחוברות] מפני שה"ם חדעת ברית הלשון והוא נעלם ונסתר בתוך הפה, ושרשו מתחיל בין אור"א דך וגרון ומתפשט בכל המושך החך ונתק בין ב' הלחיים שגם הם סוד חו"ב, אבל בצאת האורות לשפתים או מתגלה גם מילוי מ"ה בסוד בומ"ף כנזכר כאן. ועוד נלע"ד שיש עוד רמז למילוי מ"ה, שהרי ז' יודין דע"ב ס"ג הם עי', וכי דא' שהוא מאהי"ה שהוא שורש שם אלפין הרי מ"ן, ועם ב' הוין של הא' הרי ק"ב דהיינו מ"ו ל"ז י"ט. יא מול"ן שר"ל אלו חב"פ דיין העולים קב"ח נמתקים ע"י אותיות בומ"ף שסודם ד' מילואים כנזכר. ועיין בכונת אדני שפתי תפתח [חיא וקפ, ב] [לעיל מ"ו א' (בסח"כ עמ' קלב) ותראה שכן הוא.

הכוונת התקיעות היא סוד שם קר"ע שט"ן שהוא עם הכולל בגי' תש"ל, והוא בגי' אלהים דיודין ש' וז' אלהים פשוטים בגי' ת"ל הרי תש"ל. גם תכוין שהוא בגי' מצפ"ן הממתק לה' אלהים פשוטים הרי תש"ל. וצריך לחבר ולשלב שם זה עם שם הוי"ה כזה יקְהַלְוֶהָ יִשְׁהַמְּוֶנָה. והניקוד קבוץ ופתח ושכא וחולם וסגול ושכא וחירק וכן השם השני. **נלעד"ן** שהנקודות של השני שמות עולים כמנין ו' הבלים שהם ס"ד, ועם ד' אותיות של הוי"ה עצמה גי' רס"ד כמנין הנקודות הנז"ל. **נתן** נלע"ד שאלו הב' שמות גי' י"פ מול"א שהם י' ספירות דא"א שכל א' נקרא מולא, והוא ממתק כל הדינים שבאצילות, ולכן טוב לכוין בהם, והם ל' היות כנגד ל' קולות. עוד **נלעד"ן** [קלט"ד] שהנקודות של זאת הוי"ה הוא שורק שכא סגול חירק, שהם כנגד ד' מוחין דז"א העומדים על ראש זעיר בסוד אור מקיף כנז"ל. והם חו"ב שהם כנצח והוד דאימא וחסדים וגבורות שהם מלוכשים ביסוד דאימא הנעשה דעת דז"א, וזהו קבוץ ושכא הם הוד שבו מתלבש בינה דזעיר וגבורות, ואח"כ סגול וחירק נצח מתלבש חכמה דז"א וחסדים. ומאחר שהוא יומא דינא=אלב צריך לכוין לכנס מתחלה מוחין של שמאלים שהם בינה וגבורות, ואח"כ חכמה וחסדים כנז"ל בכוונת השופר. וניקוד הוי"ה של קר"ע שט"ן הוא ניקוד של הוי"ה עשירית מעשר הויות שהיה כ"ג מזכיר ביום הכפורים כנזכר בס' ברית מנוחה.

[קמ"ב] ועתה נבאר סוד התקיעות. **תשר"ת**. תחלה היא תקיעה פשוטה ותכוין כי תקיע"ה בגי' עש"ר י"ה, פי' שתמשיך ק"ן נהורין שהם עשר פעמים י"ה מאבא הנקרא י"ה לזעיר ומשם לנוקביה, ותכוין כי התקיעה שיעורה ט' טרמוטין, ותכוין כי כל סוד התקיעות האלו הם בשם כ"ב דברכת כהנים כמ"ש בע"ה. והנה תקיע"ה היא בשם פסת"ם עם ד' אותיות והכולל. וגם תכוין כי זו נקרא תקיעה פשוטה, וכבר ביארנו מלת תקיעה. והנה מלת פשוט"ה בגי' ת', שהיא סוד ד' יודין שבשם ע"ב, כי התקיעה פשוטה היא בסוד החסד שמנינו ע"ב דיודין. יב

שברים. ט' טרמוטין אחרים הרי ח"י טרמוטין. שבריי"ם בגי' אלהים דיודין ש' ואחוריים דאלהים פשוטים ר' ונ"ב אותיות שיש בשם אלהים בפשוט ומילוי ומילוי דמילוי הכל תקנ"ב כמנין שבריי"ם. ותכוין לכלול ב"ן זה של אלהים עם ב"ן דההין [דהויה] שהוא סוד הי"ם העליון, וב"ן אותיות אלהים [קמ"ג] הנזכר יורדים שם במלכות ונעשים שם סוד גלי הים ומתגעשים שם, ומשם נאחזין החיצונים הנקרא אל"ה בסוד אל"ה אותיות שיש בפשוט ומילוי ומילוי המילוי דב"ן דההין והן בגי' לא"ה, והן סוד לא"ה [ל"ו] טרמוטין שיש בס' תשר"ת, ד"פ ט' הם ל"ו. גם תכוין לשם פספסי"ם דיונסי"ם שהם בגי' תקי", ותכוין עמהם מ"ב אותיות דשם מ"ב אבגית"ן וכו' הרי תקנ"ב כמנין שבריי"ם.

תרועה בגי' תרפ"א ועם ה' אותיות והכולל תרפ"ג, והן בגי' ד' הויות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן וג' אחי"ה דיודין ודאלפין ודההין [קס"א קנ"א קמ"ג]. גם כן הוא בגי' אדנ"י במילואו שעולה תרע"א עם י"ב אותיות וד' מהשורש הם הכל תרפ"ז. ובנ"א מצאתי לי כי תרע"ה חסר ו' הוא אדנ"י במילוי וד' אותיות. ותרועה גם היא שיעורה ט' טרמוטין. ומצאתי נ"א שהעכיר עליו הקולמוס וכתוב שם כי תרוע"ה היא בגי' אדנ"י במילוי עם כללות ט' טרמוטין הרי

וז' מחברת הקדש קבא. פעי"ה פ"ב קמ"א. סח"כ עמ' שנד. סחכ"י עמ' ערה. שה"כ דרוש ט' צמ"ב.

יב קול הרמ"ז נ"ל שהטעם שבתקיעה מתעלה קו ימין של ז"א כמין, ומקבל כח גדול להמשיך אליו כי המוחין רבינה ונבורה שנסתלקו ועכשיו חוזרים יותר מתוקים, וז"ם (תיקוני תיקון יח לב, ולז"א) עמוד מכסא דין, שהיא מלכות שבה נכנסו בינה ונבורה, ושב על כסא רחמים שהוא זעיר.

תרוע"ה. גם תכוין שהוא בגי' פסת"ם במילוי כזה פ"ה סמ"ך ת"ז מ"ם. ונלע"ד חיים כי הוא י' יתרים, ומתוך זה [קמא,ב] הבנתי הנז"ל, וכך צ"ל כי פסת"ם במילוי כנזכר הוא תרוע"ה, והי' העודפים תחברם עם אדנ"י במילוי ויהיה ג"כ בגי' תרוע"ה, וזה האמת כנלע"ד מתוך כתבו.

תקיעה אחרונה עם ה' האותיות והכולל בגי' אנקת"ם. 6 גם תקיע"ה זו בגי' פסת"ם כנזכר בראשונה. כל פקודי המרמוטין של תשר"ת הם לא"ה כמנין אותיות שם ב"ן כנזכר. ג"פ תשר"ת הם ג' ב"ן. נלע"ד כי בכל פעם יש לא"ה מרמוטין שהם לא"ה אותיות דשם ב"ן, נמצא כי ג' תשר"ת הם ג' ב"ן, והם ח"ק מרמוטין ג"פ ל"ז, וז"ם (תהלים פא,ה) כי חק לישראל הוא משפט וגו' שאומרים ברה"ה, ותכוין שהם בגי' ס"ג ומ"ה שהם סוד אימא זעיר.

תש"ת תקיעה ראשונה פשוטה ע"ד הנז"ל, שהוא תקיע"ה בגי' עש"ר י"ה, ר"ל י"פ י"ה הן ק"ן, להמשיך ק"ן נהורין מאבא לזעיר ומשם לנוקביה, כי הוא בגי' פסת"ם כנזכר, והפשוטה בגי' ד' יודין דשם ע"ב כנזכר. והם ט' מרמוטין. שכרים, אלהים דיודין ש' והאחוריים ר' וב"ן [קמא,ג] אותיותיו כנז"ל. גם הוא שם פספסי"ם דיונסי"ם עם מ"ב אותיות דשם מ"ב כנז"ל, והם ט' מרמוטין. תקיעה אחרונה, עם אותיות והכולל בגי' אנקת"ם, כל פקודי המרמוטין של תש"ת כ"ז, שהם כ"ז אותיות דמילוי המילוי דשם אחי"ה, ג"פ תש"ת הם ג"פ כ"ז עם [שיש] בגי' שמות אחי"ה שהם ב' דיודין וא' דאלפין. נלע"ד חיים כי כפי זה יכוין בתש"ת הראשון כ"ז מרמוטין לאחי"ה דיודין, וכן בתש"ת השני, ובתש"ת הג' לאחי"ה דאלפין. ג' תש"ת הן פ"א מרמוטין, ותכוין לבטל כח האף הגדול בשם י"ה אדנ"י שעולה א"ף. גם תכוין ליה"ו משם מ"ה מלא באלפין הוא ט"ל ובמ"ב דשם ס"ג, כי ט"ל ומ"ב גי' א"ף.

תר"ת. תקיעה ראשונה פשוטה תכוין ע"ד הנזכר, המשכת ק"ן נהורין כנזכר, גם לשם פסת"ם כנזכר, גם במלת פשוטה ד' יודין דע"ב כנז"ל. תרועה, תכוין כנז"ל, ז"ך מרמוטין שיש בסי' תר"ת, ותכוין [קמא,ב] כמו בתש"ת, אך כשתחבר ג"פ ז"ך דתר"ת שהם פ"א מרמוטין, לא תכוין כדלעיל כי תש"ת הם שברים דינא קשיא ונקרא אף הגדול, ותר"ת תרועה דינא רפיא ואינו אף גדול, ולכן מזה שתכוין הוא כי ע"י א"ף אלו המרמוטין יכנע א"ף רפיא, בסוד שם מ"ה ול"ז אותיות דשם ב"ן כנזכר הרי א"ף. גם תכוין אל יה"ו דמ"ה דאלפין בגי' ט"ל, ועם מ"ב דשם מ"ה ג"כ הרי א"ף ג"כ.

ג"פ תשר"ת וג"פ תר"ת הם ל' קולות שמיושב, תכוין שהם בגי' ר"ע מרמוטין, לבטל יצה"ר דע"ז בר"ע מרמוטין אלו. ובל' קולות דמוסף בלחש תכוין לבטל יצה"ר דג"ע, ובל' דחזרת מוסף לבטל יצה"ר דש"ד, והי' קולות אחרונות בקדיש תתקבל לבטל יצה"ר דלשון הרע. כל פקודי המרמוטין של ק' קולות תת"ק מרמוטין, תכוין בשם שד"י במילואו ובשם אלהים פשוט תת"ק, ותכוין לשבר כחות הדין של אלהים ע"י שם שד"י במילואו. מאה קולות הם ס"ג ל"ז.

[קמא,ג] ועתה נחלק כל סי' בפני עצמו. י"פ תשר"ת הם י"פ לא"ה מרמוטין כמנין שט"ן עם כולל, ותכוין לבטל כח השטן ע"י שני"ט מרמוטין אלו. י"פ תש"ת הם י"פ כ"ז מרמוטין כמנין ר"ע, תכוין לבטל בהם כח היצה"ר הנקרא רע הממונה על הלאוין מצות לא תעשה דינין

א' עיין לקמן מ"ג [קמא,ב] בגליון.

תקיפין שהם שברים. י"פ תר"ת גם כן עולין ר"ע, לבטל יצה"ר הממונה על מ"ע לבטלם, ואינו דינא קשיא כשברים.

עתה נבאר מלת טרמוט. דע כי טרמוט בגי' ג' פעמים אלה"ם, נלע"ד חיים שהוא עם ה' אותיות והכולל. אמר מנחם ולי נראה כי טרמוט קא חשיב חסר. והנה בתקיעה הראשונה שיעורה ט' טרמוטין הם כ"ז פ' אלה"ם שעולים ב' אלפים ושכ"ב, והם סוד אחורי אדנ"י עם האותיות של האחוריים וד' פשוטות וש"ך ניצוצין שהם ה"פ ד"ן, ויכוין להמתיקם בשני אחי"ה דיודין שעולין שכ"ב. נלע"ד חיים לפרש [קמגב] כי האחוריים דשם אדנ"י במילואם עולה אלף תתקע"ח, ומספר האותיות הן ל', תסיר עשר [י"ב] אותיות המילוי נשארים י"ח אותיות, ונקרא אותיות של האחוריים, תוסף עליהם ד' אותיות אדנ"י הפשוט הן כ"ב אותיות, צרפם לאלף תתקע"ח יהיו ב' אלפים, ועם ש"ך ניצוצין הרי ב' אלפים ש"ך, ועם ב' כוללים א' של אדנ"י וא' של הש"ך הרי ב' אלפים שכ"ב. אח"כ תמתיק כל זה בשני אחי"ה שעולין שכ"ב, כי הלא כל חשבון הנז"ל בלתי הכוללים הם ב' אלפים משם אדנ"י וש"ך דינים, והנה ב' אחי"ה הנזכר הן שכ"ב ועם הש"ך תמתיק ש"ך דינים ועם הב' תמתיק ב' אלפים מאדנ"י. כנז"ל [כנלע"ד לי חיים].

והנה נמצא כי כל תקיעה היא ט' טרמוטין ע"ד הנז"ל, ולכן תכוין בתקיעה ראשונה להמתיק ט' טרמוטין שהם כ"ז אלהים הנזכר, ולמתק ג' אחוריים של אדנ"י עם הש"ך דינין כנזכר, והכל ע"י התקיעה הפשוטה שמודה בשם ע"ב דיודין שעולה חס"ד, והוא ממתיק לכל הדינין הנזכר, [קמגג] והוא רמוז במלת פשוט"ה כנז"ל שעולה ת' ד' יודין דשם ע"ב, ורמוז אל החסד המתפשט וממתק לכל הדינין הנז"ל.

אח"כ בג' שברים תכוין שהם הדינין העומדים בגרון כידוע כי השכר הוא ג' טרמוטין והג' שברים הם ט' טרמוטין. והענין כי תחלת שורש הדינין שבגרון הם ג' אלהים שהם סוד טרמוט א', וכן גרון בגי' ג' פ' אלה"ם, ולכן כנגדם ג' קולות ג' שברים, ואינם קול א' כמו התקיעה אלא ג' שברים כמנין ג' אלהים אשר שם בגרון. ואח"כ מתפשטין ונעשים שלש של שלש שהם ט' טרמוטין, ותכוין להמתיק דינים אלו ע"י החסד שבגרון, והם אותיות אחח"ע בגי' פ"ד שהם ב' מ"ב משם ע"ב דיודין, שהם סוד ב' טיפין דמ"ן שכבינה בבחינת הגרון כמבואר. אח"כ בתקיעה אחרונה תחזור ותכללם ביחד, כי נתפשטו בבחינת ג' ג' שברים כנזכר, ועתה חזרו לקול אחד של תקיעה א' פשוטה.

[קמא, ד] ועתה נבאר סדר התקיעות תשר"ת תש"ת תר"ת, ובוה נבאר מ"ש בס"ה פ' אמור צ"ט ע"ב, סדרא קדמאה סדרא תנינא וכו', וקודם נבאר כוונת השופר.

כבר ביארנו כי בר"ה ננסרין הדינין, והסוד לפי שהאחוריים של ת"ת ומלכות כלם דינים כי כלם הם סוד אלהים, ולכן הם דבוקים זה בזה אחור באחור, וכשרצה המאציל העליון להחזירה פנים בפנים עם בעלה הוצרך לנסור כל הדינין שבאחורי הזעיר ולתתם לנקבה וישים חסדים במקומם בסוד (בראשית ב'בא) ויסגור בשר תחתנה, ואז יהיה הזכר כלו חסדים והנקבה כלה דינין, ובוה אין להם [קמגב] דבקות זה עם זה אחור באחור ויפרדו איש מעל אחיו, ואח"כ יבסם דיני הנקבה ויחזירה פנים בפנים. ואמנם קודם הנסירה צריך שיקדים אור

ט מחברת הקדש קמא. פ"ד קמא.א. סח"כ עמ' שנא. סח"כ עמ' רענ. שח"כ דרוש ח צהב.

[סוד] השינה ועל ידה תבא הנסירה. וסוד השינה היא הסתלקות פנימיות ז"א ממנו למעלה, והיא סוד המוחין שלו שהם חו"ב חו"ג שנתלבשו בנה"י דבינה ונכנסו בתלת חללי דגלגלתא, ועתה חזרו לצאת ממנו נה"י דבינה עם הד' מוחין שבתוכם, ויצאו וחזרו למעלה בראש ז"א בסוד אור מקיף בלבד ואז נשאר ז"א ישן. וידוע כי שורש ז"א בתחלה הוא סוד ו"ק לבד, ואח"כ סוד חג"ת שלו נתעלו בסוד חב"ד שלו כדי שבתוכם יתלבשו נה"י דבינה עם המוחין, נמצא כי בחינת חג"ת הראשונים העיקרים הנקרא עתה חב"ד הם הישנים עתה שנסתלקו מהם המוחין, ולאלו חג"ק קורא בזוהר (אסוד צמב) אברהם יצחק ויעקב. ודע כי אלו הד' מוחין שנסתלקו מז"א הם חו"ב חו"ג והם מתלבשין בנה"י דבינה. עוד דע כי חו"ג אלו שהם תרין עטרין בהיותם מלובשים ביסוד דבינה יש בנתיים יסוד [סוד] בחינה [קמב, ד] המחברן והיא נקרא ת"ת, והוא סוד הדעת המחבר שניהם. ונמצא כי תרין עטרין אלו עם הכחינה המחברתם נקרא חג"ת, והם המוחין של אברהם יצחק ויעקב יג הנזכר ונקרא רישין דילהון.

ודע כי כשנסתלקו מוחין אלו מרישא דז"א נשארו על ראשו בסוד אור מקיף, אך דע כי הב' מוחין לבדם שהם חכמה וחסד נשארו בסוד אור מקיף, אך ב' המוחין האחרים בינה וגבורה נסתלקו עם הבינה מלובשים בה ולא נשארו אפילו בסוד אור מקיף, והשנים האחרים יצאו מנרתקן שהוא נה"י דבינה ונשארו ברישא דז"א בסוד אור מקיף. וז"ס מ"ש פ' אמור צ"ט ע"א, ת"ח בד ההוא שופר עילאה דנחירו דכלא ביה אסתלק וכו', פי' כי השופר הוא נה"י דבינה שבתוכן מלובשין המוחין ז"ש דנחירו דכלא ביה, וכד אסתלק ר"ל שנסתלק עם המוחין למעלה ויצא מתוך ראש זעיר, ובזה לא נחיר לבנין, [ואז] נשארו ישנים. גם בזה תבין מ"ש שם אברהם לא אתדבק בההוא נחר כמו יצחק, פי' כי חסד וחכמה שמצד קו אברהם לא נסתלק עם [קמג, א] הבינה רק נשאר בסוד אור מקיף, מ"ש"כ ביצחק שנסתלק עם ההוא נחר שהיא הבינה.

ואמנם עתה כוונתינו היא להחזיר אלו המוחין שיצאו ושיתלבשו בשופר שהוא נה"י דבינה ויחזרו להתלבש במוחין דזעיר. ונבאר תחלה סוד תשר"ת, הראשונה היא תקיעה שהיא בסוד אברהם, ועולה תקיעה זו היוצאה מפינו שהוא סוד הב"ל שהוא מילוי שם ס"ג, וכל הכל הוא סוד אור מקיף, ואז עולה ומטי לגבי אברהם, ר"ל שמגיע עד אברהם עצמו שהוא החסד של ז"א שנעשה אח"כ ממנו סוד חכמה א' חלל דגלגלתא שהוא ישן כנזכר, ואח"כ עולה למעלה בסוד ההוא עטרא דחסד, ואז מושך אליו סוד שני מוחין דבינה וגבורה שנסתלקו למעלה עם הבינה, ומורידן למטה אצלו בסוד אור המקיף, ונמצאו כל הד' מוחין בסוד אור מקיף, והוא עתה סוד כסא עם ד' רגלים. נתן נלע"ד שז"ס שארז"ל (יוסא פ.א) גדולה תשובה שמגיעת עד כסא הכבוד, כנודע בכוונת של ד' כוסות דליל פסח, כי מלת עד היא בחסדים של היסוד דבינה, וז"ש (וישע ירב) שובה ישראל עד ה' אלהיך וגו'. וז"ש ואתער הוא [קמג, ד] ואתקין לכורסיא, כי ד' מוחין הם עתה בסוד כסא של ד' רגלים, וז"ס (ישעיה מוה) והוכן כסא. ולכן אמר מטי לגביה שהוא כלי המקבל המוח, ושריא ברישיה הוא המוח עצמו. ולא אמר ביצחק ויעקב בלשון זה ושריא ברישיה, לפי שעתה הכוונה שלו הוא שישרי וינח שם ממש להוריד הב' מוחין אצלו בסוד אור מקיף, אבל ביצחק ויעקב אין הכוונה לנח ולהשאר שם רק

יג מו"ל"ן שבוה נבין מה שפעם נמצא אלפי אברהם אלפי יצחק ואלפי יעקב, ופעם מצינו אלפי אברהם יצחק ויעקב, וזה נלע"ד שהם בחינה זו והאחרת הם חב"ד כנודע.

להורידם בפנים בסוד המוחין. והנה תקיעה אותיות תק"ע י"ח, לשון תקע כמו (ויכמות נד,א) ונתקע ביכמותו, שהוא ענין זווג י"ח הם או"א, וע"י זווג ותקיעה זו נמשכין סוד שני מנצפ"ך שהם בגי' תק"ע, והם נמשכין מהחכמה, יד ונמשכין מנצפ"ך א' לבינה נקודת יסוד שבה ומנצפ"ך שני למלכות, והוא סוד (משלי ג, יח) ה' בחכמה יסד ארץ, כי ע"י החכמה נמשכו אותיות מנצפ"ך במלכות הנקרא ארץ ביסוד שבה, וז"ש יסד ארץ ולא אמר [קמד,א] ברא או יצר. והנה ב' מנצפ"ך אלו, א' לבינה וא' למלכות, נמשכין ע"י אותם שני המוחין שאמרנו שהם בינה וגבורה, ומנצפ"ך ראשון בסוד הבינה ומנצפ"ך שני בסוד הגבורה שהוא עטרא דמלכות, על ידו יורד המנצפ"ך חב' אל המלכות. וענין המשכת המנצפ"ך מהחכמה עם היותם גבורות, הטעם הוא כי שורש החכמה היא לעולם גבורה כנודע, כי גבורה דעתיק היא החכמה דאריך, (הרי כי לעולם שורש החכמה היא גבורה), ונמצא כי ע"י תקיעה זו שהיא סוד אברהם נסמרו דיני המנצפ"ך למטה.

אח"כ השכרים הם בסוד יצחק. וענינם להוריד אותם חב' מוחין דבינה וגבורה בפנים, והטעם שאלו מקדימין להכנס כי הוא יום דין והם מקדימים תחלה. והנה אם היו נכנסים התרין עטרין ביחד היו מתלבשין כדרך ביסוד הבינה, אך עתה שאין החסד יורד עדיין א"כ אין יסוד הבינה יורד עדיין, ואם כן כשיורד הבינה והגבורה למטה צריך שיוכללו שניהם בהוד של הבינה, וע"י תקיעות שכרים אלו יורד הוד דבינה עם התרין מוחין [קמד,ד] שהם בינה וגבורה לתוכה, ואז נמשכת הוד דבינה בג' פרקין דיליה טו עד הוד דזעיר שהם ג"כ ג' פרקין בנ"ה, ואז ההוד של הז"א הוא מוחא של המלכות. שמעתי נ שכתרועה מסתלקים הגבורות מן ההוד ורמוז לזה (תהלים טו) עלה אלקים בתרועה, טו ונכנסים הגבורות והחסדים ביסוד דאימא, ובתקיעה אחרונה נכנסים הנצח והיסוד של אימא בתוך זעיר ואז נשלמו המוחין שלו. והרי עתה המלכות מאירה בסוד מוחין כי עד עתה לא היו לה מוחין, כי נה"י דז"א שהם מוחין לה אין בתוכם עתה סוד המוחין שהם ג' פרקין תתאין של נה"י דבינה הנכנסים בנה"י דזעיר, ועתה שנכנס הוד דבינה עם ב' מוחין הרי האירו בה מוחין גם כן. וא"ת והא כתיב (בראשית כבא) ויפל ה' אלהים תרדמה על האדם, ולא על הנקבה, ואם גם הנקבה לא היה לה הארת מוחין גם היא היתה ישינה. והתשובה כי אז היתה מאירה בה בד' דקשר של תפילין של ראש בסוד מוחין. וא"ת ואותה הד' מנין יש בה מוחין, כי אחר שיש מוחין בז"א ויוצאין אח"כ משם [קמא,א] בסוד התפילין, ומשם חוזר אח"כ לצאת סוד הקשר הזה, ואם הזעיר עצמו אין לו מוחין איך יהיה הארה לד' זו הנמשכת משם. והתשובה כי ד' זו היא סוד הארת המלכות של הבינה, ועתה כשנסתלקה הבינה מזעיר הוא שנסתלקת מלהאיר בו, אך לזאת המלכות שהיא סוד המלכות שלה עצמה, אדרבה עתה שיצאה משם תאיר יותר בה

נ וכך נמצא בכתבי מהר"ל.

יד לעיל דף י"ג ג' (קמא,ב) פ"י יותר ואמר שהם נמשכין מוונג או"א, והא' נמשך ליסוד אי' ומשם לבינה דז"א, וחב' נמשך לעטרא דגבורה ומשם למלכות. וגם מפ"ר הא' יש לה הארה בסוד שכרים שנכללו בינה וגבורה בהוד, ועיין בסוד תקע בשופר גדול. טו קול הרמ"ז נלע"ד שלכן מוצא לתקוע ג' שכרים כנגד ג' מדות דקו שמואל דז"א בגי'ה, וגם שכרים ג' כחות הדין ש' ר' ובין בדלקמן. טז וז"ס עלה אלהים בתרועה, כי בתחלה עלה למעלה ואח"כ תכנס עם עטרא דחסד ביסוד אי'. ומזל"ן שינעם סוף הפסוק ה' בקול שופר, דאחר שקלה אלקים נתחבר אל יהו"ה שהוא עטרא דחסד, וזה ביסוד דאימא שהיא קול שופר.

מבתחלה, ומשם ולמעלה יאיר בה בסוד אור המקיף אור גדול, ומשם נמשכת למלכות תחתונה ואינן ישינות. עד כאן מצאתי כתוב.

[קמ"ב, ג] בסוד אחה"ע וגיכ"ק לעיל שהם רי"ו, מצאתי כתוב להר"מ נאגארה כוונה אחרת והיא, כי זה הרי"ו הנזכר עובר דרך השופר בתוכו וממתיק את הדינין שהם מ"ן, וצפ"ך בגי' ע"ב ס"ג מ"ה עם י' אותיות המילוי הן בגי' צפ"ן שהוא בגי' ק"ן, וז"ס (אוי"ב כתב) ק"ן שם לחשך, כי אלו הם ק"ן הניתנין לשכינה הנקרא חש"ך שם ב"ן, י' ושם מתחברים ג' שמות הנזכר שהם דבורין והם בגי' ק"ן, עם שם ב"ן הנקרא חש"ך. והנה כשתוסיף כ"ו של מנין הוי"ה עצמה שהיא שורש לג' שמות [ע"ב ס"ג מ"ה] הנזכר, יהיה הכל רי"ו, וז"ס רי"ו הנזכר של אחה"ע גיכ"ק. גם יש בחינת רי"ו אחר בסוד החניכים כמבואר אצלי וע"ש, שהוא רי"ו בשיניים העליונים ורי"ו למטה בתחתונים, ושוחקים המ"ן לצדיקים, והם סוד מה שכתבנו גם כן כי מ"ן דמנצפ"ך נשחק ע"י הצפ"ך העולים רי"ו עם הוי"ה הנז"ל. [ובזה נשלם סוד השופר והתקיעות וסוד התפילות]. עד כאן מצאתי כתוב.

[קמ"ב, ג] יא **קריאת ס"ת**. יכוין בשם מ"ב זה יהו"ה יו"ד ה"י וי"ו ה"י יו"ד וי"ו דל"ת ה"י יו"ד וי"ו יו"ד וי"ו ה"י יו"ד, והסוד כי שם בן מ"ב הוא שולט ביום הדין דראש השנה בסוד מ"ב ר"ך.

מנע"ת. י' מורי ולה"ה כתב בסידור שלו של תפלה שישאל האדם בר"ה במוסף של יום א' ובמוסף של יוה"ך באיה מקום כבודו, וישאל א' מג', או שתתן לי עושר מופלג לעבודתך, או בנים צדיקים וחכמים, או שישג רוח הקדש. ויאמר יר"מ אבינו שבשמים שתמלא את שאלתי ובקשתי בשם י"ה (והנקודות שלו גי' מ"ו שהוא מילוי ע"ב) ואז ישאל א' מג' אלו הנזכר. ואלו הב' אותיות י"ה הם מאיה מקום כבודו, אות י' בניקוד קבוץ ואות ה' בניקוד קמץ. אח"כ מצאתי כתוב אותם השמות דכ"ד ספרים דליל שבועות, ונלע"ד שצריך לכון בהם ג"כ. (עי"ב)

[קמ"ב, ג] נזהגים באשכנז ביום ראשון דר"ה ללכת למעין המים ולהשליך שם העוונות, ואומרים שם י"ג תיקוני דיקנא עילאה דא"א שהם (מכתב יח"ב) מי אל כמוך וגו', ומנהג טוב הוא. וצריך לילך אחר מנחה קודם שקיעת החמה. וטוב אם הוא חוץ לעיר על שפת הים או על מעין או באר מים חיים.

האמנם צריך לכוין ה"ג תיקוני דיקנא כנגד י"ג מכלילין דרחמי א' כנגד א', ובאיזה מקום מן הדיקנא הם רמוזים. והנה י"ה במי אל כמוך יש תרין תיקוני דיקנא שהם יכבוש עונותינו, ותכוין אותנו כנגד נוצר חסד, והשני ותשליך במצולות ים כל חמאתם כנגד תיקון י"ג, והכונה שמקום הדינין למעלה הם בתיקון לאלפים כמו שביארנו בענין מצולות ים עיין בדף [ח"ב ע"ג] ונוצר חסד הוא הכובש עוונות, ותשליך במצולות ים כל חמאתם שהם הקליפות, שהקליפות

י' מחברת הקדש קל"א. פנ"ח פ"א קלמ"ג. סה"כ עמ' שנו. סה"כ עמ' רעז. שה"כ דרוש ט צט"ר. יא מחברת הקדש שם. יב מחברת הקדש שם. סה"כ עמ' שעט. יג מחברת הקדש שם. פנ"ח פ"ח קמ"א. סה"כ עמ' שסח תנב. סה"כ עמ' רנב. שה"כ צ"ב.

יז קול' הרמ"ז נלע"ד כי שם ב"ן כזה יו"ד פ' ה"ה וי"ו פ' ה"ה הוא ש"ך. ועם מ' אותיות הרי חש"ך ע"ה. יח מ"כ ככתבי הרמ"ז נר"ו (סה"כ עמ' תנב) ויאמר מי אל כמוך ג' פעמים ואח"כ ינער בגדיו.

אינו משליך אותם אלא יכבוש אותם לבד, ולכן אמר חטאתם שלא לנוכח, ולא אמר חטאתינו כמ"ש עונותינו, שהכוונה הוא להשליך הקליפה שבעון ובוה יכבוש עונותינו [קמ"ה,ד] תשליך אותם במצולות ים, כדי להסיר מתוכה ניצוץ של הקדושה וזהו ע"י תיקון הי"ג הנקרא ונק"ה העולה קס"א כמנין אלפי"ם. והנה ונק"ה הוא לשון נקוי והוא המברר והמנקה הקדושה מתוך הקליפה, ולכן כשתאמר ותשליך במצולות ים כל חטאתם, תנער שולי בגדיך ותכוין שתשליך כל החטאות והמקטרגים במצולות ים העליון, ולכן טוב לאומרו על שפת הים או מים נובע או באר מים חיים כנז"ל.

י ליל שני של ר"ה אין צורך לחפש אחר פרי חדש כדי לומר עליו שהחיינו. נ

מב"ש ש"ה ח"א פ"ז (פס"ז מד,ב). זו והנה נבאר גם כן מהיכן נתהווה הגרון דו"א בזמן העיבור. והענין כי הנה נתבאר לעיל בפרק זה כי שני פרקים ראשונים דנצח הוד דאריך נתעלו במקום הדדים של בינה, אך פרק עליון [קמ"ה,ג] דיסוד נשאר למטה במקומו בתוך ב' היסודות דא"א להזדווג שם כנז"ל בפ"ה. ונמצא הרחק בין היסוד לב' פרקים עליונים דנ"ה כי שם הוא מקומו תמיד, פרק עליון דיסוד באמצע שני פרקים עליונים דנ"ה, ואותו מקום היסוד נשאר חלל, ונודע כי כל דבר שבקדושה נשאר שם תמיד רושם שלה, ונמצא כי מכח אותה ההארה של היסוד שהיה שם מתחלה משם נתהווה הגרון דזעיר. ודע כי מגרון הזה הוא התחלת עשיית מציאות זעיר בבחינת תלת כלילן בתלת כלבד. וז"ס שביארנו לעיל בפ"ה כי מן היסוד של אריך הנקרא שופר, יצא הזעיר בבחינת קול כלול באש ומים ורוח שהם תלת. ונודע כי גם שופר הוא בגרון. ונמצא כי באותה בחינה דרשימו דיסוד דאריך שם הוא בחינת השופר ומשם יצא זעיר בסוד קול כליל בתלת מים ואש ורוח, בסוד (זוהר אמור צ"ב,ב) קול דנפיק מגו שופר, ושם היה כלול בתלת הנזכר בגרון זה שהיה במקום חלל ופנוי ואינו שם אלא בבחינת אויר לבד, ולכן היה נקרא קול. [קמ"ה,ב] ואח"כ משם יצא קול זה מהגרון ההוא הנקרא גם כן שופר כנזכר, הנעשה מהארת רשימו היסוד דאריך כנזכר, ונתפשט למטה מהגרון הזה גם כן בסוד תלת כלילן בתלת שהם ו"ק דגופא דו"א כלולים תלת בתלת כנודע. ונמצא כי הגרון נעשה מבחינת מקום חלל ופנוי כנזכר, אשר על כן נקרא שם הזעיר בחינת קול כנזכר. וזה שאמר במסכת סוטה בפרק ט' (מ"ה,ב וברש"י) מהיכן מודדין לו ממקום שנעשה חלל מצוארו שנאמר (דברים כ"א,א) כי ימצא חלל באדמה, כי הנה הצואר מבחינת חלל ולכן נקרא הצואר על שם החלל.

עוד בס' מב"ש ש"ה ח"א פ"ח (מ"ב,ז) וז"ל. ונחזור אל הנז"ל כי ז"ס (תהלים קמ"ה) מן המצר קראתי יה ענני במרחב ית, פ' כי היסוד דאריך נקרא שופר מלשון שופריה ושפיר, כי הוא בסוד (בראשית ל"ט) ויהי יוסף יפה תואר כמו שנתבאר במקומו. וגם סיבה אחרת כי הוא כמו שופר חלול שיוצא ועובר מתוכו הקול, [קמ"ה,ג] וכן זה היסוד דאריך הוא רחב מלמטה וקצר מלמעלה כמו השופר, ומשם ממקום ההוא יוצא הקול שהוא זעיר הנקרא קול כנודע, שהוא כלול מאש מים ורוח כנזכר בפרשת וירא דף קי"ד ע"ב, שהם נה"י דזעיר שאז לא נתגלה בו רק ג' אלו בלבד כנזכר, ומיסוד דאריך נמשכו באו"א אח"כ הנקרא י"ה כנז"ל. וז"ס מן המצר קראתי יה, כי מן המצר של יסוד דאריך התחלתי לקרוא ליה שהם או"א כנודע,

יד מחברת הקדש קל"ב. פנ"ה קמ"ב. זו מחברת הקדש שם.

ג בנוסחא אחרת ראיתי כתוב צריך לחפש אחר פרי חדש.

שימושיכו הטיפה משם אליהם. ואמנם במרחב של השופר שהוא סוף היסוד דאריך שם ענני י"ה, כי משם יצתה הטפה כנזכר וקבלוהו או"א הנקרא י"ה לתקנה בסוד העיבור כנז"ל, ואז אח"כ נתגלו כל הו"ק שבו בסוד העיבור כמ"ש בעז"ה בפיו"ז וע"ש.

[קמ"ד] טז **התקיעות דמוסף** דר"ה הם מגדולי צפת תוב"ב משם האר"י זלה"ה ואלו הן. **תשר"ת** אחי"ה. יכוין להעלות אברהם במקומו יצחק דוד יעקב בגדולה האבות בבינה. **תש"ת** י"ה. אברהם יצחק ויעקב, ויכוין בזה הסימן לאברהם עם יצחק. **תר"ת** יח"ה. אברהם דוד יעקב, ויכוין [קמ"א] בזה הסימן ליעקב במדות אברהם כי כל השלשה הללו רמוזים באברהם אבות בבינה. יכוין בתקיעות אלו להחזיר האבות למקומם לחסד גבורה ת"ת בינה והם רמוזים בעולם הבריאה.

תשר"ת א"ל. אברהם יצחק דוד יעקב יעקב. כשיתקע סי' זה יכוין להעלות יצחק כלול באברהם בגבורה אבות בבינה. **תש"ת** אלהי"ם. אברהם יצחק ויעקב. בזה הסי' יכוין לאברהם עם יצחק בגבורה כי שם ביתו. **תר"ת** אברהם דוד יעקב יעקב. בזה הסי' יכוין ליעקב עם יצחק וכל ג' אלו רמוזים בגבורה אבות בבינה. אלו התקיעות שבזכרונות הם בבריאה והם בת"ת יסוד של בריאה.

תשר"ת ה' צבאות. אברהם יצחק דוד יעקב יעקב. כשיתקע זה הסי' יכוין להעלות יעקב למקומו בת"ת אבות בבינה. **תש"ת** אלהים צבאות. אברהם יצחק ויעקב. בזה הסי' יכוין ליצחק עם יעקב כי שם ביתו. [קמ"ד] **תר"ת** שד"י. אברהם דוד יעקב יעקב. ובזה הסי' יכוין לאברהם עם יעקב וכל השלשה הללו רמוזים בחג"ת אשר בת"ת אבות בבינה. אלו התקיעות הם בשופרות דבריאה והם בבינה דבריאה.

י **תענית** עשרת ימי תשובה וסוד תענית יוה"ך בכל העיניים וכן במ"ב וסוד לילו כיומו, הכל נרמז בפרשת אמור דף ק' א' בר"מ על סוד תב בתיוכתא שוי גרמיה בתעניתא עד דאתי [ר"ה] ויום כפור ע"ש סוד עמוק. וגם סוד השופר ושיעורו ביארנו אותו בפרשת פנחס דף רל"ה ע"ב באומרו, קנה שית עוקאן בקנה וכו'.

[קמ"ב] יז טעם למה בתקיעה ראשונה מכוונים בשם פסת"ם ובאחרונה בשם אנקת"ם, יט ואין מתחילים לכוין על הסדר, יובן במ"ש הרב זלה"ה יט ששם אנקת"ם הוא שם אתני"ק אלא שנתחלפה הו"ד במ"ם בא"ת ב"ש, ושם זה מורה דין תקיף כי יוצא מפסוק [בראשית ד, א] ותלד את קין, וגם עולה ב"פ מנצפ"ך במספר קס"ת הסופר, ורצוננו למתק הדין ולא להגבירו, לפיכך מתחילים מפסת"ם.

מהרמ"ע זלה"ה (מאמר מעין ננים חלק שני סוד התקיעות). וכשיתקע יכוין בשם הו"ה הנעשה בקול השופר בזה האופן. י' הוא פיו הקצר, ה' הוא הבל המכנים, ו' הוא קול הנמשך בוא"ו כלול מאברהם יצחק [קמ"א] ויעקב בסוד (ס' יצירה פ"ג סי' א) אמ"ש שהוא אויר מים אש, יעקב אויר אברהם מים יצחק אש, ה' הוא הבל המוציא.

טז מחברת הקדש קל"ג. יז מחברת הקדש קל"ד. פ"ח קל"ה קל"ו. יח מחברת הקדש קל"ז. יט ש' ויהודים פ"כ יחזקאל ל"ב, שרזחיק יחזקאל ס"ב.

יט קול הרמ"ז? אעפ"י שזה השם הוא הא' בברכת כהנים, מ"ט שם פסת"ם יותר עליון שיוצא משם הו"ה כראיתא בפרדס בשער השמות (שביא פ"ד).

ואח"כ יברך. וכשיאמר ברוך אתה ה' יכוין הוי"ה קבוץ שבא סגול חירק. וכשיאמר קול שופר יכוין בב' קולות, קול התחתון המעורר לקול העליון, וגם למשוך הקול הבא מכתר עד עולם התחתון בסוד הכינה. ובמלת שופר יכוין בג' אלהים, ש' אלהים במילוי, פ"ו אלהים פשוט, ר' אלהים בריבוע. וצריך לכוין למתקם במלת קול, שהוא יב"ק הוי"ה אהי"ה אדנ"י י"ה, עם מיתוק ה' אותיות אלהים והג' חשבונות שעולים שופ"ר והכולל, שהם עיקר כוונת לשמוע קול שופר, כדי למתק מלת שופר שהוא ג' אלהים עם אותיותיהם כנז"ל, עם מלת קו"ל שהוא הוי"ה אהי"ה אדנ"י י"ה. ופי' לשמוע הוא כמו (שמו"א כג, ה) וישמע שאול, שהוא לשון אסיפה, ופירושו לאסוף הארת קו"ל כנזכר.

ויש שופר באופן אחר דהיינו אלהים דאלפין ודההין שהם דינא רפיא ודינא קשיא, וזה נקרא חיצון שהוא בסוד הזוגות בלי מכריע [כדי להכריע] כמבואר במקומו. לפיכך אמרו חכמים (רי"ה כג, ב) נתן שופר בתוך שופר אם קול פנימי שמע יצא, שהוא בסוד ההכרעה למתוק הדין, ואם קול חיצון שמע לא יצא. ויש כאן סוד [קמז, ד] (תענית תא) ירושלם של מעלה ושל מטה, שיש בהם ש' מילוי אלהים, ר' אלהים בריבוע, וכל א' מהן מלוי לחברתה בהוראת שאר האותיות. ואגב אורחין נדרש ג"כ ארץ ורצה בירושלם של מטה בזמן שאין כניסה לה. ואידך גיסא תדרוש בעת הרצון גם בעת שמסיים שומע קול תרועת עמו ישראל ברחמים, תכוין כי אלהים אותיות אל"ה מ"י, והנה אל"ה בג' מילואים דיודין ואלפין ודההין בגי' שופ"ר, ונשאר מ"י בג' מילויים מ"ם יו"ד מ"ם יו"ד והם בגי' ברחמים, ויכוין כי במ"י שגי' ברחמים נמתקים אל"ה שהם ג' אלהים שגי' שופ"ר כנזכר, ואז נמתקים ונעשה הכל רחמים גמורים.

מהרמ"ע זלה"ה. (חלק שני סדר המועדים) כ' **יום ראשון** תכוין הוי"ה בצירי בלאת, וכל יום ב' הוי"ה בניקוד צבאות ברחל. ובמוספין לעולם מוסיף שורק, ובעד מלכיות צריך להוסיף נקוד צבאות. יש כאן ג' נקודות לחתימת יום הזכרון, ביום ראשון צירי ושורק [קמז, ג] וניקוד צבאות. ואם הוא שבת צריך לכוין בכל התפלות גם לסוד השבת ונקודותיו, ותהיה הכוונה בזכרונות צירי חולם, ובשופרות שני צירין לכל א' מד' אותיותיו. וידוע כי ביום שני נכנס נקוד צבאות תמורת צירי ראשון בכל מקום. ובזמן תקיעת שופר יכוין באבגית"ץ כולו פי' כל שבעת השמות. ובקריאת התורה מ"ב של הויות. וכל עשרת הימים בכניסת בית הכנסת ובכל האזכרות יכוין בניקוד צירי.

וראוי כל עשרת הימים לומר מזמור (תהלים קל) ממעמקים קראתיך בין ישתבח ליוצר, ויכוין בהם לעשרה עמקים דספר יצירה (פי"א מ"ה) וכל עומ"ק הוא רי"ו בגי' גבור"ה, שיש בהם סוד הנסירה, והיא גופא כו"ן. יום א' מכא אימא לבדה, ואחרי מיתוק הדינין ביום ב' שבכה אימא להתפשט בזעיר תחלה וממנו לנוקבא, שכנגדם למטה יצירה ועשיה יש בהם נסירה. יום ראשון מכא בריאה בלבד, מכאן ואילך שבכה הבריאה להתפשט ביצירה תחלה ומשם לעשיה. ולפיכך אנו אומרים מזמור זה במקום ראש היצירה העולה ונכנס בכריאה שהוא בין ישתבח ליוצר, והיא הזמנה אל היצירה העליונה באצילות. ויהיה יום ראשון בריאה עיקר, מכאן ואילך שיתוף שניהם עיקר לנסירת העשיה. ודע כי הנסירה בזעיר היא בסוד (בראשית ב, א) ויסגור בשר תחתנה, (אדר"כ קמכ, ב) דשקיע חסד באתראה, והוא סוד עומק שהצלע

כ מחברת הקדש קל"ד.

תשצח ספר הכוונות שער ערב יום הכפורים [קמט,א] [קמט,ג] מאורות נתן

בסוד גבורה היה משוקע [קמט,א] בו תחלה, והוצרך להעמיק ולסגור שם החדש שהוא רי"ז כמנין גבור"ה. ונראה לי בחלוקת העמקים די"ם [של ספר יצירה אצל הימים] אחר הימים שזה סדורן. יום ראשון ושני שניהם בכל עומק ראשית, וכוונתם יום ראשון לכתר נוקבא, שני לחכמה דידה, וכן כלם. יום שלישי עומק אחרית לכינה. יום רביעי עומק טוב ועומק רע בדעת. יום חמישי עומק דרום בחד. יום ששי עומק צפון בגבורה. יום שביעי עומק מזרח בת"ת. יום שמיני עומק רום ועומק תחת בנצח וחוד תרי פלגי דגופא. יום תשיעי ועשירי שניהם בעומק מערב שבו הושלמה הנסירה בערב יוח"ך, ואעפ"י כן כוונת התשיעי ביסוד והעשירי במלכות, והוא סוד (יוטא פ"א,ב) האוכל ושותה בתשיעי כאילו התענה ט' וי'.

א"נ תפוס לשון אחרון, כי עומק רום נצח ביום שמיני, עומק תחת כחוד. יום תשיעי וכולל בעצמו יסוד ומלכות שלה שנתחדשו מרוב הארת הגבורות האחרונות שירדו מהדעת אל מקומן מגולות במבואר במקומו. ועוד שנצח וחוד דידה [יצאו מפרקין תתאין דחכמה וכינה מוחין דידה] פשו להו שתי גבורות אחרונות ליסוד ומלכות שסודן בעשירי ונכללו בט' דא חוד, שעד שם התפשטות הגבורות כנודע, לפיכך האוכל ושותה בט' וכו'. ועוד טעם אחר מבואר לנו במקומו שזה לשאר צומות בזה בין של חובה בין של נדבה עם יוח"ך, כי האוכל ושותה לפנייהם בכוונת מצוה מעלה הנאכל לצורת אדם היא הצורה שעושה מצוה אחרת למחרת יום האכילה, הרי כאלו התענה ט' וי', כי צורת [קמט,ג] הנאכל מתענה עמו. והוא טעם (שמות טו,יב) בין הערבים תאכלו בשר, אף בלא קבלת תענית, כי בשר החי עם כל המצוות שיתקיימו בו שחיטה וברכה נקור החלב והדם וכיוצא, קרוב מאד להתעצם בצורת אדם, וכלילה נשמתו הולכת בין שרפים עומדים עם קיום המצוות ההם בעצמו ממש. ואכילה אמרה תורה בסודה באותה שעה. וכתוב תאכל"ו בש"ר שהוא עם הכולל בגי' תתק"ם, הוא הביטול גדול לאיסורין, ואין שביעה אלא בבקר ובלחם, ודי בזה עתה.

תם

[קמט,א]

שער ערב יום הכפורים

א הנה קודם ראוי להבין באלו הימים ראשונים, האחד למה היו ב' ימים ר"ה, ומה הם אלו חב' ראשים. ועוד מובא בספר הזוהר (פנחס ר"א,ב) שיום א' הוי דינא קשיא וחב' דינא רפיא ולמה כן. ועוד למה היו עשרת ימי תשובה, ומאלו חב' ראשונים יום טוב ויום האחרון י"ט וצריך להתענות בו שהוא יוח"ך, והימים שכנתיים אנו אומרים תחנונים ולמה כן. ואחר זה בד' ימים שבין יוח"ך לסוכות אין אנו אומרים בהם תחנונים, כי מה הפרש בין אלו הד' לז' ימים שבין ר"ה ליוח"ך. ולמה אחר זה בא יום א' שהוא י"ט ראשון של חג הסוכות, ואחר זה הם ו' ימים חול המועד ואינם י"ט ממש, וגם אינם חול ממש כימים שבין יוח"ך לסוכות, ואחר כן בא יום א' שהוא יום טוב שמיני חג עצרת.

[קמט,ב] אלא להיות שכל הדברים חוזרין בזמנן בכל שנה למציאות הראשון. והנה בתחלת הבריאה יצאו ז' אחר באחור דו פרצופין, וגרם זה מה שלא המתין אדה"ר אל הזוג עד ליל שבת כי אז היה יוצא הכל מתוקן, והמאציל העליון עשה כן שיצאו אחור באחור כדי

א מחברת הקדש קלאג. פ"ח שער ר"ה פ"א קמט,ג.